

Giới thiệu Nha Hoàn Thâu Tâm

Edit: chikarin1906

Hệ liệt: "Cám ái"

- Chi nhất:

1. Nhất dạ mê tình
2. Nhất dạ thâu hoan
3. Nha hoàn thâu tâm

- Chi nhị:

Nhất dạ tiêu hồn

Một đôi thanh mai trúc mã tình cảm đậm thắm, hứa hẹn với nhau, thề nguyện trọn kiếp. Cứ tưởng chờ đợi rồi sẽ tới một ngày chàng thực hiện lời hứa, đem kiệu hoa tới rước nàng. Thế mà khi gặp lại, cảnh còn người mất, ước hẹn xưa cũng đã phôi phai mất rồi

Nàng một lòng chờ đợi, toàn tâm toàn ý với hắn, còn hắn thì thân nhiên lấy đi tất cả của nàng, trái tim và thân xác, sau đó rũ bỏ đi, cứ như nàng chỉ là yêu hoa chi liễu, khiến nàng cảm thấy bản thân thật sự chỉ như một kĩ nữ không đáng giá, thậm chí không xứng để hắn liếc mắt một cái

...

Yêu đương sâu đắm, nàng nguyện dùng thân phận muội muội chỉ cầu được bên cạnh bởi hắn, ở bên chăm sóc hắn, quan tâm hắn, ngày ngày được nhìn thấy bóng hình hắn, có thể nói dăm ba câu,...vậy cũng thỏa nguyện. Nhưng làm sao chỉ như vậy là đủ, với một tình yêu nồng cháy như vậy, với người đàn ông đã chiếm trọn tâm trí và con tim nàng, người đàn ông đã khiến nàng nở rộ, khiến nàng động tình, khiến nàng thỏa mãn, nàng muốn hơn nữa, khao khát một vị trí bên hắn, đứng bên hắn, đường đường chính chính

Biết là không thể nhưng nàng vẫn mơ ước, vẫn dõi theo hắn, hy vọng mong manh một ngày hắn ngoái lại nhìn nàng, mỉm cười và nắm lấy tay nàng

Có phải nàng tham lam quá không? Cho nên bị trừng phạt? Hắn bỏ quên nàng, và ôm ấp một nữ nhân khác...

Con tim nàng như lạnh giá... Sau khi trải qua sinh tử, đột nhiên tâm trí nàng cảm thấy, yêu đương như vậy đã đủ, nàng không còn hơi sức để trông chờ trong vô vọng như vậy

Nếu đã không thể có được, còn cố gắng làm chi cho phí hoài...Nàng nghĩ, yêu hay không, cũng chẳng còn quan trọng mấy nữa

Nhưng tại sao hắn lại không buông tha nàng, để nàng được tự do, cho con tim nàng được bình yên??? Tại sao lại quấn quýt với nàng???

Bạn đang đọc truyện *Nha Hoàn Thâu Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Mở đầu

Tháng ba, xuân ý đương nồng. Gió lạnh chậm chạp thổi qua, tơ liễu tung bay trong gió. Thảm cỏ xanh, hoa đào đầy đất.

Một hồi mưa xuân lướt qua, trong gió mang theo mùi thương của đất. Mùi hương của hoa cỏ cây cối, thấm vào ruột gan.

Nắng sớm hiện ra, vàng sáng xuyên vào song cửa, chiếu lên chiếc giường lớn thư thái mềm mại.

Nữ tử trên giường ngủ đến vừa nồng vừa ngọt, đôi môi đỏ mọng uốn cong tựa trăng non.

Nàng rất đẹp, khuôn mặt trái xoan thanh tú tinh xảo, cái mũi thẳng tắp tinh tế, đôi môi anh đào mềm mại đỏ bồng. Lông mi thật dài, làm thành một âm ảnh mê người trên khuôn mặt của nàng.

Âm thanh rất nhỏ từ ngoài cửa truyền đến, nữ nhân trên giường chậm rãi mở mắt. Trong khoảnh khắc mở mắt ra, một giọt nước mắt trong suốt lăn ra từ viền mắt, vô thanh vô thức rơi trên gối đầu.

“Cô nương, đây là chủ nhân cho cô, cô có thể đi rồi.” Âm thanh già nua vang lên phía sau nàng.

Nàng diện vô biểu tình, “Đã biết.” Lại một giọt nước mắt từ viền mắt nàng lăn ra.

“Cô nương, cô đi nhanh một chút đi, chủ nhân tính tình không được tốt lắm” Lão nhân than nhẹ khép cửa phòng lại, bóng dáng khô gầy dần dần tiêu thất nơi cuối hành lang.

Tiểu nữ nhân trên giường ôm chần ngồi xuống, tựa người vào đầu giường chờ ra. Lơ đãng thoáng nhìn vết máu trên khăn trải giường, khoe môi nàng hiện ra một nụ cười thê lương, đầu ngón tay nhẹ nhàng mon trên lạc hồng xinh đẹp tựa như đóa hoa sen.

Nàng rót cuộc cũng đạt thành tâm nguyện, chỉ là, cái giá phải trả quá mức....

Bạn đang đọc truyện *Nha Hoàn Thâu Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Đời người nếu chỉ như buổi ban đầu gặp mặt

Đồng thành Lăng gia, bắc thành Lục gia, chính là nói hai đại gia tộc ở kinh thành.

Hai đại gia tộc này nhờ kinh thương nổi danh khắp thiên hạ, cửa hiệu trải rộng toàn quốc, ngày thu ngàn vàng, phú khả địch quốc.

Sau khi Lăng lão gia qua đời, con trai độc nhất là Lăng Sở Nam kế thừa gia nghiệp. Lăng Sở Nam thông minh tuyệt đỉnh, thủ đoạn hơn người. Nội trong sáu năm, Lăng gia áp đảo Lục gia, trở thành kinh thành thủ phủ.

Lăng Sở Nam tuấn mỹ vô song, phú khả địch quốc, võ công tài học đều hơn người một bậc. Là nam tử được chúng thiên kim khuê các, tiểu gia bích ngọc ngưỡng mộ trong lòng.

Nàng và hắn khác nhau một trời một vực, Lương Tuyết Liễu chưa từng nghĩ tới một ngày, nàng có thể nằm bên cạnh hắn. Nhưng mà, chuyện này cứ thế xảy ra.

Dùng bàn tay giữ lấy khuỷu tay, nàng si ngốc nhìn nam nhân đang nằm bên cạnh.

Không thể phủ nhận, hắn là một nam nhân rất đẹp. Khuôn mặt ưu nhã tuấn đạt, ngũ quan thâm thúy mê người. Tóc đen tán ra trên gối đầu, cuồng dã không kiềm chế được, nhưng càng thêm gợi cảm mê người.

Đầu ngón tay trắng nõn nhẹ nhàng xẹt qua khuôn mặt tuấn lãng của hắn, Lương Tuyết Liễu thần sắc càng thêm đau khổ. Hắn xuất sắc như thế, mà nàng, chỉ là một tiểu nha hoàn, không xứng với hắn cao cao tại thượng.

Sở Nam ca ca, Sở Nam ca ca của nàng...

Lăng Sở Nam đột nhiên trở mình một cái, đem nàng đặt ở dưới thân. Tuyết Liễu kinh hô một tiếng, “Sở Nam ca ca, huynh lại muốn?” Không phải vừa muốn nàng rồi sao, nhanh như vậy lại... Khang Minh Nguyệt rốt cuộc đã cho hắn uống thuốc gì?

Tiếng nói hắn âm trầm thuần hậu, giống như rượu ngon nồng đậm, “Cho ta.” Có “cái gì đó” cứng rắn nóng bỏng đang chăm chú đặt trên hai chân nàng. Theo hơi thở nồng nặc của hắn, từ từ trở nên cứng hơn, cứng hơn...

Hắn vừa rồi cũng xâm phạm nàng như thế, khiến nàng thống khổ, “Sở Nam ca ca, muội đau.” Nhớ tới đau đớn lúc trước, Lương Tuyết Liễu theo bản năng kẹp chặt hơn chân, răng ngà khê cắn vào môi.

Giọng nói của Lăng Sở Nam vì dục vọng mà trở nên khàn khàn, “Ngươi chỉ là một kĩ nữ, ta muốn ngươi phải chiều.”

Trong phút chốc, huyết sắc trên mặt Lương Tuyết Liễu lập tức rút đi, “Sở Nam ca ca, muội là ai?” Môi nàng khẽ run, con ngươi trong viền mắt đảo qua đảo lại.

Nàng là kĩ nữ? Nàng hi sinh trinh tiết giải độc cho hắn, trong mắt hắn, nàng cư nhiên chỉ là... kĩ nữ?

“Kĩ nữ của Thiên Hương lâu.” Lăng Sở Nam toàn thân buộc chặt, mồ hôi từng giọt từng giọt từ trên trán rơi xuống, “Nữ nhân, tách chân ra, ta muốn.”

Lương Tuyết Liễu ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, thê lương nhìn hắn, “Huynh muốn, thì chi cần tách chân?” Tách chân ra? Nàng với kĩ nữ có khác gì nhau?

Âm thanh hắn càng trở nên khàn khàn, “Lên giường, nữ nhân nào cũng như nhau.” Hắn nâng cái mông mềm mại của nàng, dục vọng đau buốt cùng nơi mềm mại giữa hai chân nàng ở chung một chỗ.

“Đau lắm, điềm nhẹ thôi.” Giọng nói nàng rất nhẹ, rất mềm. Nhẹ đến hầu như không nghe được, mềm mại đến say lòng người.

“Trăm phương ngàn kế giả làm xử nữ không phải vì tiền sao? Yên tâm, nguoi khiến ta rất hài lòng, ta sẽ không bạc đãi nguoi.” Dục vọng cứng như thép chậm rãi chen vào giữa cơ thể nàng.

Lương Tuyết Liễu nở nụ cười mê ly, nước mắt theo gương mặt nhẹ nhàng chảy xuống, vрон trên tóc đen.

“Không được khóc.” Lăng Sở Nam trùng điệp xuyên qua cái mềm mại của nàng, khiến nàng thét một tiếng chói tai.

“Đau...” Đường cong mê ly của nàng khẽ động, tiếng rên rỉ vỡ tan từ trong miệng nàng thoát ra.

“Nữ nhân, đừng làm bộ nữa.” Hắn một lần dốc sức, tham lam túm lấy chỗ đẹp của nàng.

“Sở Nam ca ca...” Lương Tuyết Liễu hai tay vòng qua cổ hắn, vрон đầu lưỡi thom tho, ngây ngô liếm liếm bạc môi hắn một chút.

“Nguoi muốn bức ta điên sao?” Lăng Sở Nam trong cơ thể nàng trái va phải chạm, không chút nào thương hương tiếc ngọc chà đạp kẻ nằm dưới thân.

Dưới sự kịch liệt của hắn, ý thức của Lương Tuyết Liễu dần dần cách xa nàng.

Đôi mắt sưng mù dừng ở hắn, lộ ra cái lúm đồng tiền ngọt ngào, “Muội yêu huynh, yêu huynh suốt mười bốn năm rồi...”

“Ta cũng yêu nguoi, ta bây giờ đang yêu nguoi...” Theo bản năng chủ đạo tất cả, hắn hung hăng phát tiết trên người nàng.

Vẻ tươi cười của Tuyết Liễu vẫn mông lung như cũ, “Thế nhưng thứ muội muốn không phải thứ tình yêu thế này.” Đôi mắt long lanh chậm rãi nhắm lại, nàng mê man nằm dưới thân hắn.

Ngoài cửa sổ, tiếng mưa rơi rả rích, phảng phất như muốn hòa tan vạn vật.

Một đêm mưa xuân, hoa cỏ đưa hương, giọt sương lăn động, sức sống dạt dào.

Yếu ớt tỉnh dậy, Lương Tuyết Liễu nghĩ có chút không thích hợp. Toàn thân đau nhức, căn bản không thể động đậy. Nàng rốt cuộc là làm sao vậy? Bị bệnh chăng?

Đau nhức trên người khiến nàng theo bản năng rên rỉ một tiếng, trong vô thức động đậy thân thể.

“Nguoi tỉnh?” Nương theo âm thanh trầm thấp, một chồng ngân phiếu tuôn rơi lã chã nhẹ nhàng rơi lên người nàng. “Số tiền này, đủ để nguoi sống cảm y ngọc thực cả đời, cut.” Ngữ điệu lạnh buốt lãnh khốc vô tình, không mang theo một tia âm áp.

Tuyết Liễu nằm ở trên giường, đưa lưng về phía hắn, “Lăng đương gia không hổ danh là Lăng đương gia, tiểu nữ từ... vô cùng cảm kích.” Môi nàng đang run rẩy, hơi thở cũng run lên. Mấy chữ cuối cùng, nàng hầu như nói không nên lời.”

Hắn lớn tiếng cảnh cáo, “Nguoi ta đều theo như nhu cầu, nguoi chỉ là một kĩ nữ, đừng si tâm vọng tưởng.” Nữ nhân si tâm vọng tưởng hắn đã thấy nhiều.

“Đã biết.” Nước mắt liên tục từ khóe mắt nàng lăn ra.

“Nếu biết, cut.” Ngữ khí của Lăng Sở Nam càng thêm lạnh lẽo, khiến nàng thấy sớn gai ốc.

“Ta có một yêu cầu.” Nàng ra sức cắn môi, không để bản thân khóc ra thành tiếng.

Lăng Sở Nam rất không nhẫn nại, “Nói.” Nữ nhân lòng tham không đáy này còn muốn cái gì?

Cánh môi nàng cắn ra tơ máu, “Ta muốn nằm thêm lát nữa, ta... thân thể khó chịu.” Giọng nói của nàng rất dịu dàng, còn có một tia run rẩy.

“Một lúc lâu sau, ta không muốn nhìn thấy nguoi nữa.” Lăng Sở Nam sắc mặt tái xanh, phẩy tay áo bỏ đi.

Nghe được âm thanh đánh cửa, giọt nước mắt lăn ra thành chuỗi từ từ chảy đến đệm chăn.

Lương Tuyết Liễu vùi mình vào trong chăn, tham lam mút vào mùi vị của hắn. Mùi vị của hắn, đó là mùi vị của hắn...

***

Đi trên hành lang gấp khúc quen thuộc, lòng nàng thấp thóm bất an, trong lòng lo sợ.

Truyền tin, kết quả lại là tự mình dâng lên giường của người ta, nếu tiểu thư biết được...

Còn chưa vào cửa, nàng chợt nghe thấy âm thanh hùng dũng của tiểu thư nhà mình, “Yên tâm, Tuyết Liễu tinh ranh đến nỗi có thể bắt bán quý, tuyệt đối không có việc gì.”

“Ai đang nói ta?” Lương Tuyết Liễu đẩy cửa bước vào.

Nằm trên tháp tượng là một nam tử tuần mỹ, khỏe mỗi hán hiện ra một cái mỉm cười, tiêu sái tà mị đến mê hoặc nhân tâm. Đứng bên người hán, còn có một nữ tử trong trang phục nha hoàn.

“Nam tử” nằm trên tháp tượng chính là tiểu thư nhà nàng Mộ Dung Từ Lung, tiểu thư nữ cải nam trang. Tiểu thư nhà nàng có một điều quái gở, đó chính là thích nữ cải nam trang. Một trong kinh thành ngũ thiếu, tiểu thư nhà nàng phong lưu công tử, nổi tiếng phong lưu. Nha hoàn đứng ở một bên, cũng là nha hoàn của tiểu thư, là hảo tỷ muội của nàng.

Hai người trong phòng ánh mắt giao nhau, Mộ Dung Từ Lung bưng lên uống một ngụm trà, hào quang nơi khỏe mắt khẽ lướt qua Tuyết Liễu, “Khục, ta nói Tuyết Liễu này, tình hình ngươi hẹn gặp Lăng Sở Nam là thế nào?”

Tuyết Liễu bị dọa đến hết hồn, thốt tha là lướt bước ra, dịu dàng cúi đầu, “Hồi công tử, là ngài bảo ta đi gặp hán mà. Trung gian phát sinh chuyện gì, hình như không cần phải hoàn toàn toàn báo cáo lại với ngài chứ.” Nàng tận lực vờ như ung dung, rất sợ tiểu thư nhìn ra sơ hở.

Lời nàng còn chưa nói xong, Hạ Từ Lung đã bị một trận ho khan kịch liệt, “Khục... khục... Ta nói Tuyết Liễu a, ta tốt xấu gì cũng là chủ tử của ngươi, ngươi ít nhất cũng nên cho ta ba phần thể diện chứ?”

Lương Tuyết Liễu nghiêm trang nhìn ta, lời lẽ đanh thép, “Công tử, đây là việc riêng của Tuyết Liễu. Tuyết Liễu tuy rằng là thị thiếp của ngài, cũng có tự do cá nhân của mình.”

“Ai dạy ngươi tự do cá nhân vậy?” Mộ Dung Từ Lung ra vẻ bị ai, thuận thế gạt đi hai giọt nước mắt.

Tiểu thư nhà nàng a, có đôi khi giống y như một hài tử.

Tuyết Liễu cúi đầu, trong mắt hiện lên một mặt tiểu ý, “Hồi công tử, là phu nhân dạy.” Phu nhân nhà nàng, chưa từng xem nàng là người ngoài a.

“Biết ngay là cảm thú kia làm mà.” Mộ Dung Từ Lung đáng thương hít hít mũi, kéo tay áo giả vờ như đang lau nước mắt, “Ngươi đi ra ngoài đi, nếu ngươi thấy Lăng công tử tốt hơn ta, cứ đi tìm hán.”

Tìm hán, hán chỉ xem nàng là kĩ nữ thôi mà... Một công cụ làm ấm giường đã được dùng qua, còn có tư cách gì tìm hán.

Tuyết Liễu buông mắt, che đi đau thương trong tận đáy lòng. Nàng lắc đầu, cười khổ.

Cười khổ, chỉ có thể cười khổ, bởi vì, nàng không biết nên trả lời tiểu thư thế nào.

Giữa lúc nàng không biết nói thế nào, tiểu nha hoàn Tiểu Khiết đứng ra, hai tay chống nạnh, thờ phỉ phỉ trừng mắt nhìn nàng, “Phu nhân, nam nhân anh vĩ bất phàm, ngọc thụ lâm phong, ôn nhu thể thiếp tuần dật tiêu sái như công tử là thể gian hiếm có, có thể theo công tử, chính là phần phúc của chúng ta. Tỷ cư nhiên...” Tiểu Khiết kích động vron cánh tay ngọc chỉ vào Tuyết Liễu, “Tỷ cư nhiên còn cùng họ Lăng kia cấu kết thành gian, phản bội công tử, thật sự là hơi quá đáng. Từ nay về sau, ta không tốt với tỷ nữa.” Nha đầu kia vẫn tưởng rằng tiểu thư là nam nhân, lén lút ái mộ tiểu thư, đáng thương thật.

Mộ Dung Từ Lung kéo tay áo che mặt, thật dài thở ra một tiếng, “Tiểu Khiết, ngươi còn quá nhỏ. Không hiểu đâu, sau này trưởng thành rồi, sẽ biết cái gọi là cảm tình.”

Tiểu Khiết liếc mắt nhìn nữ tử, hai tay chống nạnh chắn trước mặt Lương Tuyết Liễu, tùy tiện nói, “Tuyết Liễu, tỷ quá đáng.”

Tuyết Liễu bất đắc dĩ liếc mắt nhìn ta, mắt húng sục vai, “Công tử, Tuyết Liễu biết sai rồi.” Nàng cười gượng vài tiếng, động tác lén lút, “Ta lập tức úp mặt vào tường, buổi tối để người dùng roi da hung hăng đánh ta, dùng đèn cây nhỏ lên người ta.” Nàng tận lực vờ như rất ung dung, đem toàn bộ đau xót áp chặt dưới đáy lòng.

Lấy tính tình của tiểu thư, nhất định đòi Lăng Sở Nam trả lại công đạo. Có tiểu thư làm chủ, nàng không hề hoài nghi Lăng Sở Nam nhất định lấy nàng. Thế nhưng, đây không phải điều nàng muốn. Đột triển miên đó, coi như một giấc mộng xuân đi.

Mộ Dung Từ Lung trong mắt hiện ra một mặt hào quang, chậm rãi cười ra, “Ngươi trở lại cho ta.” Muốn chạy, không dễ như vậy đâu.

Tuyết Liễu dừng bước, bữu môi đứng vào trong góc.

Nàng chợt dạ cúi đầu, quên mất trong mắt Mộ Dung Từ Lung có một cái nhìn tính toán.

***

Màn đêm buông xuống, phố hoa lập tức náo nhiệt hẳn lên. Đèn lồng đỏ thắm treo ở trên cao, các tú bà quần áo tiền diễn, trang phục xinh đẹp vẫy tay tạo dáng, cười duyên chào đón khách nhân.

Phố hoa là một trong những nơi nổi danh nhất kinh thành, thanh lâu san sát, y hương tấn ảnh, oanh ca yến ngữ.

Kinh Thành thanh lâu vô số, nhưng nổi danh nhất, chỉ có Thiên Hương lâu.

Nói đến Thiên Hương lâu bấy giờ, không ai không biết, không ai không hay. Thương Hương lâu là sản nghiệp của một trong hai đại phú thương kinh thành – Lục lão bản, quân sự Thiên Hương lâu từng là kinh thành đệ nhất danh kỹ.

Hoa khôi đương nhiệm Mộng Lộ, quyền rũ tận xương, hoa nhường nguyệt thẹn, bác học đa tài. Rất nhiều vương tôn công tử vung tiền như rác, chỉ vì giành lấy một nụ cười của Mộng Lộ.

Mọi người đều biết, Mộng Lộ không dễ gì gặp khách. Ngoại trừ hai vị khách nhập phòng, những kẻ tạp vụ muốn gặp còn phải xem tâm tình của nàng.

Nói là khách nhập phòng của nàng, rất đáng kinh ngạc

Con trai đại tướng quân Mộ Dung Phong Vân, kinh thành thủ phủ Lăng Sở Nam

Mộ Dung gia quyền khuyên triều dã, một tay che trời. Lăng gia phú khả địch quốc, sản nghiệp bao la. Muốn trêu chọc Mộng Lộ, phải hỏi qua hai người bọn họ.

Thế mà đêm nay, đã có một vị khách không mời mà tới xông vào khuê các của Mộng Lộ.

“Cô nãi nãi của ta, sao muội lại ở đây?” Mộng Lộ nằm trên tháp tượng, nhàn nhạt giương mắt.

Lương Tuyết Liễu ưu nhã ngồi xuống, vén chân lên, Tỳ cùng Lăng Sở Nam rất thân đúng không?”

Mộng Lộ tròn mắt, “Vô nghĩa, ta cùng Lăng Sở Nam quen thuộc, là chuyện cả kinh thành đều biết.” Bọn họ đều là cô nhi do phu nhân thu dưỡng, từ nhỏ lớn lên bên nhau, tình như tỷ muội.

“Tiểu thư có lệnh, trà trộn vào Lăng gia.” Lương Tuyết Liễu khéo môi lộ ra nhàn nhạt mỉm cười, “Tỷ tỷ, làm như thế nào?”

Mộng Lộ giật mình, “Ai đi? Muội?”

Lương Tuyết Liễu khẽ gạt đầu, bên môi hiện ra lúm đồng tiền ngọt ngào, “Vì Mộ Dung gia, dù có nhảy vào dầu sôi lửa bỏng, cũng không thấy tiếc.”

Tuyết Liễu vẫn thấy mình rất may mắn, mặc dù bảy tuổi trở thành cô nhi, thế nhưng nàng gặp được phu nhân, gặp được tiểu thư.

Từ sau khi theo bên người tiểu thư, nàng không phải chịu bất cứ đau khổ nào.

Lão gia và phu nhân xem nàng như nhi nữ, hai vị tiểu thư thiếu gia xem nàng như muội muội. Ngay cả tổng quản trong phủ cũng phải gọi nàng một tiếng “cô nương”.

Nàng chỉ là một nha hoàn nhỏ nhoi, đã có vinh hạnh cùng hai vị tiểu thư đọc sách viết chữ, luyện võ học nghệ. Lương Tuyết Liễu nàng từ ngoài nhìn vào, thế nào cũng giống tiểu thư khuê các.

Nàng thiếu nợ Mộ Dung gia, thực sự quá nhiều. Nếu như Mộ Dung gia cần nàng, nàng quyết không từ nan, nghĩa bất dung từ. Vì phu nhân và tiểu thư, nàng có thể hi sinh tất cả, bao gồm tính mạng của mình. Bấy giờ, chính là thời điểm để nàng báo ân.

Nếu muốn nàng lựa chọn ở bên cạnh Sở Nam ca ca hay ở Mộ Dung gia, nàng nhất định không chút do dự chọn Mộ Dung gia.

Mộng Lộ nhẹ nhàng phẩy phẩy quạt tròn, đôi mi thanh tú cau lại, “Tiểu thư có nói phải trà trộn thế nào không?”

“Không có.”

“Lăng Sở Nam vốn không hảo sắc, muốn dùng thân phận nữ nhân trà trộn vào rất khó.” Mộng Lộ dùng tay nâng má, đôi mắt như sao nửa buông xuống, phong tình vạn chủng, “Ta có chủ ý này.”

“Nói đi.” Vừa nghĩ đến nàng có thể sẽ hại Sở Nam ca ca, cả trái tim nàng thất lại, căn bản không nghĩ ra bất cứ đối sách nào.

“Lăng lão gia yêu một nha hoàn, còn sinh một nữ nhi. Lão phu nhân tình hay đổ kị, nhân lúc Lăng lão gia ra ngoài, đem mẹ con hai người đuổi khỏi Lăng gia. Sau này, Lăng lão gia phái người xung quanh tìm hiểu, nhưng rốt cuộc cũng không tìm được hai người.” Mộng Lộ khéo môi khẽ nhếch, đáy mắt hiện ra một tia tính toán, “Chỉ bằng, muội giả làm nữ nhi Lăng gia tới cửa nhận người thân.”

“Nhưng mà, làm sao gặp được người nhà Lăng gia.”

Sở Nam ca ca là nam nhân nàng yêu thương mười bốn năm, nàng thực sự không nhẫn tâm lừa gạt hắn.

Mộng Lộ liếc mắt nhìn nàng, “Không dám hay là không muốn? Tập đoàn tình báo của Lục thị chúng ta danh bất hư truyền, không có cái gì là tra không ra.”

Tuyết Liễu thì thảo nói nhỏ, “Đúng vậy, không có cái gì là tra không ra.” Phu nhân nhà nàng khuê danh là Lục Thanh Nhã, chính là một trong hai đại phú thương Lục lão bản nổi danh khắp kinh thành. Nghe nói, phu nhân đến từ ngàn năm xa xôi, tính cách tác phong đều khác hẳn người thời đại này. Người ta gọi thương hành thương hào, phu nhân nhà nàng lại gọi là tập đoàn.

Mộng Lộ lại liếc mắt nhìn nàng, “Thân là phó tổng giám đốc trợ lý cho tập đoàn Lục thị, muội đừng nói muội không biết chuyện của Lăng gia.” Lăng gia cùng tập đoàn Lục thị đầu sóng đá chết, quân sự của tập đoàn Lục thị đều xem qua tư liệu Lăng gia, chuyện của Lăng gia rõ như trong lòng bàn tay.

“Muội...” Tuyết Liễu chột dạ cúi đầu, trả lời bằng giọng không thể nào nhỏ hơn, “Quên rồi.” Tất cả về Lăng gia, đều khắc sâu trong tâm khảm nàng, nàng làm sao quên được?

Mộng Lộ tròn mắt vừa chuyển, đang định mở miệng, chợt nghe giọng nữ nhân nũng nịu truyền đến, “Mộng Lộ a, Lăng Sở Nam tới.” Tú bà Thiên Hương lâu – Thiên Hương đẩy cửa ra, nhỏ giọng nói một câu, “Thoạt nhìn tâm tình không được ổn.”

“Đã biết.” Mộng Lộ giờ chân ngọc, phong tình vạn chủng nghiêng người tựa trên tháp tượng.

“Thiên Hương tỷ tỷ.” Tuyết Liễu miễn cưỡng lộ ra tươi cười.

Thiên Hương chú ý tới Tuyết Liễu, lắc mông đi vào, cười đến run rẩy cả người, “Vô Lệ, muội ở đây a?”

Nàng nhu thuận gật đầu, “Vâng.” Mộ Dung Vô Lệ là tên lúc nhỏ phu nhân đặt cho nàng, mọi người trong tập đoàn Lục thị đều quen gọi nàng là Vô Lệ.

Đệ nhất hoa khôi từ trên tháp tượng đứng lên, ngáp một cái thật dài, “Thiên Hương tỷ tỷ, tiểu thư có lệnh, để Vô Lệ trà trộn bên người Lăng Sở Nam. Theo hiểu biết của muội về Lăng Sở Nam, mỹ nhân kế vô hiệu, nhận người thân mới thích hợp nhất.”

“Đã biết.” Thiên Hương trầm tư một chút, “Nếu Lăng Sở Nam tự dâng tới cửa, nhân cơ hội này đưa Vô Lệ tới bên cạnh hắn.”

Mộng Lộ nhủ đôi mi thanh tú, ánh mắt quái dị nhìn chằm chằm Tuyết Liễu, “Muội cũng thấy như vậy rất tốt, phiền Thiên Hương tỷ tỷ đưa muội ấy đi thay y phục.” Mộng Lộ kinh nghiệm phong trần, thấy qua vô số hạng người. Tuyết Liễu nha đầu này đang nghĩ cái gì, nàng có thể đoán được vài phần.

“Có Thiên Hương ta ở đây, nhất định lừa cho Lăng Sở Nam đầu óc choáng váng.” Thiên Hương há miệng cười đến lộ ra hàm răng trắng, kéo Tuyết Liễu ra ngoài, che miệng cười liên miên.

Nhìn theo bóng lưng Tuyết Liễu cùng Thiên Hương, đôi môi đỏ mọng của Mộng Lộ loan ra một vòng cung giả dối.

Lăng Sở Nam, người khiêu nộ Tuyết Liễu, nên trả lại rồi. Hắc hắc, sắp có trò hay để xem.

Vừa quay về nằm trên tháp tượng, Lăng Sở Nam liền đẩy cửa tiến vào.

“Lão Lăng, người đến rồi.” Mộng Lộ khẽ nhếch đôi môi xinh đẹp, “Không rảnh bắt chuyện với người, tự ngồi xuống đi. Khát thì uống trà, đói thì kêu người bưng rượu và thức ăn.”

“Nếu như, ta đều không muốn.” Giọng nói thuần hậu của nam nhân nhàn nhạt quanh quẩn trong phòng.

Đôi mắt như sao của Mộng Lộ nửa buông xuống, trên mặt hiện ra một mặt đùa cợt, “Muốn thượng lên ta? Người dám sao?”

Lăng Sở Nam hừ lạnh, “Nhân yêu (gay) chết tiết, ta không có sở thích đoạn tú.” Nữ nhân trên tháp tượng đẹp đến say đắm lòng người, hắn cũng chẳng thèm ngoảnh mặt lại trông, từ đầu tới đuôi không liếc nhìn nàng một cái.

“Trung ra cái mặt cứng nhắc kia làm gì? Dục vọng không được thỏa mãn hay là bất lực?” Mộng Lộ cho hắn một cái nhìn mỉa mai, “Người ta chính là kinh thành đệ nhất danh kỹ đó nha, không thể thỏa mãn hay bất lực đều có thể tới tìm ta.”

“Ta không phải như Mộ Dung Phong Vân, không có sở thích đoạn tú.” Mộ Dung Phong Vân đã từng là sinh tử chi giao của hắn, cũng nhờ quan hệ với Mộ Dung Phong Vân, hắn mới có thể trở thành bằng hữu của Mộng Lộ.

Mộng Lộ gãi gãi tóc, “Người còn yêu Khang Minh Nguyệt của người sao, hận Phong Vân?” Một động tác lười nhác, nhưng ưu nhã đến tận cùng.

Lăng Sở Nam dừng một chút, “Ta còn yêu Minh Nguyệt.” Cũng hận Mộ Dung Phong Vân. Bị huynh đệ tốt cũng nữ nhân mình thương yêu phản bội, loại tư vị này rất thống khổ.

Mộng Lộ bắt đầu dỗi dặt, “Khang Minh Nguyệt đệ tiện này...”

“Ba” một tiếng, ly trà trong tay Lăng Sở Nam bị bóp nát, máu tươi từ lòng bàn tay đi xuống, “Người nói cái gì?” Hắn diện mục đáng sợ, giọng điệu âm trầm càng đáng sợ cực điểm.

Mộng Lộ vội vàng đổi giọng, “Không có gì?” Tuy rằng bọn họ có mấy chục năm tình bằng hữu, thế nhưng nàng không chút nghi ngờ tên ngốc kia sẽ vì Khang Minh Nguyệt mà bóp chết nàng.

“Bây giờ trước, Tài thúc thúc từ chỗ Thiên Hương tìm cho ta một nữ nhân, nàng ở đâu? Ta còn muốn nàng.” Nữ nhân kia dùng lại cũng không tệ.

Trong đôi mắt sáng rực hiện lên một tia nghiền ngẫm, nàng nũng nịu đứng lên, ngồi trên đùi Lăng Sở Nam, “Nàng so với ta kiều diễm hơn sao? So với ta tươi đẹp hơn sao? So với ta mỹ hơn sao?”

Lăng Sở Nam một cái đẩy Mộng Lộ ra, không chút nào thương hương tiếc ngọc, “Nhân yêu, có tin ta trực tiếp cắt đứt gốc rễ của ngươi không?”

“Ta khinh, Lăng Sở Nam, bao nhiêu người cầm vàng bạc tài bảo đến cầu kiến lão nương, ngươi đừng không biết tốt xấu.” Mộng Lộ nửa quỳ trên mặt đất, mân mê cái miệng nhỏ nhắn.

“Đứng lại, bắt nạt lại... cẩn thận một chút... đó là Lộ Châu các của Mộng Lộ cô nương, không thể vào... Ê...” Tiếng la của Thiên Hương mỗi lúc một gần, ngay sau đó truyền tới một trận tiếng bước chân gấp gáp/

“Lại bắt người rồi.” Mộng Lộ đứng lên, ngồi bên người Lăng Sở Nam cho hắn một ly trà, “Hai ba ngày đều trình diễn loại tiết mục nhàm chán này.”

Lăng Sở Nam uống một ngụm trà, thần nhiên nói, “Thanh Lâu chính là như thế.”

Đương lúc nói chuyện, cửa bị đẩy ra.

Đó là một tiểu nữ nhân rất chặt vật, một thân đơn giản, tóc tai bù xù, nước mắt tràn ra nơi thủy mâu đầy sợ hãi.

Thân thể nhỏ nhắn của tiểu nữ nhân khẽ run, đề phòng nhìn bọn họ, “Có thể cứu ta không?”

“Tại sao?” Mộng Lộ hóp một ngụm trà, ung dung nhìn nàng.

Nàng run lên một chút, “Ta cái gì cũng có thể làm.”

“Nếu cái gì cũng có thể làm.” Mộng Lộ cười rất ôn nhu, “Làm kĩ nữ đi.”

“Kĩ nữ?” Tiểu nữ nhân nuốt một ngụm nước bọt, “Ta... không làm kĩ nữ.”

Lăng Sở Nam diện vô biểu tình, “Thiên Hương lâu bức người làm kĩ sao?” Thiên Hương lâu chưa từng bức người làm kĩ, các cô nương trong đây đều là tự nguyện.

“Nàng đẹp như vậy, bồi dưỡng thành hoa khôi thứ hai cũng không tệ.” Nàng cười duyên, “Ta muốn hoàn lương.”

Con ngươi đen của Lăng Sở Nam không hề chớp động nhìn chằm chằm nữ nhân trước cửa, “Thu làm nha hoàn bên cạnh ngươi đi.”

“Coi trọng nàng?” Mộng Lộ mờ ám nháy mắt mấy cái, “Ngươi nói, Tài thúc ở Thiên Hương lâu tìm một nữ nhân, không phải nàng chứ?”

“Không phải.” Lăng Sở Nam dừng một chút, “Không biết.” Lúc đó hắn đang trúng xuân dược, thần trí không rõ, căn bản không biết nữ nhân kia thế nào. Cho dù có thực sự là tiểu mỹ nhân trước mắt, hắn cũng không biết.

“Lão huynh, người ngươi thương lên ngươi còn không biết? Có phải quá buồn cười không?” Mộng Lộ mãnh liệt trợn mắt.

“Một kĩ nữ thôi mà.” Hắn nhàn nhạt nói.

Tiểu nữ nhân trước cửa gục đầu xuống, đè nén nỗi đau trong lòng, “Cứu cứu ta đi, ta không muốn lưu lạc phong trần.” Một kĩ nữ, Lương Tuyết Liễu nằm trong lòng hắn, chỉ như một kĩ nữ mà thôi.

Nàng muốn khóc, nhưng khóc không được. Muốn cười, càng không sao cười nổi.

“Lăng Liễu Nhi, ngươi còn muốn chạy?” Chạy đến thờ ra thờ vào hồng hộc Thiên Hương đã đuổi đến nên, còn mang theo một đám tay chân hung hãn đứng phía sau Tuyết Liễu.

Tiểu nữ nhân hai tay ôm trước ngực, đành thương nhìn về phía sau, “Ma ma... Ta...”

Lăng Sở Nam chớp mắt một cái, “Thiên Hương ma ma, ngươi gọi nàng là gì?” Lăng Liễu Nhi, hắn không nghe nhầm chứ?

Thiên Hương cố tình không đáp thẳng vấn đề, cười tủm tỉm kéo Lương Tuyết Liễu đến bên người, “Không có gì, hai vị tiếp tục, ta đem nha đầu này đi tắm rửa.”

“Ta không muốn...” Tiểu nữ nhân nhẹ nhàng giãy giụa.

“Thiên Hương lâu không bức người làm kĩ, chỉ là giúp ngươi tắm, ngươi sợ cái gì?” Thiên Hương gạt nhẹ y phục trên người nàng, “Ngươi nhìn lại mình đi, đã bao lâu không tắm rửa rồi?”

“Nàng gọi là gì?” Một đôi mắt đen láy nhìn chằm chằm Tuyết Liễu, dọa nàng sợ mất hồn.

“Lăng Liễu Nhi.” Thiên Hương về mặt mờ mịt, “Có gì không đúng?” Diễn xuất của nàng càng ngày càng tốt.

“Ngươi còn người thân nào không?” Thần tình Lăng Sở Nam vẫn nghiêm khắc như cũ, nhưng giọng điệu đã dịu đi rất nhiều.

Trong mắt Tuyết Liễu bịt kín một tầng sương lệ, nàng nhẹ nhàng lắc đầu, “Không có.”

“Người gọi Lăng Liễu Nhi?”

Tuyết Liễu gạt đầu, nước mắt tràn ra.

Mộng Lộ vỗ vỗ vai hắn, “Lão Lăng, người có thể đối với nàng ôn hòa chút không?”

Lăng Sở Nam trừng mắt nhìn Mộng Lộ, tiếp tục truy hỏi, “Nhà người ở đâu? Cha nương người tên gọi là gì?”

“Nương ra gọi Bạch Hà, cha ta... không biết, nương ta cho tới bây giờ cũng không nhắc qua.” Trong đôi mắt to tròn hiện lên một tia buồn bã.

“Người biết ngày tháng năm sinh của mình không?”

Thân thể nhỏ nhắn của Tuyết Liễu run lên nhẹ nhẹ, giống như tiểu bạch thỏ chấn kinh, “Năm Bính Ngọ... chính tháng chín... giờ Hợi.”

Lăng Sở Nam diện vô biểu tình đôi mắt đem thâm thúy nhìn không ra một chút biểu tình, “Thiên Hương ma ma, thả nàng.”

“Ngài muốn chuộc nàng?” Thiên Hương cười quyến rũ, hiếu kỳ nói, “Thế nào? Nàng là vị hôn thê chỉ phúc vi hôn của người sao?” Trong lòng nàng bỏ thêm một câu “mới là lạ”.

Lăng Sở Nam đem tiểu nữ nhân đơn run lên không ngừng kéo đến bên người, thân nhiên nói, “Nàng là muội muội của ta.”

Đi? Mới vậy đã thành công rồi?

***

Đối với sự bạo ngược của Lăng lão phu nhân Khang thị, Lương Tuyết Liễu đã nghe qua từ lâu, cũng sớm ngờ tới nàng nhất định bị Lăng lão phu nhân làm khó làm dễ.

Lăng lão phu nhân đối với mẹ con Bạch Hà hận đến thấu xương, mười bảy năm sau, Lăng Liễu Nhi trở lại Lăng gia, nàng làm sao cho Lăng Liễu Nhi một chút nhả sắc?

Chỉ là, nàng thật không ngờ, Lăng phu nhân khi nghe thấy tên của nàng, không nói không rằng giáng cho nàng một cái tát, “Tiện nhân sinh ra tiểu tiện nhân.”

Tuyết Liễu rất biết vâng lời, bưng khuôn mặt sưng đỏ, “Ta làm sai chuyện gì?” Nghe nói Lăng lão phu nhân bạo ngược, lòng dạ độc ác, quả nhiên không sai.

“Sai ở chỗ người là tiện nữ nhi của Bạch Hà tiện nhân.” Khuôn mặt của Lăng phu nhân có chút bóp méo, châm biếm kịch liệt, “Làm nha hoàn lại quyến rũ chủ tử, không phải tiện nhân thì là gì?” Sự kiện năm đó, vẫn ở trong đầu nàng.

Nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, “Nương ta không phải tiện nhân.” Nàng vẫn như cũ cúi đầu, trong mắt hiện ra hung quang. Bàn tay buông tại bên người siết rồi lại buông, buông rồi lại siết.

Lăng Sở Nam lạnh mắt nhìn hai người tranh chấp, lạnh lùng quát lớn, “Nương, chuyện đã qua nhiều năm như vậy rồi, người cần gì làm khó dễ người ta.” Tính tình của mẫu thân, hắn đã quá rõ ràng. Chuyện năm xưa, không phải tại Bạch Hà sai, cũng không phải cha hắn sai. Người sai thật sự, chính là nương hắn.

“Người cư nhiên vì tiểu kỹ nữ do tiện nhân kia sinh ra mắng ta.” Lăng phu nhân cao giọng nói, giọng nói càng thêm bén nhọn.

Lăng Sở Nam trong lòng không hề căng thẳng, lạnh lùng nói, “Liễu Nhi không phải tiểu kỹ nữ.”

“Không phải tiểu kỹ nữ tại sao lại gặp ở thanh lâu? Một kẻ là nha hoàn quyến rũ chủ tử, một kẻ là kỹ nữ dâm dăng vô sỉ, mẹ con người cùng một hạng người.” Lăng phu nhân giương nanh múa vuốt, không cam lòng nhào tới bên cạnh Tuyết Liễu. Lăng Sở Nam một tay che chắn Tuyết Liễu ở sau người, lạnh lùng nhìn mẫu thân, “Người muốn làm gì?”

Lăng phu nhân vênh vao hung hăng, “Ta là nương của người, người cư nhiên vì một tiểu kỹ nữ là ngộ nghịch với ta?”

“Chỉ vào lúc này, người mới nghĩ đến mình là nương của ta.” Lăng Sở Nam diện vô biểu tình đẩy đẩy Lăng phu nhân, lôi kéo Tuyết Liễu xoay người ra phòng khách, “Người đã gặp qua Liễu Nhi rồi, tự mình quay về phạt đường mà ngủ đi.”

“Người có ý gì?” Lăng phu nhân tức giận đến toàn thân run lên, “Sở Nam, người có ý gì?”

Lăng Sở Nam không quay đầu lại, nhanh chóng bỏ đi, “Tự người biết rõ.”

Tuyết Liễu len lén nhìn hắn một cái, “Đại ca... Người là... nương của huynh.” Bọn họ là mẫu tử a, không nên như vậy.

“Muội gọi cái gì?” Lăng Sở Nam dừng bước, đôi mắt dần dần trở nên nhu hòa, “Liễu Nhi, muội gọi cái gì?”

Lương Tuyết Liễu ủy khuất cúi đầu, “Đại ca...” Nàng không nên gọi hắn là đại ca sao?

Đại ca... chỉ hai từ vô cùng đơn giản, nhưng khiến trái tim lạnh lùng cứng rắn của hắn mềm đi.

Mẫu thân hắn là một người vì tư lợi, lòng dạ hẹp hòi. Trong lòng mẫu thân, vĩnh viễn chỉ có bản thân mình. Sinh hắn ra chỉ vì bảo trụ vị trí Lăng phu nhân. Từ khi hắn góp mặt trên thế gian này, nương chưa từng bế hắn, thậm chí không muốn liếc nhìn hắn một cái. Trên danh nghĩa là mẫu tử, nhưng so với người dung còn xa lạ hơn.

Phụ thân hắn có thể yêu hắn, thế nhưng, phụ thân càng yêu Bạch Hà và nữ hài Liễu Nhi kia hơn. Phụ thân tình nguyện tưởng nhớ mẫu tử lưu lạc không rõ các nàng, cũng không tình nguyện quan tâm hắn.

Sống trên đời hai mươi sáu năm, hắn chưa bao giờ biết tình thân có tư vị gì.

Liễu Nhi ôn nhu gọi một tiếng, khiến hắn rất đau lòng.

Đại ca... nàng gọi hắn là đại ca.

Khuôn mặt nghiêm khắc của Lăng Sở Nam chậm rãi hiện ra mỉm cười, “Muội muội, ta sẽ chăm sóc muội.” Hắn vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen của nàng.

Ôn nhu vô tình, lại khiến Tuyết Liễu đỏ mắt, “Đại ca.” Nếu như, làm muội muội của hắn có thể được chút ôn nhu. Như vậy, nàng tình nguyện chỉ làm Lăng Liễu Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Nha Hoàn Thâu Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Tình huynh muội

Lấy thân phận của Liễu Lăng Nhi, Tuyết Liễu tiếp tục ở lại Lăng gia.

Tuyết Liễu xuất thân nha hoàn, muốn chiếm được tình yêu của mọi người cũng không phải việc gì khó.

Trong vòng nửa tháng ngắn ngủi, trên dưới Lăng gia đều tiếp nhận vị tiểu thư từ trên trời rơi xuống này. Ngay cả Tài thúc tổng quản, cũng đối với nàng tất cung tất kính.

Cầm y ngọc thực, sống an nhàn sung sướng, từ khi bắt đầu ở lại Lăng gia, Lăng Sở Nam đều cho nàng những thứ tốt nhất trên đời. Điều không được hoàn mỹ duy nhất, chính là từ lúc bước chân vào Lăng gia, nàng chưa từng gặp lại Lăng Sở Nam.

Nàng đến Lăng gia, cũng có vài phần tư tâm. Không dám hi vọng xa vời, chỉ muốn có thể thường xuyên nhìn thấy hắn. Đáng tiếc, trời không chiều lòng người.

Có thể do nàng không biết che giấu, nên trên dưới Lăng gia đều hiểu được tâm tư của nàng. Bọn họ nhân không biết do duyên cớ gì, chỉ nói là muội muội muốn gặp ca ca. Nàng từ nhỏ không cha không mẹ, phải ăn nhờ ở đậu, hôm nay huynh muội đoàn tụ, đương nhiên mong muốn có nhiều thời gian ở cạnh bên nhau một chút.

Bọn họ nhân tuy rằng cảm thông cho Tuyết Liễu yếu đuối, nhưng đều lực bất tòng tâm. Dù sao, bọn họ cũng chỉ là hạ nhân.

So với bọn họ nhân thông thường, địa vị của Tài thúc tổng quản ở Lăng gia rõ ràng không giống. Tài thúc thuần phục Lăng Sở nam, thỉnh thoảng, hắn cũng thuần phục Tuyết Liễu.

Ví như, bây giờ.

Một buổi chiều đầu hạ, gió mát nhẹ thổi, cảnh liễu phát phơ.

Lăng phủ to lớn không hề có chút động tĩnh, yên tĩnh lạ thường.

Một bóng người nhỏ nhắn xinh xinh đi qua hành lang quanh co gấp khúc, băng qua đình viện muôn hồng nghìn tía, đẩy cánh cửa gỗ khắc hoa ra.

Cạch –

Tiếng động chói tai đánh tan không gian yên lặng.

Đúng lúc đó, một giọng nói trầm thấp từ bên trong truyền ra, “Tài thúc, là thúc sao?”

Tuyết Liễu đứng ngay trước cửa, rụt rè co thân thể lại một chút, “Đại ca... Muội là Liễu Nhi.” Thư phòng của Lăng Sở Nam chính là cấm địa, ngoại trừ Tài thúc tổng quản, bất cứ ai cũng không được tùy ý ra vào.

Nàng tùy tiện đến đây, có phải là sai rồi không?

Trầm mặc một hồi, Lăng Sở Nam mới lên tiếng, “Vào đi.”

“Đại ca, muội nghe nói... huynh... nghe nói vẫn nhốt mình trong thư phòng không chịu ra ngoài, muội...” Tuyết Liễu len lén liếc nhìn Lăng Sở Nam, răng cắn lên đôi môi mềm mại, “Muội biết muội không thể vào thư phòng, nhưng mà...” Nhưng mà, nàng sợ hấn đói bụng a.

Ánh mắt Lăng Sở Nam rơi vào đĩa thức ăn trên tay nàng, thân nhiên nói, “Để xuống đi.” Thăm sâu trong đôi mắt đen, xẹt qua một tia dịu dàng. Chỉ là, về dịu dàng nhân nhạ đó rất nhanh bị vẻ tàn khốc thay thế.

Tuyết Liễu lộ ra một nụ cười ngọt ngào, “Đa tạ đại ca.” Tài thúc nói quả nhiên không sai, hấn không trách cứ nàng.

Mùi thơm từ thức ăn tàn ta, Lăng Sở Nam bắt đầu thấy đói bụng, “Là muội làm?”

“Vâng.” Tuyết Liễu dè dặt gặt đầu, vẻ mặt khiếp sợ.

Hấn... sẽ thích thức ăn nàng làm không?

Đem thức ăn đưa vào trong miệng, động tác của Lăng Sở Nam hơi dừng lại một chút, “Do muội làm?” Hấn hỏi lại lần nữa.

Lương Tuyết Liễu vẻ mặt chờ mong, “Vâng, ăn ngon chứ?” Nàng ở trừ phòng bận rộn của một buổi sáng, còn phải cải thiện lại chút kỹ thuật.

Lăng Sở Nam hồi phục tinh thần, “Ngon.”

Nàng thở dài một hơi, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra nét cười ngọt ngào, “Thật sao?”

“Ồ có quen không?” Hấn diện vô biểu tình, từng miếng từng miếng ăn thức ăn nàng làm.

Nữ nhân bé xinh ra sức gặt đầu, “Quen, tất cả mọi người đều đối với muội rất tốt.”

Khóe mắt vô tình liếc thấy vết thương trên tay nàng, đôi mắt lạnh lùng của Lăng Sở Nam chớp một cái, “Tay muội làm sao vậy? Đưa ta xem.”

Tuyết Liễu sợ hãi vron tay, “Không sao cả.” Chỉ tại đôi tay không chịu nghe lời này, ngay cả đao cũng cầm không vững.

Nàng rất ngốc, cái gì cũng không biết làm, Sở Nam ca ca có vì vậy mà ghét bỏ nàng không?

Đầu ngón tay thô ráp của Lăng Sở Nam nhẹ nhàng xoa lên vết thương trên cánh tay ngọc, lăm lăm thờ dài, “Ngón tay vừa thon vừa dài, nhìn vào đã biết không quen làm việc nặng.” Đôi mắt u lãnh, chợt hiện ra một tia sắc nhọn.

Lương Tuyết Liễu đáy lòng chấn động, đáy mắt xuất hiện lệ quang, “Phu nhân và tiểu thư cho tới bây giờ chưa từng để muội làm việc nặng nhọc.” Mọi người ở Mộ Dung gia đều xem nàng như thiên kim tiểu thư, chỉ thiếu một danh phận.

“Phu nhân, tiểu thư nhà muội đâu rồi? Muội tại sao phải lưu lạc thanh lâu.” Đôi mắt đen sắc bén của Lăng Sở Nam không hề chớp lấy một cái nhìn chăm chăm Tuyết Liễu. Từ sâu trong đôi mắt đen gợn sóng bất kinh kia, không nhìn ra bất cứ biểu tình gì.

Đôi mắt ung sắc bén phảng phất như có thể nhìn thấu tất cả, Tuyết Liễu bị hấn nhìn đến sồn tóc gáy, “Đại thiếu gia hay bài bạc, thua sạch gia tài, còn thiếu người ta rất nhiều tiền. Đồ phùng nói, muốn bắt tiểu thư gán nợ... Nên...” Đại thiếu gia, Tuyết Liễu không muốn chửi bới ngài. Bất đắc dĩ phải làm như vậy, ngài ngàn vạn lần đừng tính toán với ta.

Lăng Sở Nam lạnh lùng nhìn nàng, “Cho nên muội thay thế tiểu thư nhà mình gán nợ, bị bán đến Thiên Hương lâu.”

“Vâng.” Tuyết Liễu đáng thương cúi đầu, giống như vô cùng xấu hổ.

“Lão gia nhà muội tên gì? Không chừng, ta có thể giúp hấn.” Lăng Sở Nam vẫn như cũ nhìn chăm chăm nàng, không có bất cứ biểu tình gì.

Tuyết Liễu ngẩng đầu, thân nhiên đón nhận ánh mắt của hấn, “Lão gia tên Bùi Quang.”

“Muội là nha hoàn của Bùi tiểu thư?” Vĩ “Bồi Quang” lão gia này hấn đã từng nghe nói. Bùi đại công tử Bùi Tấn một đêm đánh bạc, thua sạch gia tài vạn quán của Bùi gia. Sự việc này từng gây xôn xao một thời, hấn muốn làm bộ không biết cũng khó.

“Vâng.” Tuyết Liễu gặt đầu.

Lăng Sở Nam không hề lên tiếng, chậm rãi bỏ thức ăn vào miệng.

“Đại ca, huynh thích thức ăn muối làm không?” Tuyết Liễu cúi đầu, hỏi bằng giọng thật nhỏ thật nhỏ.

Lăng Sở Nam tăng thêm giọng điệu, “Rất thích.”

Sống trên đời hai mươi mấy năm, đây là lần đầu tiên có người vì hắn rửa tay xuống bếp, còn khiến cho tay đầy vết thương, hắn không vui sao được?

“Ăn ngon chứ?” Tuyết Liễu hỏi càng nhỏ hơn.

Lăng Sở Nam chậm rãi cong đôi môi mỏng, “Ngon lắm.” Trong đôi mắt đen băng lãnh, hiện ra một chút ôn nhu nhàn nhạt.

Nàng bày ra hai lúm đồng tiền ngọt ngào, “Muối có thể thương xuyên làm.” Đại thẩm ở trù phòng nói, muốn nắm được lòng nam nhân, trước tiên phải nắm dạ dày nam nhân trước.

Lăng Sở Nam sắc mặt không hề thay đổi, “Thường xuyên làm?”

“Vâng.” Tuyết Liễu chăm chút gạt đầu.

Lăng đại đương gia trầm ổn như Thái Sơn, lúc này cũng phải ngẩn người.

Thư phòng của Lăng Sở Nam, chính là cấm địa Lăng gia. Nhưng đối với Tuyết Liễu mà nói, Lăng gia không có chỗ nào là cấm địa. Từ khi nàng xông vào thư phòng đưa cơm cho Lăng Sở Nam, Lăng gia đã không còn chỗ nào nàng không thể đi nữa.

Bầu trời âm u rả rích mưa phùn, khí trời se lạnh, một dáng người nhỏ nhắn xinh xinh tay cầm dù, bước qua tầng tầng lớp lớp các hành lang gấp khúc, tiến vào thư phòng.

Nhìn nam nhân đang vui đầu vào sổ sách, nàng dè dặt mở miệng, “Đại ca, muối có hầm canh, muốn uống không?”

Lăng Sở Nam vẫn như cũ nhìn chăm chăm sổ sách, “Đề xuống đi.” Máy ngày nay, hắn đã quen với việc nàng không nói tiến nào bước vào, quen với thói quen thỉnh thoảng lại gây rối của nàng.

Tuyết Liễu nhẹ nhàng đem thứ trong tay đặt xuống bàn tròn, “Đại ca, huynh... có tâm sự?” Về ưu sầu toát ra từ giữa lông mày của hắn, khiến nàng thương xót.

“Ừ.” Hắn buông sổ sách trong tay xuống, cau mày càng chặt, “Cửa hàng này, liên tục lỗ suốt ba năm. Ta hoài nghi chương quỹ gian lận, nhưng nhìn không ra là có chuyện gì.”

Nàng hơi kinh ngạc, không hiểu được nhìn Lăng Sở Nam, “Đại ca... huynh...” Hắn không nên nói loại chuyện này với nàng a.

Lăng Sở Nam nhíu mày, “Làm sao vậy?”

“Muối cho rằng...” Nàng cúi đầu, “Muối không ngờ là huynh lại đem chuyện làm ăn nói cho muối biết.” Tiểu thư những nhà danh gia vọng tộc, không phải đều nên nhốt mình ở tú lâu mà đánh đàn thù hoa sao?

“Muối không thích?”

Tuyết Liễu khẽ cắn môi, lắc đầu, “Không phải.” Đi tới trước giá sách, nàng run rẩy cầm lấy hạng mục sổ sách.

Lăng Sở Nam cũng không ngăn cản hành động của nàng, chỉ là bình tĩnh quan sát.

Ánh mắt đảo qua một nhóm vừa chữ vừa số, Tuyết Liễu chậm rãi nhíu mày, “Đại ca, sổ sách giả không thể bình thường như vậy, Chỉ có một lý do, thật sự là lỗ.” Nếu ngay cả hạng mục tiền thưởng vật này cũng nhìn không được, nàng căn bản không xứng làm tổng giám đốc trợ lý của tập đoàn Lục thị.

Tiếp nhận sổ sách, Lăng Sở Nam tiện tay ném lên bàn, “Đại khái đúng là ta quá đa nghi rồi.”

“Đại ca, ăn canh.” Tuyết Liễu xoay người, đi tới bàn tròn múc canh.

Nhìn theo bóng lưng nhỏ nhắn xinh xinh của nàng, Lăng Sở Nam không khỏi lộ ra một nụ cười bí hiểm, “Được.”

Mà nữ nhân đang đưa lưng về phía hắn, lại lặng lẽ thở dài một hơi.

Ai, hắn đối với nàng, chung quy là thiếu tin tưởng.

“Muối biết xem sổ sách?”

Suy nghĩ một chút, “Đại thiếu gia phá sản, lão gia tuổi tác lại cao, chuyện buôn bán đương nhiên toàn bộ phải nhờ tiểu thư. Đi theo tiểu thư lâu ngày, mưa dầm thấm đất.” Bùi gia tiểu thư từ năm mười bốn tuổi bắt đầu nữ phần nam trang tiếp quản gia nghiệp, nếu nàng thật sự là nha hoàn của Bùi tiểu thư, nhất định biết xem sổ sách. Lãng Sở Nam đang thử, thật sự đang thử a.

Xoay người, Tuyết Liễu đem chén đĩa đặt xuống trước mặt hắn, về mặt chờ mong.

Lãng Sở Nam mặt không đổi sắc, cuối cùng tiếp nhận chén đĩa trong tay nàng, “Bùi Linh Linh quả thực rất giỏi, chỉ tiếc là có một trường huynh phá của.”

Tuyết Liễu thần sắc buồn bã, “Đúng vậy, tiểu thư thật sự là kỳ tài trong thương giới.” Năng lực của Bùi Linh Linh, ngay cả phu nhân cũng tán thưởng có thừa.

Hắn hớp một ngụm canh gà, thuận tiện đặt bát sứ lên bàn, “Ta phải người tìm hiểu tung tích của nàng, nếu có tin gì sẽ báo lại với muội.”

Nàng cười ngọt ngào, “Có đại ca thật tốt.” Bùi Linh Linh hôm nay, từ lâu đã là một trong các nhân viên quản lý của tập đoàn Lục thị. Có tập đoàn Lục thị bảo hộ, muốn tìm ra nàng còn khó hơn lên trời.

Trong lòng Lãng Sở Nam nổi lên một trận ám áp, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen của nàng, “Đại ca không thể sớm tìm được muội, để muội chịu khổ rồi.”

Tuyết Liễu lác đầu, “Không, muội không khổ chút nào hết. Chỉ cần có thể theo bên cạnh huynh, có khổ bao nhiêu muội cũng cam tâm tình nguyện.”

Ánh mắt hắn càng trở nên nhu hòa, “Đại ca vẫn luôn bận rộn chuyện buôn bán, lạnh nhạt với muội. Chỉ bằng, ngày mai mang muội đi du hồ, được chứ?” Tiểu nữ nhân này, vậy mà có thể khuấy động được nơi mềm mại nhất trong lòng hắn.

Cái đầu nhỏ gật gật mấy cái, “Được.” Lúc cúi đầu, ánh mắt Tuyết Liễu có ý đảo một vòng trong phòng.

“Chủ tử.” Giọng nói già nua của Tài thúc từ bên ngoài truyền tới.

“Đại ca, muội đi trước.” Nàng là muội muội thân thiết, biết lúc nào nên đi.

Lãng Sở Nam gật đầu, “Ồ Lục Liễu các chờ ta, ta cũng muội dùng cơm tối.” Lục Liễu các là viện lạc xa hoa nhất Lãng gia, dựa vào tên Liễu Nhi mà đổi thành Lục Liễu các, để nàng ở lại.

Lương Tuyết Liễu khoe môi hiện ra một chút tiểu ý, “Đa tạ đại ca.”

Tuyết Liễu vừa lui ra ngoài, Tài thúc liền tiến vào.

“Sao rồi?” Lãng Sở Nam đứng sau thư trác nhân nhặt liếc mắt nhìn hắn một cái, nghiêng người tựa lưng vào ghế.

Tài thúc khom lưng, tất cung tất kính nói, “Đã điều tra xong, Liễu Nhi tiểu thư đích xác là ở Bùi gia làm nha hoàn.” Thám tử Lãng gia trải khắp cả nước, không có gì là tra không được.

“Ừ.” Lãng Sở Nam cúi đầu lật xem sổ sách trong tay, Liễu Nhi không còn nhỏ nữa, để ý xem có chỗ thông gia nào thích hợp hay không.” Mười bảy tuổi, cũng nên lập gia đình rồi.

Tài thúc hơi trầm ngâm, “Trong kinh thành, thích hợp nhất chỉ có Mộ Dung gia đại công tử.” Mộ Dung tướng quân tay nắm trọng binh, quyền khuynh thiên hạ. Mộ Dung phu nhân xuất thân danh môn, là muội muội ruột của đương kim hoàng hậu, là hòn ngọc quý trên tay tiền tể tướng. Mộ Dung nhị tiểu thư tiến nhập Đông cung, quý vị thái tử phi. Nếu muốn kết thông gia, Mộ Dung công tử là người thích hợp nhất.

Lãng Sở Nam buông sổ sách, “Lãng gia chúng ta phú khả địch quốc, không cần dùng quan hệ thông gia để mở rộng thế lực.” Lãng gia ba đời, đều là thương nghiệp kết thông gia, vì vậy mà tạo nên rất nhiều bi kịch, hắn không muốn giẫm lên vết xe đổ đó.

“Ý của chủ nhân là?” Tài thúc hơi ngẩng đầu, nhìn Lãng Sở Nam.

“Nuông ta đã từng có lỗi với mẫu tử Liễu Nhi, ta hi vọng Liễu Nhi có một kết cuộc tốt.” Liễu Nhi là muội muội hắn. Làm ca ca, ai cũng mong muội muội được hạnh phúc.

“Tuân mệnh.” Tài thúc trung thành tận tụy, đối với mệnh lệnh của chủ nhân, luôn luôn phục tùng.

“Bùi gia đại tiểu thư cùng phu nhân hiện đang ở đâu?” Các nàng đã dạy dỗ Liễu Nhi rất tốt.

“Sau khi Bùi gia xuống dốc, người của Bùi gia không biết tung tích.” Nói đến đây lại thấy kỳ quái, thám tử Lãng gia ở khắp nơi tìm hiểu, vẫn không tra ra nửa điểm tin tức của Bùi gia.

“A...” Đôi mắt đen của Lãng Sở Nam chớp một cái, bàn tay đặt trên mặt bàn trong phút chốc biến thành nắm đấm, “Một chút cũng không tra được?” Bùi gia cũng từng giàu nứt tiếng một phương, không thể đột nhiên lại biến mất không chút tung tích, trừ khi... có người cố ý phong tỏa tin tức về Bùi gia.

Tài thúc theo bên cạnh Lăng Sở Nam nhiều năm, sớm đã quen với tính tình âm trầm bất định của hắn, “Từ sau khi Bùi gia xuống dốc, phu phụ Bùi Quang cùng Bùi Linh Linh mất tích, Bùi Tần từng đến bến tàu khuân vác. Nghe nói, theo thương đội rồi bến đến nay vẫn chưa về. Còn có lời đồn bảo rằng, đó là thuyền của Bùi gia, cả nhà Bùi gia đều ở trên chiếc thuyền đó.”

“Tiếp tục điều tra, tìm cho được Bùi Linh Linh cùng với Bùi phu nhân.” Lăng Sở Nam chậm rãi buông nắm tay ra, ngữ khí cũng dịu đi rất nhiều.

Tài thúc hơi ngẩng đầu nhìn Lăng Sở Nam, “Chủ nhân, thứ lão nô nói thẳng. Trên người Liễu Nhi tiểu thư đã có cái bót của Lăng gia rồi, ngài tại sao còn không tin tưởng?” Thật lòng mà nói, hắn phi thường thích vị tiểu thư này.

Ánh mắt Lăng Sở Nam rơi vào đình viện ngoài cửa sổ, nhàn nhạt phun ra một câu nói, “Đề phòng rủi ro.” Trên người Liễu Nhi đích xác có cái bót của Lăng gia, hắn tin tưởng Liễu Nhi là người Lăng gia. Thế nhưng, Lăng gia tung hoành thương trường nhiều năm, kết thù vô số. Liễu Nhi tuổi trẻ không hiểu chuyện, khó tránh sẽ bị người có dụng tâm lợi dụng.

Tuyết Liễu đang đứng ngoài cửa lặng lẽ đỏ mồm hỏi, đầu ngón tay vuốt ve chấm đồ ở vành tai...

Sau khi bọn nha hoàn đặt thức ăn lên bàn, Lăng Sở Nam khoát tay, bảo các nàng lui xuống.

“Đây, ăn nhiều một chút.”

Đem thức ăn bỏ vào bát của nàng, Lăng Sở Nam hơi giật mình một chút. Hắn đường đường là kinh thành đệ nhất thủ phủ, Lăng gia đương gia, từ khi nào lại biết gấp thức ăn cho nữ nhân?

“Đa tạ đại ca.” Lương Tuyết Liễu ngọt ngào cười rộ lên.

Nhìn thấy má lúm đồng tiền vui sướng của nàng, hắn đột nhiên thấy, thay nữ nhân gấp thức ăn cũng không phải chịu gì không tốt, “Liễu Nhi, muội thích ăn cái gì?” Làm muội muội hắn được một tháng, hắn còn không biết nàng thích ăn cái gì.

“Muội thích Hoa hảo nguyệt viên, Du long hí phượng, Quý phi túy tửu, Thiên địa vô cực canh.” Bón mắt ăn này là kiệt tác của phu nhân nhà nàng, cũng là món ăn thịnh hành nhất thiên hạ. Nhắc tới Thái Bạch lâu, ai chẳng biết đến tứ đại danh thái này?

Lăng Sở Nam sững sốt, “Sau này đưa muội đi ăn.” Hắn rất chán ghét Thái Bạch lâu, nhưng vì Liễu Nhi, miễn cưỡng làm.

Trên nét mặt nàng hiện lên một tia phức tạp, “Đại ca, trước tiên uống một chén.”

“Được.” Đây là lần đầu tiên huynh muội họ cùng nhau uống rượu, Lăng Sở Nam không hề cự tuyệt, chậm rãi uống cạn một chén.

“Uống thêm chén nữa.” Tuyết Liễu cười khanh khách, thay Lăng Sở Nam châm rượu.

“Ừ.” Liễu Nhi tự mình châm rượu, bất luận thế nào hắn cũng uống.

“Đại ca, một chén này, Liễu Nhi đa tạ sự chăm sóc của huynh.” Tuyết Liễu nâng chén.

“Muội không cần khách khí với ta.” Bọn họ là người một nhà, hắn chăm sóc nàng là việc thiên kinh địa nghĩa.

Lương Tuyết Liễu lại châm cho mình một chén, “Chén này, là Liễu Nhi đa tạ đại ca đồng ý thu nhận muội muội này.”

“Muội cái bậy gì vậy?” Liễu Nhi vốn dĩ chính là muội muội hắn.

“Một chén này, đa tạ đại ca đã uống rượu với muội.”

Tuyết Liễu liên tục châm rượu, Lăng Sở Nam một chén lại tiếp một chén.

Uống sạch mấy bình bạch ngọc, Tuyết Liễu hai gò má đỏ lên, Lăng Sở Nam cũng lung lay muốn ngã.

Bữa tiệc này, kết thúc bằng men say mờ mịt.

Tuyết Liễu được nha hoàn hầu hạ tắm rửa thay y phục, sau đó đỡ lên giường. Đèn cây tắt, người nằm trên giường đột nhiên mở mắt ra, từ trên giường bước xuống.

Vén màn, lầu các dày đặc trong đại nội Lăng gia phủ đầy một mảnh tĩnh mịch.

Bóng dáng nhỏ xinh được bóng đêm che chắn, đạp lên ngôi lưu ly, dễ dàng nhảy vào Lăng Tiêu viện.

Lương Tuyết Liễu nằm mơ cũng không ngờ, khi nàng vừa đứng vững, đã thấy bóng dáng cao to của hắn. Hắn... Hắn không phải đã say rồi sao?

Trong nhất thời, nàng không thể phản ứng được gì, chỉ có thể ngơ ngác đứng tại chỗ, giằng co với hắn.

Lăng Sở Nam hai tay chấp ra sau người, lạnh lùng nhìn chăm chăm nữ nhân vừa xuất hiện, “Ngươi là ai?” Lăng gia cây to đón gió, đón tiếp khách không mời mà tới chính là chuyện thường, hẳn từ lâu đã không còn thấy quái lạ, tập mãi cũng thành thói quen.

Lương Tuyết Liễu thần tình bình tĩnh, kiêu ngạo ngẩng đầu, “Ngươi hỏi thì ta phải nói, chẳng phải mắt mắt lắm sao?”

Mắt mắt? Giờ này nàng còn cư nhiên để tâm đến si diện.

Lăng Sở Nam hơi hơi nhíu mày, “Ngươi tốt nhất nên hiểu cho rõ, đây là Lăng gia.” Âm thanh trầm thấp mang theo chút đe dọa.

“Xì, Lăng gia thì giỏi lắm hay sao? Ngươi tưởng là ta bị mù hay bị mù hay bị ngốc, hai chữ lớn trước cửa ta đương nhiên thấy rồi.” Nàng còn không ngu ngốc đến nỗi chữ “gia” cũng không biết.

“Nói, ngươi muốn làm gì?” Muốn vàng bạc châu báu? Hay là, mạng của hắn?

“Ta không nói, ngươi hỏi thì ta phải nói chẳng phải càng mắt mắt hơn.” Khuôn mặt dưới lớp khăn che mặt kia nhấn lại, nàng nhỏ giọng lầm bầm, “Ta thật là bất hạnh mà, lần đầu làm trộm cư nhiên đụng phải nòng súng, chuyện này truyền ra ngoài ta làm sống được trên giang hồ à?” (TN: Vụ nòng súng bạn không biết nha, bản gốc nó vậy ~_~)

Nữ nhân này rốt cuộc tới đây làm gì? Phi tặc? Thích khách?

Từ đầu tới đuôi, lời nói của nàng đều xoay quanh mặt mũi, Lăng Sở Nam không khỏi hiếu kỳ, “Mặt mũi quan trọng đến vậy sao?”

Lương Tuyết Liễu trịnh trọng gật đầu, “Đương nhiên, mặt mũi đương nhiên quan trọng. Ta là phi tặc a, hơn nữa còn là lần đầu tiên thi hành nhiệm vụ, sao lại có thể để cho mất mặt.”

Phu nhân nhà nàng từng là chiến thần tướng quân đại danh鼎鼎, tiểu thư là Dạ Phượng sát thủ danh chấn giang hồ. Thân là nha hoàn của Mộ Dung gia, nàng tuyệt đối không thể để hai người họ mất mặt.

“Ngươi ban đêm xông vào Lăng gia, không phải chỉ vì mặt mũi chứ?” Trên mặt Lăng Sở Nam hiện lên một tia tiếu ý.

“Không phải, ta dự định trộm một thứ, không ngờ chưa kịp hoàn thành lại gặp phải ngươi.” Lương Tuyết Liễu không hề giấu giếm, thành thành thật thật đem sự việc nói ra.

Chưa thấy qua nữ nhân nào ngốc như vậy.

Đôi môi mỏng chậm rãi cong lên, cười ra thành tiếng, “Ngươi muốn trộm cái gì?”

“Ta không nói cho ngươi biết, ta phải đi.” Có Lăng Sở Nam trấn thủ, đêm nay tuyệt đối không vào được thư phòng. Nếu trộm không được thứ đó, chỉ còn cách trở lại phòng ngủ.

“Lăng gia là chỗ ngươi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao.” Trên mặt Lăng Sở Nam vẫn như cũ mang theo tiếu ý.

Tuyết Liễu hừ một tiếng, “Không thèm để ý tới ngươi.” Đôi chân búp sen điểm nhẹ, nàng lướt qua đầu tường nhanh chóng tiêu thất trong màn đêm.

Lăng Sở Nam nhìn theo bóng lưng nàng, không khỏi lắc đầu cười khẽ.

Bạn đang đọc truyện *Nha Hoàn Thâu Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Dịu dàng chậm chậm đến

Lăng Sở Nam đã nói là làm, chọn một ngày đẹp trời đưa Tuyết Liễu đi du hồ.

Du hồ, đương nhiên là phải chọn Yên Vân hồ.

Yên Vân hồ là nơi mà quan to quý nhân trong kinh thành yêu thích.

Nước hồ trong suốt đến mức giống như ngọc bích thượng hạng, hai bên bờ sông cảnh liễu tung bay, cảnh đẹp như tranh vẽ. Mùa này, cảnh liễu bay theo gió, nhẹ nhàng rơi xuống mặt hồ, vẽ thành những vòng tròn chuyển động.

Lăng gia là kinh thành thủ phủ, thuyền hoa của Lăng gia đương nhiên cũng là loại đẹp nhất.

Cả chiếc thuyền rường cột trạm trở, lụa trắng phiêu phiêu, xung quanh trang trí đầy hoa tường vi đang nở rộ, đẹp đến khiến người ta không thể nào rời mắt.

“Tiểu thư, những món điểm tâm này đều là chủ tử sai người đến Thái Bạch lâu mua.” Thảo Thảo ân cần đem điểm tâm kẹp vào bát của Tuyết Liễu, trong giọng nói có vài phần ao ước.

Kim Ngọc Mãn Đường của Lăng gia là kinh thành đệ nhất tử lâu được đích thân tiên hoàng ngự phong, nhưng Thái Bạch lâu của Lục gia mới là kinh thành đệ nhất tử lâu danh phù kỳ thực (1). Người người đều biết, Lăng gia cùng Lục gia đối đầu sinh tử, Thái Bạch lâu cùng Kim Ngọc Mãn Đường cũng đối đầu sinh tử. Lăng Sở Nam không bao giờ muốn tới Thái Bạch lâu, nhưng lần này vì tiểu thư, cư nhiên lại có ngoại lệ.

“Ta không muốn ăn.” Nàng biết Lăng Sở Nam vì nàng hao tâm tổn trí, thế nhưng, nàng thà rằng hấn ở bên nàng nhiều hơn.

“Tiểu thư, Thảo Thảo từ nhỏ đã bán thân vào Lăng gia, chưa từng thấy chủ nhân ngoại lệ vì ai như vậy, tiểu thư chính là người đầu tiên.” Điểm tâm do chủ nhân đặc biệt vì tiểu thư chuẩn bị, tiểu thư không thể không ăn.

Tuyết Liễu kéo Thảo Thảo ngồi xuống, “Thảo Thảo, người ăn đi.” Thảo Thảo ôn nhu lương thiện, từ ngày đầu tiên được phái đến bên người nàng, đều tận tâm tận lực hầu hạ. Trong lòng Tuyết Liễu, sớm đã xem nàng là muội muội.

Thảo Thảo cả kinh, vội vã xua tay, “Không không không, Thảo Thảo không dám.” Nàng chỉ là một tiểu nha hoàn.

Tuyết Liễu về mặt ảo não, “Thảo Thảo, ta đã nói người không phải người ngoài mà.”

Thảo Thảo cúi đầu, nhỏ giọng nói, “Ngài là chủ tử, Thảo Thảo là nha hoàn.” Nàng biết tiểu thư không phải hạng kiêu căng, nhưng nàng dù sao cũng chỉ là nha hoàn.

“Ta giận đó.” Tuyết Liễu cố ý xụ mặt, đem đũa nhét vào lòng bàn tay nàng, “Người không ăn là ta giận đó.”

Hai mắt Thảo Thảo bỗng dưng đỏ lên, “Tiểu thư...” Từ khi bị bán vào Lăng gia, tiểu thư là người tốt với nàng nhất. Tuy nàng là nha hoàn, nhưng tiểu thư lại không xem nàng như nha hoàn mà đối đãi. Ăn ngon mặc đẹp, đều chia một phần cho nàng.

“Muội lại ăn hiếp Thảo Thảo?” Giọng nói của Lăng Sở Nam từ trong thuyền nhẹ nhàng bay ra.

Tuyết Liễu đứng lên đi vào trong khoang thuyền, sợ hãi nói, “Đại ca, không vẽ không được sao?” Bọn họ tới đây du hồ hay là vẽ tranh?

“Còn thiếu chút nữa.” Lăng Sở Nam cúi đầu như cũ, thoải mái vẽ trên giấy.

Tuyết Liễu đi đến phía sau người hấn, nhìn vào bức tranh, “Đẹp lắm.”

Hấn mỉm cười, “Muội hiểu tranh?”

“Hiểu một chút.” Thiếu gia nhà nàng Phong Vân công tử là thiên hạ đệ nhất họa sư, nàng từ nhỏ đã cùng thiếu gia học tập, tay nghề vẽ tranh cực kỳ cao, “Đậm nhạt hài hòa, đường nét đều đặn, tranh đẹp.”

Trên mặt Lăng Sở Nam nổi lên một tia hứng thú, đưa bút vẽ tới cho nàng, “Nét cuối cùng để cho muội vẽ.”

“Muội không biết.” Nàng e lệ lắc đầu.

Từ khi nhậm chức tổng giám đốc trợ lý, nàng rất ít khi vẽ tranh, xa lạ rất nhiều.

“Được rồi, ta vẽ.”

Bức tranh chỉ còn một nét sau cùng, Lăng Sở Nam thu hồi bút, “Thế nào?”

“Rất đẹp, chỉ tiếc...” Tuyết Liễu dừng lại, trêu ghẹo nói, “Cảnh liễu thiếu phiêu dật, xem ra, là gió tháng tư không đủ mạnh.”

Chính xác, cảnh liễu thiếu phiêu dật.

“Muội thử xem.” Lăng Sở Nam đem bút vẽ bỏ vào tay nàng.

“Chê cười.” Tuyết Liễu dịu dàng cười yếu ớt, cuối người thỏa thích múa bút.

Thêm vào vài nét bút, quả nhiên càng khiến tranh thêm sống động như thật. Lăng Sở Nam nhìn bức tranh, “Tranh không tệ, có vài phần phong cách của Phong Vân công tử.”

“Phu nhân cùng tiểu thư đối xử với muội vô cùng tốt, từ nhỏ đã để muội đọc sách viết chữ, dạy muội cảm kỳ thi họa.” Nàng cùng Phong Vân công tử đều kế thừa từ lão gia, tranh vẽ của họ đương nhiên có vài phần tương tự.

Lăng Sở Nam lưu loát đề một bài thơ lên bức tranh, “Ân tình Bùi gia đối với muội, ta sẽ trả.” Bùi gia đã dạy dỗ nàng rất tốt.

Liễu Nhi tiếp nhận bút, chấm chấm mực nước, trên bức tranh đề một câu thơ, “Đa tạ đại ca.”

“Chữ của muội rất đẹp.” Trong nhu có cương, giống như con người nàng.

“Chữ của đại ca cũng đẹp a, cứng cáp có lực, thiết họa ngân câu (2).” Ngoại trừ Phong Vân công tử cùng lão gia, nàng chưa từng thấy qua nét chữ nào đẹp như của hắn.

Lăng Sở Nam thuận tay tiếp nhận bút từ nàng, “Liễu nhi, muội đã có người trong lòng chưa.”

Lương Tuyết Liễu sùng sốt, khẽ cắn đôi môi đỏ mọng, “Sao lại hỏi cái này?” Có thì sao? Bất quá chỉ có nàng đơn phương tình nguyện.

Lăng Sở Nam cười cười, “Muội cũng nên thành thân rồi.”

“Muội...” Không lấy gả.

Một đạo âm thanh cắt đứt lời của Lương Tuyết Liễu, “Lăng Sở Nam, hôm nay là ngày chết của ngươi.” Lời còn chưa dứt, đã thấy ánh kiếm lấp lánh.

Nhìn thấy bảo kiếm ân trầm, Tuyết Liễu trong lòng trống rỗng, “Cẩn thận a.” Bóng người nhỏ nhắn xinh xinh che trước mặt Lăng Sở Nam, để thanh kiếm băng lãnh đâm vào ngực nàng.

Không kịp nghĩ, không kịp sử dụng võ công. Thấy nguy cơ trước mắt, nàng chỉ muốn Lăng Sở Nam bình an vô sự.

Máu tươi nhanh chóng nhuộm đỏ vạt áo trước ngực nàng, máu tươi nóng hổi phun ra, bắn lên mặt Lăng Sở Nam.

“Liễu Nhi.” Hắn cúi đầu nhìn thân thể đang ngã vào lòng mình, vụn phàn lo lắng, “Liễu Nhi, muội nói gì đi a.”

Tuyết Liễu khó khăn hé miệng, lại thấy hàn quang chiếu vào mặt Lăng Sở Nam. Nàng cố gắng chống lại đau đớn, lần thứ hai đẩy Lăng Sở Nam ra, “Cẩn thận...”

Lăng Sở Nam thoáng thấy hàn quang hiện lên, ôm lấy Tuyết Liễu, đạp lên thư án nhảy ra.

“Lăng Sở Nam, đừng chạy.” Hắc y nhân nhất quyết đuổi theo.

Máu tươi nhanh chóng tuôn ra, Tuyết Liễu cảm thấy đầu càng lúc càng nặng, nhưng lại cố gắng không để mình hôn mê, “Đại ca, cẩn thận.” Nàng không thể ngắt xiu, không thể biến thành gánh nặng của đại ca.

Thích khách càng lúc càng tới gần, Lăng Sở Nam đem Tuyết Liễu đặt trên mặt đất, nhìn nha hoàn đang ở một bên run cầm cập nói, “Thảo Thảo, chăm sóc tiểu thư.”

“Vâng...” Thảo Thảo tuy rằng có sợ, nhưng lòng trung không đổi, cắn răng bò đến bên người Tuyết Liễu.

Lăng Sở Nam ngao ngễ xoay người, diện vô biểu tình nhìn thích khách, “Ai phái ngươi tới đây?” Kẻ thù hung ác của Lăng gia, nhiều đến không thể nào đếm nổi.

“Giết ngươi, ta có thể cả đời vinh hoa phú quý.” Thích khách nhẹ nhàng cười, mũi kiếm chỉ thẳng vào Lăng Sở Nam.

Hắn cười lạnh một tiếng, dùng hai ngón tay dễ dàng kẹp lấy bảo kiếm, “Ngươi muốn chết như thế nào?”

Thích khách ngạc nhiên, kinh ngạc nhìn Lăng Sở Nam, “Võ công của ngươi...”

“‘Thụ đại chiêu phong’ của Lăng gia chúng ta, đương gia các đời, đều phải học được.” Thật không khéo, hắn thiên phú cực cao, “Nói, ai phái ngươi tới đây?” Đáy mắt Lăng Sở Nam hiện lên một tia thâm hiểm, ngón tay theo bảo kiếm xẹt tới, nhanh chóng đả được kiếm trong tay thích khách, khiến hắn ngã xuống đất.

Thích khách muốn đứng dậy, lại phát hiện trên cổ mình đang có một thanh kiếm. Thích khách sợ đến lạnh run, “Không được, ta nói, ta nói...” (TN: Thích khách gì vô dụng quá, không có tiền đồ:-<)

“Chu từ, tiểu thư liên tục chảy rất nhiều máu a.” Thanh âm nức nở của Thảo Thảo truyền đến bên tai Lăng Sở Nam, hắn quay đầu lại nhìn Tuyết Liễu, đánh thích khách bất tỉnh.

Thấy thích khách đã bị chế phục, Tuyết Liễu cố gắng chống đỡ hồi lâu mới thở dài một hơi, lộ ra nét cười yếu ớt, mí mắt càng lúc càng nặng, “Đại ca không sao là tốt rồi.” Chạm rãi nhắm mắt lại, Tuyết Liễu ngất đi.

Hoàng hôn buông xuống, cánh liễu theo gió tung bay, cánh hoa bay múa.

Lăng Sở Nam ngồi ở trước giường thêu, không chớp mắt nhìn chăm chăm thân thể đang nằm trên giường. Ngón tay ngọc non mềm, siết chặt bàn tay to lớn của hắn. Nàng siết rất chặt, cho dù là đang hôn mê bất tỉnh, nhưng vẫn không chịu buông ra.

Đưa mắt đến trước ngực nàng, Lăng Sở Nam trong lòng vẫn còn sợ hãi. Máu, khắp nơi đều là máu. Tình cảnh như vậy, cả đời hắn cũng không sao quên được.

Trên đường ôm Liễu Nhi trở về Lăng gia, hắn liên tục cúi đầu nhìn thân thể trong lòng, rất sợ nàng đột nhiên ngừng thở, đột nhiên rời xa hắn.

Hắn đã cô độc suốt hai mươi sáu năm rồi, đến bây giờ mới có nàng bầu bạn. Hắn không cho phép, tuyệt đối không cho phép nàng chết.

Khi trở lại Lăng gia, một thân váy trắng tinh, đã bị máu đào nhuộm đỏ. Máu đào theo đó rơi xuống, từng giọt từng giọt rơi xuống mặt đất. Tiếng máu rơi từng giọt đáng sợ đến kinh người, khiến hắn run lên từng trận.

Khi đại phu nói thương tích của nàng rất nghiêm trọng, có lẽ cả đời cũng không tỉnh lại, hắn gần như muốn ngừng thở.

Mãi cho đến khi nàng tỉnh lại, nhợt nhạt mỉm cười, hắn mới thở dài một hơi.

Liễu Nhi là một trong những nữ hài tử kiên cường nhất mà hắn từng gặp, khi xử lý vết thương, nàng đau đến mồ hôi đầm đìa, nhưng không rên một tiếng, chỉ biết siết chặt lấy tay hắn.

Nhìn nụ cười hồn nhiên giống như một đứa trẻ của nàng, Lăng Sở Nam chậm rãi vươn tay, vuốt ve khuôn mặt mềm mại của nàng.

Nàng thật sự quá đẹp, đẹp đến khiến người ta lóa mắt. Điều càng làm hắn bất ngờ chính là, dung nhan trước mặt giống như đã từng quen biết.

Là gặp ở đâu? Lẽ nào là trong mộng?

Mỉm cười, hắn cúi người xuống, hôn lên trán nàng.

Người nằm trên giường hàng mi khẽ động, mở mắt, “Đại ca, huynh không sao chứ?” Tuyết Liễu nở một nụ cười tuyệt mỹ, “Mở mắt ra liền có thể thấy đại ca, thật tốt quá.”

Sở Nam nhẹ nhàng vén những sợi tóc trước mắt nàng, sủng ái vạn phần, “Liễu Nhi, còn đau không?”

Lương Tuyết Liễu mỉm cười lắc đầu, “Không đau nữa. Có đại ca bên cạnh, Liễu Nhi không đau nữa.”

Sở Nam nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của nàng, “Ngủ đi, ta sẽ luôn canh giữ ở bên người muội.” Đây là lời thề, là lời thề của Lăng Sở Nam đối với Lương Tuyết Liễu.

“Đại ca, bắt được thích khách rồi sao?” Nếu không bắt được thích khách, nàng ăn không ngon, ngủ cũng không yên.

“Kẻ thù của Lăng gia rất nhiều, ta đã giao chuyện này cho Tài thúc xử lý.” Đáy mắt Lăng Sở Nam hiện ra một tia âm hiểm, “Hắn dám dẫm thương muội, ta cho hắn chết không có đất chôn chôn.” Gió lạnh theo cửa sổ thổi vào, rét lạnh kinh người.

“Đại ca, đa tạ huynh.” Từ nét mặt của Lăng Sở Nam, Lương Tuyết Liễu liền biết hắn sẽ làm thế nào.

“Ngủ đi, ta ở một bên trông chừng muội.” Hắn nắm chặt tay nàng.

Tuyết Liễu khẽ gật đầu, khép mắt lại.

Vừa nhắm mắt, đột nhiên nghe được giọng nói của Thảo Thảo từ ngoài cửa vang lên, “Chủ tử, Minh Nguyệt tiểu thư tới.”

Minh Nguyệt tiểu thư? Là Khang Minh Nguyệt. Bàn tay đang để trong chăn bỗng dưng siết chặt, nhưng trên mặt lại không có bất cứ thay đổi gì.

“Cho vào.” Lăng Sở Nam nói chuyện rất nhỏ, rất sợ đánh thức người đang nằm trên giường.

Gió lạnh không ngừng thổi tới, Tuyết Liễu khẽ mấp máy đôi môi đỏ mọng.

Nghe thấy tiếng bước chân của Khang Minh Nguyệt, Tuyết Liễu cố sức mở mắt ra.

Khang Minh Nguyệt vai tước eo nhỏ, lá lốt mảnh mai. Khuôn mặt tinh xảo, e lệ ngượng ngùng, cả người phát sáng. Y phục một màu phấn hạnh, trên váy còn thêu vài con bướm màu. Tóc đen búi thành búi tóc lưu vân đang rất thịnh hành, trâm thoa đầy đầu, châu ngọc rực rỡ phát sáng, xinh đẹp tuyệt trần.

Kinh thành đệ nhất mỹ nữ năm xưa, phong thái không hề thay đổi.

Khang Minh Nguyệt chậm chậm bước tới, dịu dàng cười, “Biểu ca, biểu muội thế nào rồi?”

Lăng Sở Nam còn chưa kịp nói gì, Tuyết Liễu đã giành mở miệng, “Đa tạ biểu tỷ quan tâm, muội không sao cả.” Tám năm không gặp, Khang Minh Nguyệt càng thêm quyến rũ động lòng người.

Khang Minh Nguyệt khẽ nhủ đôi mi thanh tú, dịu dàng nói, “Liễu Nhi, muội phải nghỉ ngơi cho tốt.”

“Đa tạ biểu tỳ.” Tuyết Liễu cười tươi như hoa, nhưng ngón tay đã siết đến phát ra thành tiếng.

Lăng Sở Nam liếc mắt nhìn Khang Minh Nguyệt, thân nhiên nói, “Minh Nguyệt, muội ra ngoài trước đi.”

Khang Minh Nguyệt giọng nói tràn đầy trách cứ, “Huynh ở bên cạnh Liễu Nhi cả ngày, chưa uống đến một giọt nước, chi bằng đi ăn chút gì đi.”

Lăng Sở Nam vừa định mở miệng, Tuyết Liễu lại đi trước cướp lời, “Đại ca, huynh đi ăn chút gì đi.” Được Lăng Sở Nam yêu thương, nàng có chết cũng không hối hận.

Tuyết Liễu đã lên tiếng rồi, Lăng Sở Nam không còn cách nào phản bác, xoay về phía Thảo Thảo nói, “Thảo Thảo, đem đồ ăn tối vào đây.”

Thảo Thảo nhận lệnh bước ra ngoài, Khang Minh Nguyệt cười nói, “Liễu Nhi, biểu ca đối với muội thật là tốt.” Minh Nguyệt cười, khuyh quốc khuyh thành, cười đến mỹ nhân trong thiên hạ, đều phải buồn bã thất sắc.

Thế nhưng, Lăng Sở Nam vẫn thờ ơ như cũ, lạnh nhạt nói, “Muội ra ngoài trước đi, Liễu Nhi cần phải được nghỉ ngơi.”

Khang Minh Nguyệt thất vọng, chân nắn xoay lưng ra ngoài, “Vâng.”

Nhìn theo bóng lưng tuyết mỹ của Khang Minh Nguyệt, Tuyết Liễu cười cười, “Huynh không thích biểu tỳ.” Nghe nói Lăng Sở Nam mê luyến Khang Minh Nguyệt mà, chẳng lẽ là giả sao?

“Kể cả chuyện hạ xuân được với ta mà cũng dám làm, ta không thể thích được.” Lăng Sở Nam sắc mặt lạnh lùng, nhưng đáy mắt lại lóe lên một tia đảm thắm.

“Biểu tỳ thật đẹp, bất luận nam nhân nào cũng thích.” Bao gồm cả đại thiếu gia nhà nàng, cũng bị nữ nhân này mê hoặc.

“Tám năm trước, ta rất thích Minh Nguyệt, nhưng kể từ khi Minh Nguyệt cùng Phong Vân công tử...” Lăng Sở Nam không tiếp tục nói nữa, “Liễu Nhi, muội nhớ kỹ, Minh Nguyệt không có gì quan trọng.” Bắt đầu từ tám năm trước, hắn đã không yêu Khang Minh Nguyệt nữa rồi.

“Vâng.” Tuyết Liễu nhắm mắt lại, trên môi đọng lại một nụ cười thật lâu không dứt.

Tuyết Liễu bị thương rất nặng, ở nhà tịnh dưỡng cũng hơn nửa tháng, nhưng vẫn chưa hoàn toàn bình phục.

Nghe Thảo Thảo nói, kẻ đã thương nàng đã bị bắt giao cho quan phủ. Sau khi quan phủ thẩm vấn xong, vẫn không tài nào tra được kẻ chủ mưu là ai.

Thấy Lăng Sở Nam tới, Tuyết Liễu đang bày bố ván cờ ngừng đầu, mỉm cười nói, “Đại ca, huynh tới rồi?”

“Có buồn lắm không?” Lăng Sở Nam ngồi xuống đối diện Tuyết Liễu.

“Đại ca mỗi ngày đều đến thăm muội, làm sao lại buồn?” Trong nửa tháng này, Lăng Sở Nam ngày nào cũng đến. Khi hắn đọc sách, nàng ở bên cạnh khảy đàn. Khi hắn xem sổ sách, nàng lại thêu thùa may vá. Khi hắn vẽ tranh thì nàng đề thơ. Thỉnh thoảng đánh cờ, thỉnh thoảng chậm rãi nói chuyện. Bọn họ tựa như huynh muội, tựa như tri kỉ, nhưng càng tựa như một đôi phu thê ân ái. Mấy ngày này, chính là khoảng thời gian vui vẻ nhất đời nàng.

Trên mặt Tuyết Liễu hiện lên một màu đỏ sẫm, “Cho nên, muội đang nghiên cứu.” Trong nửa tháng này, nàng mấy lần đánh cờ với Lăng Sở Nam, kết quả đều là toàn quân thảm bại. Sai lầm đúng là sai lầm, theo cách nói của đại tiểu thư nhà nàng thì có thể đem mặt mũi xuống Thái Bình Dương được rồi.

Đặt quân cờ lên bàn cờ, Lăng Sở Nam thân nhiên nói, “Thái Bạch lâu cùng Kim Ngọc Mãn Đường của Lăng gia ta, đều là từ lâu lớn nhất kinh thành. Kim Ngọc Mãn Đường được tiên hoàng ngự ban danh hiệu kinh thành đệ nhất từ lâu, quả là vinh hạnh của Lăng gia ta. Mấy năm gần đây, Lục lão bản của Thái Bạch lâu luôn muốn đoạt được danh hiệu kinh thành đệ nhất từ lâu. Cho nên, mỗi mười lăm tháng tám hằng năm đều thi nấu ăn với Kim Ngọc Mãn Đường. Lăng gia thua cuộc liên tiếp ba năm, bây giờ lại sắp tới ngày mười lăm tháng tám, muội nói xem phải làm thế nào?” Liễu Nhi thông minh tuyệt đỉnh, hắn đã quen việc tham khảo ý kiến của nàng.

Tuyết Liễu đặt xuống một quân cờ, cười nói, “Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.”

“Thái Bạch lâu nhiều loại kiểu dáng, rất khó đoán được Lục lão bản muốn làm gì. Lục lão bản đã khó đối phó rồi, bây giờ lại thêm một Mộ Dung Tử Lung, khó càng thêm khó.” Không lâu trước đó, hắn từng gặp đại tiểu thư Mộ Dung gia một lần. Nữ nhân này trường tuấn vũ (1), khôn khéo linh hoạt. Thông minh tài giỏi, cơ trí hơn người. Hơn nữa còn âm hiểm gian xảo. Lục thị có thêm Mộ Dung Tử Lung, giống như hổ thêm cánh.

Tuyết Liễu cười cười, đùa giỡn nói, “Không sao đâu, huynh có muội mà.” Nàng tốt xấu gì cũng đã theo hầu tiểu thư nhiều năm, thủ đoạn của tiểu thư, nàng học ít nhiều gì cũng được tám phần.

Lăng Sở Nam cũng cười cười, dịu dàng nói, “Muội nói xem phải làm thế nào?”

Tuyết Liễu lắc lắc tay, “Rất đơn giản mà, thi nấu ăn, tìm danh trù là được.”

“Thật sự đơn giản như vậy?” Sao hắn lại không nghĩ ra?

Tuyết Liễu hơi ngẩng đầu, đáy mắt lấp lánh vài tia sáng, “Đại ca, huynh rất thương thức đại tiểu thư Mộ Dung gia?”

“Đúng vậy.” Từ lần đầu tiên nhìn thấy Mộ Dung tiểu thư, hắn đã rất thương thức nàng.

“Lấy về làm đại tẩu, thế nào?” Tuyết Liễu tự tiểu phi tiểu.

Lăng Sở Nam lắc đầu, “Mộ Dung cô nương không thích hợp với ta.” Hắn thương thức Mộ Dung tiểu thư, nhưng đây là cái nhìn của thương nhân thương thức thương nhân.

“Mộ Dung tiểu thư cũng không tệ a.” Tiểu thư nhà nàng tuyệt thế vô song, thế gian không có người thứ hai như vậy.

“Chúng ta chỉ có thể làm bằng hữu.”

Tuyết Liễu cúi đầu, đáy mắt hiện ra tia sáng nhàn nhạt, “Tại sao?”

“Bởi vì... Chúng ta thuộc cùng một loại người.”

“Sao?”

“Âm hiểm giả dối, thủ đoạn độc ác. Chúng ta có thể làm tri kỉ, nhưng không thể làm phu thê.” Hắn cũng không ngại tri kỉ âm hiểm.

Tuyết Liễu gợn ngón cái lên, “Chuẩn lắm.” Mới gặp một lần liền nhìn thấu được tiểu thư nhà nàng. Dùng ‘âm hiểm giả dối, thủ đoạn độc ác’ để hình dung tiểu thư nhà nàng, quả thật rất chuẩn.

Lăng Sở Nam có hơi kinh ngạc, “Muội biết Mộ Dung tiểu thư?”

“Đã từng nghe qua.” Không xong, suýt chút đã bị lộ rồi. “Đại ca sao có thể nhìn lầm người?”

Lăng Sở Nam vừa định mở miệng, bỗng nghe tiếng Tài thúc từ cửa vang lên, “Công tử, Mộ Dung đại tiểu thư tới.”

Tuyết Liễu cúi đầu, giấu đi nỗi buồn nơi đáy mắt.

Đại tiểu thư đích thân tới đây rồi, nàng còn có thể tiếp tục đắm chìm trong sự dịu dàng của Sở Nam nữa sao? Lý trí mách bảo nàng rằng, không thể.

Đại tiểu thư phái nàng đến đây làm thám tử, vậy mà nàng... Ai, thật sự có lỗi với đại tiểu thư, có lỗi với phu nhân quá.

Màn đêm buông xuống, trăng sáng sao thưa.

Tuyết Liễu một thân y phục dạ hành, nhẹ nhàng nhảy vào Lăng Tiêu viện.

“Ngươi lại tới rồi?” Vừa đáp xuống đất, một giọng nói vang lên phía sau nàng.

“Ngươi...” Tuyết Liễu đưa lưng về phía Lăng Sở Nam, dờ khóc dờ cười, “Sao lại bị ngươi tóm được rồi?” Lần đầu tiên bị bắt, lần thứ hai cũng dễ bị bắt.

“Quên nói với ngươi, mỗi ngày vào giờ này, ta đều vào sân tản bộ.” Lăng Sở Nam ngữ điệu nhẹ nhàng, hoàn toàn không có ý làm khó dễ nàng.

“À.” Tuyết Liễu nhỏ giọng lầm bầm, “Ai bảo ngươi không nói cho ta biết.”

“Thì bây giờ không phải đã nói với ngươi rồi?” Lăng Sở Nam ngồi ở trước bàn rót ra một ly rượu, “Nha đầu, qua đây uống rượu với ta.”

“Ta không phải là **, sao lại phải hầu ngươi uống rượu?” Tuyết Liễu nhỏ giọng nói thầm, thế nhưng lời lại tới tai Lăng Sở Nam. (TN: Bạn thật sự rất muốn phang dấu ** đó ra thành kĩ nữ cho dễ đọc, cơ mà, e rằng ** đó còn có nhiều nghĩa hơn nên không dám làm bừa, mọi người thông cảm=)))

Lời nàng nói rất buồn cười khiến hắn nhin không được cười ra thành tiếng, “Ta bảo ngươi uống rượu với ta, bởi vì ta đang cần người uống cùng.”

“Ngươi đường đường là kinh thành thủ phủ, lại tìm không được người uống với ngươi sao?” Các cô nương Thiên Hương lâu rất thích theo hầu hắn.

Lăng Sở Nam bá đạo nói, “Qua đây, uống với ta một chén.”

“Ngươi bảo ta uống rượu với ngươi thì ta phải uống, đây chẳng phải rất mất mặt sao.” Nàng là trợ lý tổng giám đốc của tập đoàn Lục thị, không phải nữ hầu rượu. Trông mặt nàng linh động đảo qua mấy cái, “Trừ khi... Ngươi cho ta tiền.” Phu nhân từng nói, có tiền thì nhất định phải làm.

Nữ nhân tham tài hắn đã gặp qua nhiều rồi, nhưng thẳng thắn giống như nàng thì chưa từng thấy qua, “Ha ha, ta cái gì cũng thiếu, chỉ không thiếu mỗi tiền.”

“Nếu như ngươi cho ta một trăm lượng, ta sẽ hầu ngươi uống một chén.” Giá cả của nàng còn cao hơn cả Mộng Lộ tỷ tỷ.

Lăng Sở Nam đối với nàng càng ngày càng có hứng thú, “Ngươi đến Lăng gia là muốn lấy cái gì?” Hắn cũng không muốn dùng từ “trộm”.

“Không thêm nói với ngươi.” Thứ nàng muốn ‘lấy’, đương nhiên là văn kiện cơ mật của Lăng gia rồi.

“Qua đây ngồi đi.”

“Được.” Tuyết Liễu trái lại ngoan ngoãn qua đó, ngồi đối diện hắn.

Đối diện với Lăng Sở Nam, vẻ mặt nàng đầy nghi hoặc, “Kỳ quái, tại sao ta phải nghe lời ngươi?” Lăng Sở Nam cũng không phải lão bản của nàng, tại sao nàng phải nghe theo hắn?

“Ha ha.” Ké nghiêm túc như Lăng Sở Nam, lúc này lại bị tiểu cô nương mơ hồ trước mặt làm cho cười lên ha ha.

Lăng Sở Nam rất ít khi cười thoải mái thế này, thế nhưng, lúc hắn cười to thật sự rất đẹp. Tuyết Liễu nhìn nụ cười của hắn, lẩm bẩm, “Nếu lúc trên giường ngươi cũng dịu dàng với ta thế này, có thể ta sẽ thấy trinh tiết của mình cho ngươi cũng rất đáng giá.” Giao trinh tiết cho hắn, còn bị hắn vũ nhục, thật sự bất hạnh mà.

Nụ cười trên môi Lăng Sở Nam bỗng dưng cứng ngắc, giọng điệu càng lúc càng lạnh, “Ngươi nói cái gì?”

Tuyết Liễu buồn bã, thờ dãi một hồi, vô thức lẩm bẩm, “Ta nói ngày ngươi bị hạ xuân dược, vô duyên vô cớ bắt ta làm vật thay thế, còn đối với ta...” Bỗng nhiên nàng phát hiện ra mình đang nói cái gì, lập tức cầm miệng lại, “Ta... cái gì cũng không có nói.”

Giọng nói hắn trở nên rất dịu dàng, cũng rất nguy hiểm, “Người hôm đó là ngươi?” Chả trách hắn thấy nữ tử trước mặt lại quen thuộc như vậy.

“Không phải.” Tuyết Liễu một mực phủ nhận, “Ta... Hôm đó, ta không có thay đại tiểu thư truyền tin. Tài thúc cũng không nhận nhầm người, ta càng không có cùng với ngươi... chuyện đó.

Nữ nhân gốc này, toàn bộ sự tình đều nói ra cả rồi.

“Ngươi là ai? Tên gì?” Nếu như thường xuyên lui tới, hắn có thể xem nàng là hạng nữ tử đang dùng trăm phương nghìn kế để tiếp cận mình, thế nhưng bây giờ, từ tận đáy lòng hắn lại tin tưởng nàng.

Tuyết Liễu bị thần sắc chăm chú của Lăng Sở Nam làm cho càng lúc càng hoảng sợ, “Thảm rồi, không xong rồi, ta muốn chạy.”

Lăng Sở Nam lần thứ hai cười ra thành tiếng, “Ha ha...”

“Ngươi còn cười nữa?” Tuyết Liễu há hốc mồm, “Nếu như bị ngươi bắt được, ta nhất định sẽ trở thành công cụ làm ấm giường cho ngươi, ta muốn chạy.” Nàng nói xong, vội vội vàng vàng đứng lên. Thi triển khinh công, giống như chuồn chuồn lướt nước xẹt qua đầu tường.

Nhìn theo bóng lưng nhỏ nhắn xinh xắn của nàng, Lăng Sở Nam lẩm bẩm, “Ngươi là ai?”

Lăng Sở Nam hẳn làm người quang minh lỗi lạc, tuyệt đối không làm chuyện đoạt đi trinh tiết của người ta còn chối bỏ trách nhiệm.

Hắn lập tức sai người tìm Tài thúc đến, thế muốn điều tra rõ ngọn ngành.

Tài thúc ở Lăng gia nhiều năm như vậy, chưa bao giờ bị gọi đến vào lúc đêm khuya thế này. Trên đường đi, hắn làm đủ loại kiểu dáng suy đoán, nhưng trước sau vẫn không nghĩ ra là vì chuyện gì.

“Nữ tử giúp ta giải xuân dược là ai?”

Lăng Sở Nam vừa nói câu đầu tiên, đã khiến Tài thúc choáng váng.

“Nàng là...” Hắn cũng không biết nàng là ai a.

Lăng Sở Nam vẻ mặt u ám, “Nói.”

Thấy chủ tử đã sắp phát hỏa, hắn liền biết không thể che giấu được nữa. “Lão nô không biết.” Ở Lăng gia đã vài chục năm, cả chuyện như vậy cũng không xử lý được. Ai, tuổi già khó giữ a.

“Nàng không phải người của Thiên Hương lâu?” Thảo nào đến Thiên Hương lâu lại tìm không ra nữ nhân đó.

“Trước khi cô nương của Thiên Hương lâu tới, vị cô nương đó tới đây tìm ngài. Lão... quá hồ đồ, lẩm tưởng nàng là...” Tài thúc đầu đổ đầy mồ hôi lạnh, “Đến khi lão biết mình nhận nhầm người, đã không còn kịp nữa, ngài đã...”

“Nàng là xử nữ?” Hôm đó hắn trúng xuân dược, cái gì cũng không biết.

“Á... Nha hoàn quét dọn phòng nói, nàng đúng là xử nữ” Tội lỗi, tội lỗi.

Lăng Sở Nam chậm rãi siết chặt ngón tay, “Nàng đi đâu rồi?”

Tài thúc run lên một chút, “Lão cho nàng một ít tiền, bảo nàng đi rồi.” Lăng Sở Nam vẫn còn chưa phát hỏa, nhưng trên người hắn vẫn toát ra vẻ lạnh lùng tàn khốc, khiến người khác không rét mà run.

Lăng Sở Nam ngẩng đầu, cười hỏi hắn, “Là như vậy?”

Tài thúc cả người run lên, “Lão cũng không biết nàng đã đi đâu, có điều, nhặt được cái túi này.” Đã lâu không thấy nụ cười xuất hiện trên mặt Lăng Sở Nam. Lần trước hắn cười thế này, là lúc lão gia qua đời, còn lần này...

---

(1) danh phù kỳ thực: tên xứng với thực.

(2) Thiết họa ngân câu (theo baidu): dùng để hình dung bút pháp vừa mạnh mẽ vừa nhu hòa.

---

(1) Trường tụ thiện vũ: có điều kiện thuận lợi nên làm việc hiệu quả.

Bạn đang đọc truyện *Nha Hoàn Thâu Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Thanh mai nấu rượu

Hương rượu ngập tràn, bóng trắng lờ mờ ẩn hiện. Ánh trăng nhàn nhạt chiếu lên người Lăng Sở Nam, khiến cái bóng cao to càng trở nên cô tịch.

Bước vào sân, đập vào mắt Tuyết Liễu chính là bóng lưng hắn ngồi nhìn trăng uống rượu. Nàng đứng bên cửa, lặng lẽ nhìn hắn...

Một bình, hai bình, ba bình...

Tuyết Liễu không biết nàng đã đứng trước cửa bao lâu rồi, mãi đến khi Lăng Sở Nam uống xong năm bình rượu, nàng mới lên tiếng, “Đại ca, huynh có tâm sự gì sao?”

Lăng Sở Nam buông bình rượu xuống, ngẩng đầu nhìn trăng sáng, “Liễu Nhi, nếu như muội làm sai chuyện gì, muội sẽ xử lý thế nào?”

Tuyết Liễu đi đến phía sau hắn, nhàn nhạt cười nói, “Huynh đến hiệu thuốc hỏi xem trên đời này, có thuốc hối hận không.”

Lăng Sở Nam trầm mặc một chút, “Ý muội là...”

“Nếu đã sai, uống rượu thì có ích lợi gì? Lòng có tâm sự, rượu vào chỉ khiến sầu càng sầu thêm.” Nàng dừng một chút, “Uống rượu hại thân.”

Lăng Sở Nam thần sắc càng lúc càng cô đơn, “Liễu Nhi, muội biết nấu rượu không?”

“Sao? Muốn cùng muội nấu rượu luận kiếm? Hay luận anh hùng?” Tuyết Liễu đi tới bên cạnh hắn, động tác nhẹ nhàng mà kiên định, tiếp lấy bầu rượu trong tay hắn, xoay người đặt lên bàn.

Lăng Sở Nam thở dài một tiếng, “Không phải, chỉ là mượn rượu giải sầu thôi.”

Hay cho câu mượn rượu giải sầu, tuy rằng mượn rượu giải sầu, sầu càng sầu thêm, thế nhưng, mượn rượu giải sầu đúng là biện pháp tốt. “Muốn uống rượu chứ gì? Muội uống với huynh. Huynh chờ muội, muội làm mấy món ăn, giúp huynh nấu rượu.”

Lăng Sở Nam đột nhiên xoay người ngăn Tuyết Liễu đang muốn chạy đi, trên trán toát ra mấy giọt mồ hôi lạnh, “Muội còn chưa hết bệnh, không cần phiền phức vậy đâu.” Một kiếm đó, hầu như muốn lấy mạng của nàng. Bây giờ nhớ lại, trong lòng hắn vẫn thấy lo sợ. Huống chi, tài nghệ nấu ăn của nàng thật sự là... không thể khen được.

Tuyết Liễu cười yếu ớt, ngồi xuống bên cạnh bàn, “Đại ca, tới đây ngồi đi, có chuyện gì cứ nói với muội.” Kỳ thực, tâm tư của Lăng Sở Nam nàng đã đoán được ba phần, chẳng qua là không tiện nói ra thôi.

Chậm rãi nhắm chặt hai mắt, gò má Lăng Sở Nam có hơi co lại, “Ta đã bôi nhọ một nữ tử.” Hắn cư nhiên làm những chuyện không bằng ** với con gái nhà lành như vậy.

Nói đến chuyện này, Tuyết Liễu không khỏi cười khò, nàng cắn cắn môi, “Huynh dự định xử lý thế nào.” Nữ tử kia, chính là nàng a.

“Không biết.” Lãng Sở Nam xoay người ngồi bên cạnh nàng, cầm lấy bình rượu trên bàn lẳng lặng uống.

Tuyết Liễu đề tay hấn lại, “Đại ca, huynh chờ một chút, muội đến nhà bếp giúp huynh nấu vài món.” Buông mắt, trong ánh mắt nàng lóe ra ánh nhìn ranh mãnh.

“Không cần phiền phức như vậy.” Lãng Sở Nam đẩy tay nàng ra, nâng bình rượu lên ra sức uống.

Tuyết Liễu không nói gì, liếc hấn một cái rồi lẳng lặng bỏ đi.

Lãng Tiêu viện rộng lớn này không hề có chút động tĩnh gì, chỉ có hương rượu nhàn nhạt. Đêm, càng thêm quạnh quẽ.

Chốc lát sau, Tuyết Liễu với sự trợ giúp của Thảo Thảo, đem mấy món ăn tinh tế cùng một cái lò nhỏ đặt lên bàn.

Sau khi cho Thảo Thảo lui xuống, Tuyết Liễu mở nắp bình trên lò ra, đặt vào mấy hạt thanh mai, “Thanh mai nấu rượu, chúng ta cùng thưởng thức.” Đầu tháng năm, chính là mùa thanh mai chín.

Hương rượu nhàn nhạt bay ra, Lãng Sở Nam mỉm cười, “Thanh mai nấu rượu, ý cảnh thật hay”

“Huynh đã một ngày một đêm không ăn gì rồi, nếm thử tay nghề của muội đi.” Từ khi nàng bị thương tới nay, bọn họ mỗi ngày đều cùng nhau dùng bữa. Lãng Sở Nam có ăn cơm hay không, nàng là người rõ nhất.

Hắn nhếch môi, tiếp nhận chiếc đũa trên tay Tuyết Liễu.

“Ngon lắm” Lãng Sở Nam buông đũa xuống.

“Phu nhân dạy rất giỏi.” Trù nghệ của phu nhân rất cao, nàng tốt xấu gì cũng học được mấy ngày.

“Nói vậy, nấu rượu cũng là do phu nhân dạy?” Có cơ hội nhất định phải cảm tạ Bùi gia cho tốt. Tuy rằng, trù nghệ của Liễu Nhi thật sự không thể khen được.

“Thanh mai nấu rượu luận anh hùng, đúng là do phu nhân dạy. Phu nhân nhà muội học sâu hiểu rộng, đa tài đa nghệ, muội theo bên người phu nhân nhiều năm thế này, cũng học được không ít.”

“Nghe muội nói vậy, ta ngược lại muốn gặp phu nhân nhà muội.” Tuyết Liễu cảm kỳ thi họa mọi thứ đều tinh thông, ngâm thơ đối câu tài năng xuất chúng. Hắn muốn xem thử, rốt cuộc là loại người nào, có thể dạy ra một nữ tử như vậy.”

Tuyết Liễu cúi đầu, thì thầm nói nhỏ, “Muội sợ huynh không dám gặp.” Phu nhân nhà nàng đích thực học sâu hiểu rộng, thông minh tuyệt đỉnh. Thế nhưng, nàng lại là đối thủ một mất một còn với Lãng gia, là người Lãng Sở Nam hận đến thấu xương – Lục lão bản.

Lãng Sở Nam nghiêng ngả cười, “Phu nhân muội là ba đầu sáu tay chắc?”

“Không phải ba đầu sáu tay.” Chỉ là đối thủ một mất một còn với huynh.

Vì tránh đề hấn tiếp tục truy hỏi, Tuyết Liễu nhắc bầu rượu nhỏ lên, rót rượu cho hấn, “Huynh nếm thử xem, muội có để thanh mai, hạt thông, đường, còn cả hoa cúc.” Cách điều chế này, là do chính nàng suy nghĩ ra.

Lãng Sở Nam hớp một ngụm, “Trong thuần hậu mang theo thanh nhã, rượu ngon.”

Tuyết Liễu có vài phần đắc ý, “Uống thêm mấy chén nữa.” Ngoại trừ lão gia cùng Phong Vân công tử, hấn là nam nhân đầu tiên nếm qua tay nghề của nàng.

Lúc này uống rất nhiều, vốn dĩ đã ba phần say. Giờ lại bị Tuyết Liễu chuốc thêm mấy bình, Lãng Sở Nam tửu lượng cho dù có tốt, cũng không thể thoát được say bảy tám phần.

“Liễu Nhi, muội từng yêu chưa?” Một chất lỏng màu hổ phách, chậm rãi chảy vào trong miệng, Lãng Sở Nam thần sắc càng lúc càng trở nên mơ hồ.

Tuyết Liễu nhìn khuôn mặt mình ngày nhớ đêm mong đang gần ngay trước mắt, dịu dàng cười khẽ, “Đương nhiên đã từng yêu.” Nàng yêu hấn mấy chục năm rồi, chưa bao giờ gián đoạn.

“Hấn ở đâu?” Hấn tiến đến trước mặt Tuyết Liễu, mùi rượu phả trên mặt nàng.

Nàng rót cho bản thân mình một chén, chậm rãi đưa vào miệng, “Thanh mai trúc mã.”

Lãng Sở Nam hai mắt mơ màng, thần trí bắt mình, “Muội cũng có thanh mai trúc mã?”

Tiểu ý trên mặt Tuyết Liễu dần dần trở nên ôn nhu, “Đúng vậy. Mười bốn năm trước, cha muội đến một nhà giàu có làm tiên sinh dạy học. Muội theo cha, ở nhà bọn họ được nửa năm. Môn sinh của cha muội tên là Lãng Sở Nam, bắt đầu từ lần đầu tiên gặp hấn, muội đã thích hấn rồi. Hấn từng nói, đến

khi trưởng thành sẽ lấy muối làm vợ. Sau này, khi cha muối rời khỏi kinh thành, về nhà cũ, muối cũng đi theo. Không ngờ trên đường đi, gặp phải sơn tặc, toàn gia chết thảm. Qua mấy trận phong ba, muối bị bán vào Thiên Hương lầu, phu nhân nhìn thấy không đành lòng, mang muối về Mộ Dung gia, hầu hạ đại tiểu thư.”

“Khi đó muối mấy tuổi?” Lăng Sở Nam ngẩng đầu lên, ánh mắt mơ màng, yên lặng chăm chú nhìn nàng.

Tuyết Liễu vô tội nháy mắt mấy cái, “Muối năm tuổi, chưa được sáu.”

Lăng Sở Nam phá lên cười ha hả, “Lời nói của trẻ con chỉ là đùa giỡn cho vui thôi mà.”

Tuyết Liễu giơ bàn tay ấm áp bé nhỏ của mình, nhẹ nhàng xoa lên mặt hắn, ôn nhu nói thầm, “Thế nhưng lúc đó hắn đã mười hai tuổi rồi, muối tin hắn vẫn còn nhớ.”

Lăng Sở Nam càng lúc càng say, mơ màng nằm sấp trên bàn đá, “Ta vẫn nhớ, vẫn còn nhớ, ta đã từng hứa với Tuyết nhi, sẽ lấy nàng làm vợ.”

“Cho dù nhớ, cũng không muốn làm.” Tuyết Liễu xoay người, đưa lưng về phía hắn, chậm rãi uống rượu.

“Không phải, Tuyết nhi đã chết, Tuyết nhi của ta đã chết mấy chục năm rồi.”

“Tuyết nhi của huynh không chết, là bị sơn tặc bán.” Tuyết Liễu vẫn như cũ đưa lưng về phía hắn, cánh môi nổi lên một nụ cười thê lương.

Phía sau đột nhiên không chút tiếng động, Tuyết Liễu vẫn như cũ một chén rồi lại một chén, uống rượu một mình.

“Mình Nguyệt...” Phía sau đột nhiên truyền đến một giọng thì thầm.

Tuyết Liễu nhíu nhíu mày, “Ngoại trừ Minh Nguyệt, huynh có thể nghĩ đến cái gì khác hay không? Khang Minh Nguyệt ** kia, rốt cuộc có cái gì tốt?” Nàng không phải không biết phân biệt tốt xấu, chỉ là, Khang Minh Nguyệt kia thật sự chẳng có chút ưu điểm nào.

“Mình Nguyệt...”

Tuyết Liễu đột nhiên xoay người, đem bình rượu hung hăng ném trên mặt đất, “Để Minh Nguyệt của huynh hầu hạ đi, bốn cô nương không hầu huynh nữa.”

Thở hồng hộc đứng lên, Tuyết Liễu không thèm quay đầu lại mà trực tiếp tiến vào thư phòng.

Trong mơ hồ, nàng lần thứ hai nghe được Lăng Sở Nam nói mơ, “Liễu Nhi, đừng đi.”

“Đi tìm Khang Minh Nguyệt của huynh.” Tuyết Liễu ‘cạch’ một tiếng đóng cửa lại.

Dựa vào sự tín nhiệm Lăng Sở Nam dành cho Tuyết Liễu, muốn trộm vật gì dễ như trở bàn tay.

Vì vậy, sáng sớm hôm sau, sắc mặt Lăng Sở Nam hết sức khó coi, sắc mặt Tài thúc, càng khó coi hơn nữa.

“Tại sao nàng nhiều lần đột nhập Lăng gia, mà không ai phát hiện?” Trùng trùng nhìn chữ viết trên tờ giấy trắng, hắn – luôn luôn bình tĩnh lại có xung động muốn nghiền răng nghiền lợi.

Lão quản gia liên tục đổ mồ hôi lạnh, “Cái này... là do bọn họ vệ thất trách, lão nô nhất định phạt nặng.” Để một nữ tặc ba lần bốn lượt xâm nhập cấm địa Lăng gia, Lăng gia bọn họ còn mặt mũi nào?

Lăng Sở Nam hai tay khoanh lại, càng thêm âm trầm, “Nàng lấy trộm sổ sách nửa năm của Lăng gia, rốt cuộc là muốn làm gì?” Nàng, rốt cuộc là ai?

“Lần trước có người ám sát ngài, bây giờ lại trộm sổ sách, chỉ e là muốn gây bất lợi cho Lăng gia.” Kẻ thù của Lăng gia thật sự rất nhiều, hắn cũng không biết là do ai làm.

Lăng Sở Nam cúi đầu, trên mặt xuất hiện một tia quái dị, “Ta đoán nàng sẽ còn trở lại.” Nếu đã ba lần bốn lượt đột nhập Lăng gia, thứ nàng muốn không phải chỉ là sổ sách.

“Chủ tử, thứ lão nô cả gan hỏi một câu, nàng là ai?” Tài thúc len lén quan sát biểu tình biến hóa trên mặt Lăng Sở Nam.

Lăng Sở Nam đưa tờ giấy lên trước mặt Tài thúc, “Ngẩng đầu lên.”

Tài thúc nuốt một ngụm nước bọt, run rẩy ngẩng đầu, chỉ thấy trên giấy có một dòng chữ, ‘Lăng Sở Nam, người đoạt trình tiết của ta, ta trộm sổ sách của ngươi. Muốn lấy đã lấy được rồi, không ai nợ ai.’

“Là nàng.” Tài thúc hét lên thất thanh.

Lăng Sở Nam chớp mắt, “Ngươi biết nàng?”

Tài thúc vội vả lắc đầu giải thích, “Nô tài không biết nàng là ai, thế nhưng nô tài cả gan suy đoán, nàng chính là nữ tử... hôm đó.” Trời ạ, cứ nhiên là nàng, rốt cuộc đã chuốc phải cái phiền phức gì a.

Lăng Sở Nam biểu tình bỗng nhiên dịu lại, chậm rãi nhắm mắt, “Gọi Liễu Nhi tới đây.”

Tài thúc do dự một chút, “Chủ tử, hôm nay ngài có hẹn quản lý Lục Văn Bác của tập đoàn Lục thị bàn chuyện thi đấu vào mười lăm tháng tám này. Tập đoàn Lục thị cùng Lăng gia luôn xem trọng việc này, trăm triệu lần không thể làm lỡ được.”

“Ta biết.” Lăng Sở Nam vẫn như cũ nhắm chặt hai mắt, “Lục gia có một Mộ Dung Tử Lung, Lăng gia chúng ta tại sao không thể có một Liễu Nhi.”

Theo Lăng Sở Nam nhiều năm thế này, Tài thúc lập tức hiểu được ý tứ của hắn, vội vàng mở miệng khuyên can, “Chủ tử, trăm triệu lần không được, tiểu thư vừa là nữ hài tử, vừa là kim chi ngọc diệp, sao có thể xuất đầu lộ diện?” Có lý nào nữ hài tử lại xuất đầu lộ diện ra ngoài kinh thương.

“Bùi Linh Linh không phải nữ tử sao?” Bùi Linh Linh danh chấn thương trường, hầu như không ai không biết.

“Bùi tiểu thư kinh thương, là bởi vì Bùi công tử không có thực tài, hưởng chi...” Tài thúc lên lên nhìn Lăng Sở Nam, “Bùi gia đã không còn tồn tại nữa.”

“Đó là do Bùi Tấn không muốn tranh giành.”

“Nhưng mà...” Tài thúc vẫn còn muốn phản bác.

Lăng Sở Nam liền cắt đứt lời hắn, “Người có biết tập đoàn Lục thị hơn phân nửa là nữ tử không?”

“Chuyện này...” Tin tức về tập đoàn Lục thị, hắn cũng biết chút ít.

Ngón tay thon dài gõ gõ trên thư án, có chút suy tư, “Tâm tư của nam nhân, dù sao cũng không tinh tế bằng nữ nhân, ai cũng có sở trường riêng của mình. Bên người lão bản có một Mộ Dung Tử Lung, ta cần Liễu Nhi giúp sức.” Ở chung mấy tháng, hắn phát hiện Liễu Nhi có tài kinh thương thiên phú. Tài thúc đã sắp tuổi già, hắn cần một trợ thủ đắc lực có thể tin tưởng được, Liễu Nhi, không thể nghi ngờ là sự lựa chọn tốt nhất.

“Nhưng mà... Tiểu thư lại lịch bất minh.”

Lăng Sở Nam lạnh lùng mở miệng, “Người từng điều tra Liễu Nhi.” Từ ngày đầu tiên thu nhận Liễu Nhi, hắn liền phái người điều tra quá khứ của nàng, cũng nhiều lần thăm dò. Nhưng tất cả đều hợp tình hợp lý, không có khe hở. Huống chi, trên người nàng còn có cái bốt của Lăng gia.

“Chuyện này...” Tài thúc không còn lời nào chống đỡ.

Tuyệt Liễu không ngờ rằng Lăng Sở Nam lại đưa nàng ra ngoài đàm chuyện làm ăn, tâm tình vô cùng phức tạp theo sau lưng hắn.

Mãi đến khi đến Thái Bạch lâu, nàng mới có dừng khí hỏi, “Đại ca, chúng ta phải bàn với ai?”

“Muội biết bàn chuyện buôn bán không?” Lăng Sở Nam hỏi ngược lại nàng.

“Biết.” Nàng là tổng giám đốc trợ lý tập đoàn Lục thị, đương nhiên phải biết rồi.

“Là Lục Văn Bác.” Lăng Sở Nam hơi dừng một chút, có thâm ý khác nhìn về phía Tuyệt Liễu, “Cũng có thể, Mộ Dung Tử Lung sẽ đích thân tới đó. Hai người đều là nữ nhân, có thể dùng cách của nữ nhân để nói.” Đây chính là nguyên nhân hắn đưa Tuyệt Liễu đến nơi này, để nữ nhân nói chuyện với nữ nhân.

“Muội không hiểu.” Tuyệt Liễu cúi thấp đầu.

Lăng Sở Nam mỉm cười, “Muội hiểu.”

“Được rồi, nếu như nàng dám lợi dụng sơ hở để giờ trò tiểu nhân đê tiện hay gì gì đó đó, muội nhất định đáp trả lại.” Lăng Sở Nam nói Mộ Dung Tử Lung đê tiện, nếu đưa nàng tới đây, chẳng phải là có ý này?

Lăng Sở Nam cười cười tiến lên lầu, nàng đi sát theo sau.

Đi đến lầu hai, liền thấy Lục Văn Bác ngồi đợi đã lâu, “Lăng đương gia, lâu nay vẫn khỏe.” Ánh mắt hắn rơi lên người Tuyệt Liễu, “Vị cô nương này, chắc hẳn là đại tiểu thư Lăng gia.”

Trông thấy thấy Liễu Nhi nhìn nam nhân khác cười đến sáng lạn như vậy, Lăng Sở Nam không hiểu tại sao lại nhủ mảy, sắc mặt khó coi, “Quản lý Lục, đại tiểu thư nhà người đâu?” Hai nhà luôn xem cuộc thi nấu ăn này là đại sự, hắn còn tưởng rằng Mộ Dung Tử Lung sẽ đích thân tới chứ.

“Đại tiểu thư ngày lo trăm việc, không thể tới được.” Lục Văn Bác khách khí lễ độ đẩy ra cánh cửa của một phòng trang nhã, “Hai vị, mời vào.”

Sau khi ngồi xuống, lập tức có người dâng trà bánh lên. Khi người bưng trà bánh vừa lui xuống, cánh cửa gỗ trạm trổ hoa văn của nhà gian cũng được mở ra, một giọng nói dịu dàng nhẹ nhàng bay đến, “Lão Lăng, dạo này khỏe chứ?” Một nữ tử xinh đẹp chậm chậm tiến vào, ngồi xuống bên cạnh Tuyệt Liễu.

Ngẩng đầu nhìn Mộng Lộ một cái, Lăng Sở Nam nhủ mảy, “Nhân yêu chết tiết, đừng tới gần Liễu Nhi.”

“Ta tốt xấu gì cũng là Thiên Hương lâu đệ nhất hoa khôi, cho ta chút sĩ diện đi.” Mộng Lộ trừng mắt nhìn hắn.

“Nhân yêu chết tiết, ngươi tới làm gì?” Lăng Sở Nam vẻ mặt lạnh lùng, hớp một ngụm trà.

Mộng Lộ ho khan một tiếng, nhất bản chính kinh (nghiêm trang) nói, “Ta thân là quản lý bộ công quan, cùng Lục quản lý đến đây bàn chuyện.”

“Vậy thì bắt đầu đi.” Tuyết Liễu nhỏ giọng nói một câu.

Mộng Lộ gấp một miếng điểm tâm bỏ vào cái bát trước mặt Tuyết Liễu, phong tình vạn chủng, cười nói, “Kim Ngọc Mãn Đường thua cuộc liên tiếp hai năm, nay nay nếu tiếp tục thua, tám biển thiên hạ đệ nhất lâu đổ, phải về tay Thái Bạch lâu chúng ta rồi.” Hai nhà lấy tám biển thiên hạ đệ nhất lâu cùng Thái Bạch lâu làm vật đánh cược, nếu thua liên tiếp ba năm, thì phải đem vật đánh cược tặng cho đối phương. Đấu đá nhiều năm, thắng có thua có. Đến tận hai năm gần đây, Lăng gia liên tiếp thất bại.

“Nếu như ta nhớ không nhầm, tập đoàn Lục thị đem Thái Bạch lâu ra đánh cược danh hiệu thiên hạ đệ nhất lâu. Nếu nói như vậy, trong lòng Lục lão bản, danh hiệu đệ nhất lâu này có thể sánh ngang với Thái Bạch lâu. Nhưng tỷ tỷ lại coi thường Kim Ngọc Mãn Đường như vậy, chẳng phải cũng là coi thường Thái Bạch lâu sao?” Tuyết Liễu cười tươi như hoa, rót một ly trà thơm đưa tới trước mặt Mộng Lộ, “Tỷ tỷ uống trà, coi chừng mắc nghẹn.”

Mộng Lộ nhất thời không kịp phản ứng, “Ta vẫn chưa ăn gì, sao lại mắc nghẹn.”

Tuyết Liễu cười đến ngọt ngào, “Là bị những lời của mình làm cho nghẹn.”

Lục Văn Bác sững sờ một chút, lập tức cười vang, “Lăng tiểu thư quả nhiên miệng lưỡi sắc bén.”

“Quá khen.” Tuyết Liễu bình tĩnh đáp.

Mộng Lộ trừng mắt nhìn Lương Tuyết Liễu một cái, “Lão Lăng, ta còn có việc phải làm, vào chuyện chính đi. Mười lăm tháng tám năm nay, hai nhà đều phái ra ba mươi đầu bếp, giống như năm ngoái, mời tổng quản ngự thiện phòng cùng ba vị ngự trù, ba vị khách giả bình phẩm.” Bọn họ là bằng hữu, cũng là kẻ thù, chuyện gì nên làm đều sẽ làm.

“Lăng đương gia, có ý kiến gì chăng?” Lục Văn Bác cười cười nhìn Lăng Sở Nam.

“Không ý kiến.” Hắn diện vô biểu tình đáp.

“Ta cũng không có ý kiến.” Kỳ thực cũng không có gì phải bàn, Thái Bạch lâu cùng Kim Ngọc Mãn Đường đấu đá sáu năm, nhất thành bất biến. (đã hình thành thì không thay đổi.)

“Nếu đã như vậy, ta đi đây. Lão Lăng, khi nào rảnh rồi tới tìm ta uống rượu.” Mộng Lộ lười nhác liếc nhìn Lăng Sở Nam, chuẩn bị đứng lên. Còn chưa kịp đứng, đã bị Tuyết Liễu néo một cái.

“Đại ca, chúng ta đi trước đi.” Nàng nhìn về phía Lăng Sở Nam, điềm đậm đáng yêu nói.

“Ừ.”

Đội Tuyết Liễu cùng Lăng Sở Nam rời đi, Mộng Lộ khom lưng nhặt lấy sổ sách đặt dưới bàn, cười hèn hạ, “Bản kế hoạch ngu nhạc (*) thành làm tốt chứ? Hắc hắc, có nó, Lục gia chúng ta có thể đường đường chính chính làm chủ đồng thành.”

(*) Ngu nhạc: tiêu khiển, giải trí. [TN: Do không biết nó là tên riêng “Ngu Nhạc thành” hay chỉ là một từ gọi bình thường (chỗ tiêu khiển) nên để lại nguyên gốc ^^]

“Làm sao ngươi biết có cái gì ở dưới?” Hắn ngồi đối diện Tuyết Liễu, cái gì cũng nhìn không ra.

“Lúc trước bọn ta cùng nhị tiểu thư đấu địa chủ, lúc đối bài chính là lấy cách néo đối phương làm ám hiệu.” Lúc trước là ném quân bài, bây giờ là ném sổ sách.

Lục Văn Bác đưa tay nhận lấy sổ sách, cười nói, “Trước tiên đưa phu nhân xem bản kế hoạch cùng sổ sách đi rồi nói.”

Cùng Tuyết Liễu sánh vai rời khỏi Thái Bạch lâu, Lăng Sở Nam lộ ra vẻ tươi cười, “Mộ Dung Tử Lung gặp phải muội, cũng không chiếm được lợi thế.” Hắn quả nhiên không nhìn nhầm người.

“Đại ca, huynh đang khen hay đang chê muội vậy?”

“Là khen.”

Tuyết Liễu nhảy mắt mấy cái, “Đại ca, huynh thật sự là đại gian thương danh xứng với thực a.”

“Là có ý gì?” Hần mỉm cười, từ lâu đã hiểu rõ ý tứ của nàng.

“Tuy rằng nữ tử không thích hợp xuất đầu lộ diện, thế nhưng nữ tử đứng ra bàn chuyện buôn bán, có thể... dựa vào đó mà trực tiếp trở mặt.”

Lăng Sở Nam không hề phủ nhận, “Nhìn thấy Mộ Dung Từ Lung, ta đột nhiên nghĩ đến.” Nữ nhân bàn chuyện buôn bán có nhiều chỗ bất tiện, nhưng cũng có nhiều lợi thế.

Nàng làm bộ thờ dài, “Đại ca, tại sao huynh làm người tốt, còn muối vào làm người xấu chứ?”

Lăng Sở Nam tự tiểu phi tiểu, đùa giỡn nói, “Đại ca không được mồm mép sắc nhọn như muối a.”

Tuyết Liễu vừa tức giận vừa buồn cười, xoay nắm tay trắng nõn đánh vào ngực hần, “Đại ca, huynh đem muối ra làm lá chắn.”

Nhìn bộ dáng vừa tức giận vừa buồn cười của nàng, Lăng Sở Nam không khỏi bật cười, “Ha ha, muối cũng có thể đem ta ra làm lá chắn mà.”

“Không cần huynh làm lá chắn, muối muốn huynh mua quà vật cho muối ăn.”

“Hả?” Hần nhất thời ngẩn người.

“Huynh là ca ca, thương yêu muối muối là lẽ thường tình.” Tuyết Liễu nuốt một ngụm nước bọt, đôi mắt nhìn chăm chăm một hàn quán cách đó không xa, “Đại ca, huynh thấy không, có bánh hạt mè đó.”

“Muối chưa ăn qua sao?” Nước bọt cũng muốn chảy ra rồi, thật sự ngon đến vậy sao?

“Lúc nhỏ rất khổ, bánh hạt mè cũng trở thành thứ muối thiết tha mơ ước.” Một đường chỉ bạc trong suốt theo khóe môi chảy ra, “Thứ ăn vào không phải là mùi vị, mà là thâm tình.”

Trong đôi mắt nghiêm nghị của Lăng Sở Nam hiện lên một tia đau xót, hần trù mẫn đưa tay áo lên lau đi nước bọt trên khóe môi nàng, “Đại ca mua cho muối.” Nắm lấy tay nàng, Lăng Sở Nam kéo nàng qua đó.

“Được.” Tuyết Liễu cười khúc khích, mặc cho Lăng Sở Nam dắt tay nàng đến đó.

Lấy ra một ít bạc vụn đưa cho người bán hàng, “Mười cái.”

Tuyết Liễu đang cười ngây ngô nghe thế bỗng hồi phục tinh thần, “Không cần mười, muối ăn không hết, hai cái đủ rồi.”

“Vậy thì hai cái.”

Hai tay nhận hai cái bánh hạt mè, nàng cười ** đưa cho Lăng Sở Nam một cái, “Đại ca, rất ngon đó.”

Hần thường ngày không thích ăn những thứ này, nhưng khi đối diện với nụ cười ngây thơ hồn nhiên của Tuyết Liễu, hần căn bản không sao cự tuyệt được.

Cắn một cái, hần mỉm cười, “Cũng không tệ.” Nhưng thực sự thì, rất khó ăn.

“Không tệ đúng không?” Tuyết Liễu lúc này đã ăn được nửa cái, hai má phồng lên, khóe môi dính đầy vụn bánh.

“Ừ.” Lăng Sở Nam mơ hồ đáp.

“Bán hoa, bán hoa.” Nương theo giọng nói ngọt ngào, một vị cô nương đã xuất hiện trước mặt họ, “Công tử, tiểu thư, muốn mua hoa không?”

Tuyết Liễu cười rạng rỡ, “Đại ca, muối muốn.”

Lăng Sở Nam bất đắc dĩ cười khổ, cúi đầu chọn ra vài nhánh từ trong giỏ hoa, “Đủ chưa?” Đường đường Lăng đương gia lại vì nữ nhân mua hoa, chuyện này nếu truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ khiến người khác cười đến rụng răng.

“Đủ rồi, huynh cài giùm muối đi.” Tuyết Liễu thuận thế tựa vào người hần.

“Được.” Một kẻ đánh đầu thắng đó nổi tiếng thương trường như Lăng Sở Nam, khi đối mặt với tiểu nữ nhân này, một chút biện pháp cũng không có.

Sau khi trả tiền xong, Tuyết Liễu ngẩng đầu, chờ mong nhìn hần, “Đại ca, muối đẹp không?”

Lăng Sở Nam từ tận đáy lòng thành thật gật đầu, “Đẹp lắm.” Nàng là muối muối của Lăng Sở Nam hần, sao lại không đẹp.

Tuyết Liễu hai mắt sáng ngời, kinh hi nói, “Đại ca, có thật là muối đẹp không? Thế huynh đưa muối đi mua y phục, trang sức, được chứ?”

Nếu như có nữ nhân nào đứng trước mặt hắn nói ra những câu này, hắn nhất định sẽ rất chán ghét, nhưng lời do Tuyết Liễu nói ra, lại khiến hắn thấy buồn cười. Lăng Sở Nam mỉm cười, “Được, muội muốn mua gì?”

Tuyết Liễu chăm chú giờ giờ ngón tay, bắt đầu đếm, “Muội muốn châu hoa, trầm cài, muốn vòng tay phi thúy, còn muốn rất nhiều rất nhiều phục sức do đại ca đích thân lựa chọn.”

Nghe thấy câu cuối cùng, Lăng Sở Nam đột nhiên hiểu rõ. Nàng muốn, không phải là bất cứ thứ gì, mà là tâm ý của hắn.

Nhìn nụ cười hồn nhiên đáng yêu của nàng, Lăng Sở Nam nói nhỏ, “Liễu Nhi, cho dù muội có muốn vì sao trên trời, ta cũng hái cho muội.”

“Đại ca, những ngôi sao là một đại gia đình, không thể hái xuống giữ cho riêng mình được.” Hơn nữa, sao trên trời, làm sao có thể hái xuống. Thiên thạch hay gì đó, nàng cũng không cần.

Lăng Sở Nam xoa xoa tóc nàng, “Muội muốn y phục đẹp đúng không?”

Tuyết Liễu liếc mắt nhìn thấu tâm tư hắn, giận dữ nói, “Đại ca, muội muốn huynh ở cửa hàng từng cái từng cái vì muội mà chọn, từng cái từng cái giúp muội cài lên.” Cửa hiệu châu báu của tập đoàn Lục thị đã đứng đầu toàn quốc, được liệt vào cống phẩm. Máy thứ đó, nàng có rất nhiều. Nàng không cần bất cứ thứ gì, chỉ cần tâm ý.

*****

“Lại một mình đứng đây? Chờ ta à?” Tuyết Liễu một thân y phục dạ hành vô thanh vô tức đến sau người Lăng Sở Nam.

Lăng Sở Nam quay đầu lại, mỉm cười, “Quả nhiên lại tới rồi.”

Tuyết Liễu xòe tay, “Đứng, ta lại tới đây.”

“Ngươi không phải nói chúng ta không nợ gì nhau sao, vậy còn tới đây làm gì?” Lăng Sở Nam đi đến bên cạnh nàng.

Nàng chậm rãi ngồi lên ghế đá, “Chỉ là muốn gặp ngươi thôi.” Mỗi một cử động, đều lộ ra vẻ ưu nhã.

Lăng Sở Nam nheo mắt, cũng ngồi xuống theo, “Vốn dĩ là một giai nhân, sao lại đi làm kẻ trộm?” Nhất cử nhất động của nàng, đều lộ vẻ cao quý, không giống nữ nhi bình thường, càng không giống giang hồ nữ tử.

“Họ Lăng kia, ngươi thật nhiều lời. Là ta thấy ngươi gần đây rầu rĩ không vui, tự thấy áy náy, sờ dĩ, mới đến khuyên ngươi vài câu.” Nàng đồng tình vỗ vỗ vai Lăng Sở Nam.

“Ngươi làm sao biết ta rầu rĩ không vui?” Ở trước mặt người ngoài, hắn luôn luôn không dễ dàng để lộ tâm trạng.

Không xong rồi, lỡ miệng nói ra mất rồi. Tuyết Liễu nhanh chóng định thần, nghiêm mặt nói, “Ta là trộm mà, ngày ngày đều đi lại ở đây, đương nhiên biết rồi.”

“Ngươi còn muốn trộm cái gì nữa?”

Tuyết Liễu nháy nháy mắt, nửa thật nửa đùa nói, “Bước tiếp theo, là thấu (trộm) tâm của ngươi.” Nàng thật sự muốn thấu tâm của hắn, đáng tiếc, nàng thấu không được.

Khóe môi hắn dần ra một nụ cười, “Được, ta cho phép ngươi tới thấu tâm của ta.”

“Quên đi.” Tuyết Liễu thở dài một tiếng, khoát khoát tay, “Tâm của ngươi, đã đặt trên người Khang Minh Nguyệt rồi, thấu không được.” Nàng luôn rất biết tự lượng sức mình.

Lăng Sở Nam chỉ vào trong ngực, “Trái tim này của ta, chưa bao giờ giao cho bất cứ nữ tử nào.” Cho đến bây giờ, hắn chưa gặp qua nữ tử nào đáng để hắn giao ra chân tâm của mình.

Tuyết Liễu hoài nghi nheo mắt lại, “Nghe nói ngươi vì Minh Nguyệt, đã cùng sinh tử chi giao của mình – Phong Vân công tử tuyệt giao, chẳng lẽ, ngươi không yêu nàng?”

Hắn lạnh nhạt nói, “Không yêu, từ tám năm trước đã không còn yêu nữa.”

“Tại sao?” Tuyết Liễu giống như một tiểu cô nương hiếu kỳ.

Lăng Sở Nam giương mắt chăm chú nhìn nàng, “Ta tại sao phải yêu một nữ nhân đem thân thể ra làm lợi thế?”

“Kể rõ chút đi.”

“Tám năm trước, ta thật sự rất thích Minh Nguyệt. Thế nhưng, nàng lại vì có được bí mật của tập đoàn Lục thị, cư nhiên quyến rũ bằng hữu tốt nhất của ta, Phong Vân. Nếu như nàng có thể cùng hắn bạc đầu giao lão, ta sẽ chúc phúc hai người. Đáng tiếc, nữ nhân đó bất an vu thất, câu tam đáp tứ (*). Có

hài tử, cũng không biết phụ thân của hài tử là ai. Vu cáo Phong Vân không thành, lại đẩy qua ta. Nữ nhân như vậy, có đáng để ta thích không?”

(*) bất an vu thất: Chỉ phụ nữ có chồng còn lằng lơ, tìm nam nhân khác.

Câu tam đáp tứ: Chỉ người hay thay lòng đổi dạ, tình cảm thay đổi thất thường.

Tuyết Liễu ngạc nhiên, “Vậy ngươi cùng Phong Vân công tử sao lại...” Nàng vẫn cho rằng Lăng Sở Nam không biết việc này chứ.

Lăng Sở Nam thờ dài, ngẩng đầu nhìn trắng sáng, cười khò, “Hai người bọn ta đều rất kiêu ngạo, không chịu bỏ qua sĩ diện cúi đầu.” Chính bởi điều này, hai người bọn họ đã đối chọi gay gắt tròn tám năm.

Tuyết Liễu vỗ ngực, hào khí ngút trời, “Cái này dễ mà, ta có thể chuyển lời giùm các ngươi.” Ra tay quá mạnh, suýt chút đánh tới bản thân bị nội thương.

“Ta cùng tên kia quen nhau từ nhỏ, hắn rất thích tranh cãi với ta. Nếu ta cúi đầu trước, chắc chắn sẽ khiến hắn chế nhạo cả đời.” Hắn cũng không muốn suốt đời bị chế nhạo.

“Ngươi lo nhiều quá, sĩ diện có đáng là bao chứ?” Nàng không cho là đúng hừ lạnh.

“Ta đem bí mật của mình nói với ngươi, ngươi cũng nên đem bí mật của ngươi nói với ta.”

“Ngươi muốn biết cái gì?” Tuyết Liễu cảnh giác nhìn hắn.

“Ngươi tên gì?” Hắn chỉ muốn biết chuyện này thôi.

Tuyết Liễu bừa bãi, “Ta tên Vô Lệ.”

Lăng Sở Nam nhếch môi, thâm sâu khó lường nói, “Vô Lệ, ta cho phép ngươi thâm tâm ta.” Tiểu nữ nhân này, rất thú vị.

Con ngươi đen láy chuyển động, “Tại sao?”

Hắn tự tiểu phi tiểu, “Bởi vì, từ lần đầu gặp ngươi, ta đã rất hứng thú với ngươi. Nếu như ngươi có thể trộm được trái tim ta, liền có thể trở thành nữ chủ nhân Lăng gia.” Trước nay chưa từng có nữ tử nào khiến hắn cảm thấy có hứng thú, nàng là người đầu tiên. Chỉ bằng điểm này, hắn tình nguyện cho nàng một cơ hội trở thành nữ chủ nhân Lăng gia.

“Ngươi nghĩ ngươi là hoàng đế à? Ta mới không thèm cái chức nữ chủ nhân Lăng gia đó.” Tuyết Liễu thờ phỉ phỉ trừng mắt nhìn hắn.

“Ta đoạt mất trinh tiết của ngươi, dù sao cũng phải cho ngươi một cái công đạo, không phải sao?” Trong lòng hắn hiểu rất rõ, hắn đối với nàng, không phải chỉ vì công đạo.

Công đạo? Ngoại trừ công đạo, không còn gì khác nữa sao? Tuyết Liễu càng thêm buồn bực, xoay người liền đi, “Ta phải đi rồi, trở về suy nghĩ xem có muốn thâm tâm ngươi hay không?”

Tuyết Liễu chắc chắn là yêu Lăng Sở Nam, nàng đương nhiên rất muốn thâm tâm hắn.

Cho nên, qua ngày thứ hai, nàng lại đến.

“Lăng Sở Nam, ta đến rồi.” Tuyết Liễu nghênh ngang tiến vào thư phòng.

Lăng Sở Nam đang vui đầu đọc sách, nghe thấy âm thanh mềm mại của nàng, ngẩng đầu, “Suy nghĩ xong chưa? Có muốn thâm tâm ta không?”

“Tùy duyên đi.” Tựa tay cầm lấy quyển sách hắn vừa buông xuống, cúi đầu lật xem.

“Tùy duyên? Ngươi không muốn gả cho ta sao?” Cô nương muốn gả cho hắn nhiều vô số kể, vậy mà tiểu nữ nhân này cứ nhiên không muốn, thú vị thật.

Tuyết Liễu trừng mắt nhìn hắn, “Ta gả cho ngươi làm gì? Ta chỉ muốn gả cho nam nhân yêu ta thương ta, nếu ngươi không yêu ta, ta gả cho người để chịu khổ à?” Tuyết Liễu một lời hai ý.

“Nếu như ngươi thâm tâm được tâm ta, không phải là yêu ta sao?” Lăng Sở Nam nhàn nhã nhìn nàng.

Lương Tuyết Liễu mở miệng, ngáp một cái, “Mệt rồi, ta thật không biết đêm hôm khuya khoắt còn tới đây làm gì nữa.” Ai, tâm hắn không dễ thâm á.

“Có muốn ăn khuya không?” Lăng Sở Nam hỏi một câu mà chính hắn cũng không tin được. Lời vừa nói ra, hắn liền hối hận. Ngoại trừ Liễu Nhi, hắn chưa bao giờ săn sóc ai như vậy.

“Không cần.” Nàng tựa tay nhặt lên một quyển sách. “Quên đi, ta cùng ngươi đọc sách là được, không chừng ngươi thấy ta bác học đa tài mà yêu ta thì sao.” Thuận miệng nói vài câu, đọc qua vài quyển sách, bốn chữ bác học đa tài đó không thích hợp với nàng.

Lăng Sở Nam bật cười, “Ngươi muốn xem cái gì.” Nữ nhân này, rất thú vị mà.

“Không xem nữa.” Tuyết Liễu ném quyển sách trong tay qua một bên, “Ta phải đi rồi. Hôm nào rảnh rồi, lại tới tìm ngươi.” Tuy nói là muốn thấu tâm của hắn, nhưng Tuyết Liễu cũng không muốn ở bên cạnh hắn quá lâu. Nếu như để Lăng Sở Nam nhìn ra sơ hở, sự tình thật không hay chút nào.

*****

(1) Thanh mai: quả mơ (TN: Không phải ‘mai’ của mình.”>)

Bạn đang đọc truyện *Nha Hoàn Thâu Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Đã định là nàng

Đông thành Lăng gia, bắc thành Lục gia. Hai nhà tuy rằng đối đầu nhiều năm, nhưng mỗi nhà các cứ một phương. Ngoại trừ đầu nấu ăn ra, rất ít khi giao thiệp, nước sông không phạm nước giếng.

Đầu tháng năm năm nay, Lục lão bản cấp tốc mua rất nhiều cửa hiệu ở đông thành, rõ ràng là muốn đoạt địa bàn của Lăng gia.

Các hiệu buôn của Lăng gia vô cùng thần bí, ngoại trừ tâm phúc của Lăng Sở Nam, rất ít người biết hiệu buôn thật sự của Lăng gia là cái nào. Thế nhưng Lục lão bản, lại vô cùng chuẩn xác chọn đúng các cửa hiệu không phải của Lăng gia.

Đây không thể là một sự trùng hợp. Điểm này, Tuyết Liễu cùng Lăng Sở Nam đều hiểu rõ trong lòng. Chỉ là, mỗi người có một suy nghĩ riêng.

Khi Lăng Sở Nam tới tìm nàng, cũng đem chuyện của hắn cùng Vô Lệ nói thẳng ra, khiến Tuyết Liễu vô cùng kinh ngạc, “Huynh nói, Vô Lệ chính là người của Mộ Dung gia? Hơn nữa, nàng còn lấy trộm những thứ cơ mật của huynh?” Lăng Sở Nam thật sự tin tưởng nàng vậy sao.

Lăng Sở Nam thần sắc ngưng trọng gật đầu, “Không sai.” Ngoại trừ Vô Lệ, hắn không còn nghĩ ra người nào khác.

Tuyết Liễu suy tư nhũn mảy, “Lục gia Lăng gia trước nay nước sông không phạm nước giếng, năm nay tại sao lại hạ thủ với Lăng gia?” Ngay cả nàng, cũng không đoán được tâm tư của đại tiểu thư.

“Không biết.” Lục gia không có lý do gì cùng Lăng gia đối đầu.

“Vô Lệ cô nương đâu.” Tuyết Liễu đã biết vẫn cố tình hỏi.

“Cũng không thấy xuất hiện.” Nửa tháng rồi, không thấy bóng dáng nàng.

Nửa tháng nay, nàng chưa từng tới tìm Lăng Sở Nam.

Thứ nhất, là sợ Lăng Sở Nam nhìn ra sơ hở. Thứ nhì, cái không có được, mới là tốt nhất. Lúc gần lúc xa, thỉnh thoảng xuất hiện, mới là thượng sách.

“Mùng bốn tháng sáu này, là sinh nhật của đại tiểu thư Mộ Dung gia, chúng ta tới đó xem đi.” Bỏ đi lâu như vậy, nàng cũng nên trở về Mộ Dung gia xem sao.

“Ta muốn Mộ Dung Vô Lệ.” Nữ nhân này, hắn đã định rồi.

“Mộ Dung Vô Lệ?” Hắn làm sao biết nàng là Mộ Dung Vô Lệ.

“Ta đã phái người điều tra, nha hoàn của Mộ Dung Tử Lung họ Mộ Dung tên Vô Lệ, là hài tử Mộ Dung gia thu dưỡng.” Ngày thứ ba Vô Lệ khai báo tên cho hắn, hắn liền biết nàng là người của Mộ Dung gia.

“Đại ca, muội có thể hỏi huynh muốn Vô Lệ làm gì không?” Không phải muốn giết nàng chứ?

“Làm thiếp.” Cũng có thể, sẽ làm thê tử.

“Làm thiếp?” Tuyết Liễu biểu tình như muốn khóc, suýt chút khóc ngay tại chỗ.

Oa oa, nàng muốn làm thê tử của hắn, không phải làm tiểu thiếp đâu.

“Ta đoạt mất trinh tiết của nàng, đương nhiên phải chịu trách nhiệm.” Lăng Sở Nam nhếch môi, “Hơn nữa, ta cũng rất có hứng thú với nàng ta.” Có tiểu nữ nhân kia bên cạnh, cuộc sống của hắn sẽ không quá nhàm chán.

“Đại ca...” Tuyết Liễu len lén nhìn Lăng Sở Nam, “Đại ca, nếu như huynh ** quá thịnh, có thể đến Thiên Hương lâu, sao phải nạp tiểu thiếp?” Tuy rằng

nàng không muốn Sở Nam ca ca cùng yêu quái đánh nhau, thế nhưng, nàng càng không muốn làm tiểu thiếp.

Lăng Sở Nam sừng sốt một hồi, lập tức cười vang, “Tại sao?” Nha đầu này nha, nói chuyện kinh hải thế nhân như vậy.

Tuyết Liễu nghiêm mặt, lời lẽ thẳng thắn nói, “Chẳng lẽ đại ca không muốn cùng nữ tử mình yêu ở chung một chỗ sao? Nếu như yêu đến sâu đậm, trong lòng chỉ có một mình người đó. Đều nói nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện thiên kinh địa nghĩa, nhưng mà, huynh có thấy như vậy là bất công với thê tử của mình không? Hôn nhân ba người cũng đã khó chịu rồi, đằng này lại thêm bốn năm người nữa, không phải càng khó chịu hơn sao?”

Lăng Sở Nam bị nàng nói đến dở khóc dở cười, “Cái này ai dạy?”

“Là phu nhân a.”

“Dạy rất hay.”

Tuyết Liễu tròn tròn mắt, “Hả, có gì hay chứ?”

“Hôn nhân ba người đúng là khó chịu thật.” Lời Tuyết Liễu nói rất có lý, nếu như yêu thương sâu đậm, trái tim sẽ không còn chỗ cho bất kỳ ai khác.

“Đại ca, huynh rất thông suốt nha. Nếu ai gả cho huynh, thật sự là phần phúc của nàng.” Tuyết Liễu cúi đầu nhắc lý trả lên, che giấu tâm tình của bản thân mình.

Đặt lý trả xuống, nàng vươn đầu lưỡi ra, nhẹ nhàng liếm đôi môi mềm mại. Không để ý tới động tác nhỏ này, đã khiến nam nhân ngồi bên cạnh nàng hạ thân căng thẳng, suýt chút phát ra thành tiếng.

Không nghe thấy Lăng Sở Nam trả lời, Tuyết Liễu nghi hoặc nhìn về phía hắn, “Đại ca làm sao vậy?”

Hắn toàn thân siết chặt, sắc mặt khó coi, “Không sao.” Trời ạ, hắn lâu nay không biết Liễu Nhi lại ** như vậy.

“Có phải khó chịu chỗ nào không.” Bàn tay trắng nõn nà đặt trên trán hắn.

“Đừng chạm vào ta.” Cố gắng đẩy tay nàng ra, Lăng Sở Nam hốt hoảng chạy ra ngoài.

Hắn chưa bao giờ thâm hại như vậy, gần như chạy trời chết.

Liễu Nhi là muội muội hắn a, là muội muội ruột của hắn, hắn làm sao có thể đối với nàng...

Nhất định là lâu quá không chạm vào nữ nhân rồi.

*****

Tuyết Liễu là người thông minh, nhất cử nhất động của Lăng Sở Nam đều không thoát nổi đôi mắt của nàng.

Hắn lẩn tránh nàng, nàng sao lại không biết.

Chỉ là, nàng nghĩ mãi cũng nghĩ không ra, hắn tại sao phải trốn nàng?

Bắt đầu từ ngày đó, lần thứ hai Tuyết Liễu gặp được Lăng Sở Nam, đã là nửa tháng sau, tức sinh thần của Mộ Dung gia đại tiểu thư.

Sau khi chiếc kiệu hạ xuống trước cửa phủ tướng quân, Tuyết Liễu cẩn thận từng chút hỏi, “Đại ca, huynh gần đây đang trốn tránh muội.”

Lăng Sở Nam xoay đầu không muốn nhìn nàng, “Không có.”

“Nhưng mà, bắt đầu từ ngày đó, muội không thấy huynh xuất hiện.” Kỳ quái, nàng đã làm sai chuyện gì rồi sao?

“Đừng hỏi nhiều.”

Lăng Sở Nam nói một câu, khiến Tuyết Liễu ngoan ngoãn ngậm miệng, không nói thêm lời nói nữa.

Mộ Dung gia là kinh thành vọng tộc, sinh thần của Mộ Dung tiểu thư, các vị hoàng tử đều tranh nhau xu nịnh. Ngay cả thái tử cùng thái tử phi, cũng đích thân tới.

Mộ Dung Tử Lung tuy rằng cố tình hóa trang xấu xí, nhưng vẫn như trước, chúng tinh phùng nguyệt, Tuyết Liễu trước sau vẫn không tìm được cơ hội gặp riêng nàng.

Giữa lúc đó, Mộ Dung Tử Lung cố ý làm rượu đổ lên người Tuyết Liễu, kéo nàng ra sau hậu đường.

Vừa vào tới cửa, nàng lập tức không nhịn được cười to, “Ha ha ha...Chơi vui quá, tiểu thư, buồn cười quá.” Mộ Dung Tử Lung vốn là một mỹ nhân, hôm nay ăn mặc kỳ quái như vậy. Vừa gặp Mộ Dung Tử Lung, nàng đã muốn bật cười.

“Cười cái đầu nguoi.” Mộ Dung Tử Lung tàn bạo trừng mắt nhìn nàng, “Tuyệt Liễu, nha đầu chết tiết nguoi, không cho cười.”

“Không cười.” Tuyệt Liễu lập tức ngưng cười, “Tiểu thư, Tuyệt Liễu đã không phụ sứ mệnh.”

“Là ý gì?” Mộ Dung Tử Lung sừng sốt.

Tuyệt Liễu từ trong người lấy ra một chồng giấy, “Đây là danh sách quan viên có giao hảo tốt với Lăng gia, đây là tên cửa hàng do Lăng gia sở hữu, đây là sổ sách nửa năm qua của Lăng gia, còn đây là...” Những thứ này, đều là nàng thiên tân vạn khổ (1) mới trộm ra được.

(1) thiên tân vạn khổ: trăm đắng nghìn cay, vô cùng cực khổ.

Mộ Dung Tử Lung tròn tròn mắt, “Tuyệt Liễu tiểu thư, xin hỏi nguoi đang làm gì vậy?”

“Ban đầu không phải ngài muốn ta trà trộn vào Lăng gia làm nội ứng sao?” Tuyệt Liễu nghi hoặc.

Mộ Dung Tử Lung trừng to mắt, “Ta bảo nguoi đi làm nội ứng, nhưng không phải để trộm những thứ này.”

“Nội ứng không phải đều làm những việc này sao?” Bây giờ đổi lại là Tuyệt Liễu há hốc mồm.

“Những thứ này mang về, ngoan ngoãn ở lại Lăng gia, cái gì cũng không cần làm.”

Tuyệt Liễu sừng sốt một chút, “Ngài không cần mấy thứ này, vậy ta ở Lăng gia làm gì chứ? Ta trăm phương ngàn kế lấy thân phận tiểu thư Lăng gia trà trộn vào đó, chẳng phải uống công hết rồi sao?”

“Chỉ cần ở lại Lăng gia là được.” Mộ Dung Tử Lung cười, gian trá đến cực điểm, “Mục đích của ta chính là trực tiếp trừng phạt Lăng Sở Nam.”

Nụ cười giả dối của nàng khiến Tuyệt Liễu phát run một trận, “Cái gì?” Rốt cuộc đại tiểu thư đang muốn làm gì?

Mộ Dung Tử Lung không cho là đúng, hừ lạnh, “Đừng nói với ta là nguoi với hắn không có gì.”

Tuyệt Liễu hai má đỏ hồng, mang theo vài phần xấu hổ của tiểu nữ tử, “Cái gì chứ.”

Mộ Dung Tử Lung khoe môi cong lên, chế nhạo nhìn nàng, “Lúc nguoi trở về, ta đã thấy nguoi không được ổn, nên khi trời tối đã đến Lăng gia điều tra. Nghe nói, biểu muội kia của hắn biết hắn mời ta đi du hồ, nghĩ rằng mình đã hết cơ hội được làm Lăng phu nhân, định giả trò ép buộc, đến hiệu thuốc mua xuân dược.” Mộ Dung Tử Lung liếc mắt nhìn nàng, “Sau đó, bỏ thuốc vào trong rượu của hắn. Lăng Sở Nam phát hiện mình trúng xuân dược, đã đuổi hết toàn bộ nữ quyến trong nhà, bảo quản gia thay hắn đến kỹ viện tìm nữ nhân. Ngay lúc đó, có một nữ nhân không biết sống chết phụng mệnh tới để báo tin, còn chưa kịp báo danh, đã bị lão quản gia hồ đồ xem là kỹ nữ kéo vào, vô duyên vô cớ bị ăn. Sau đó, hồ đồ lại không dám nhận, đâm lao đành phải theo lao, giấu nhem chuyện này.”

Nàng...Nàng... biết hết cả rồi. Khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời nóng bừng lên, “Không... Có...Không...Có”

“Tốt nhất là đừng nói với ta, lúc nguoi từ Lăng gia trở về, vết tích trên cổ đều là do muỗi chích.” Mộ Dung Tử Lung lần thứ hai trừng mắt.

Ai, đại tiểu thư quả nhiên thông minh, cái gì cũng không gạt được nàng.

Tuyệt Liễu chau mày ưu thương, “Hắn tưởng ta là... nữ tử lâu xanh.”

Mộ Dung Tử Lung vỗ vỗ vai nàng, “Cho nên a, ta cho nguoi đến bên cạnh hắn, đòi lại công đạo.”

Đại tiểu thư e rằng không phải vì muốn đòi lại công đạo, mà là vì hạnh phúc của nàng. Đại tiểu thư đối xử tốt với nàng, nàng nhớ mãi không quên. Chi tiết, hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình.

Tuyệt Liễu than nhẹ một tiếng, “Sau khi xong việc, hắn cả liếc mắt nhìn ta cũng không muốn, bảo ta cầm bạc rồi rút mau.”

Mộ Dung Tử Lung thở dài một hơi, bắt đầu nói, “Nha đầu ngốc, nguoi nghĩ rằng ta không quan tâm tới nguoi sao? Chuyện này, ta biết.” Nàng luôn xem Tuyệt Liễu như muội muội ruột a.

Thiên ngôn vạn ngữ nổi lên trong lòng, Tuyệt Liễu viên mặt đỏ hoe, “Tiểu thư, sao ngài lại biết chuyện này.”

“Lúc nửa đêm, ta chạy đến Lăng gia, dự định tùy tiện thăm vấn tên hạ nhân nào đó. Không ngờ, đánh bậy đánh bạ lại nghe lão quản gia hồ đồ đó nói chuyện với lão bà.” Sau đó, dùng kiếm buộc bọn họ nói hết mọi chuyện ra.

Tuyệt Liễu bắt đầu cười khổ, “Ta phải làm gì bây giờ?” Tiểu thư cái gì cũng quyết định vì nàng, chi tiết là, nàng quá ngốc, đem mọi chuyện biến thành thế này.

Mộ Dung Tử Lung vỗ vỗ vai nàng, “Tuyệt Liễu, nguoi rất thông minh, nên làm sao thì tự mình quyết định.”

Trở lại đại sảnh chưa đầy một khắc, Mộ Dung Tử Lung liền muốn chạy, “Các vị, đa tạ lễ vật của các vị, các vị cứ từ từ ăn, ta đi trước.”

“Mộ Dung tiểu thư, chúng ta nói chuyện một lát.” Lăng Sở Nam cũng theo đó đứng lên.

Mộ Dung Tử Lung mỉm cười, “Mời.”

Mộ Dung Phong Vân tự tiểu phi tiểu, ánh mắt chậm chậm đảo qua Lăng Sở Nam, “Lăng đương gia, hôm nay vẫn chưa uống trà.”

Lăng Sở Nam cười nhìn hân, “Không phiền Phong Vân công tử bận tâm.”

“Lăng đương gia, Lung không biết làm điểm tâm a, cho dù biết làm, không chừng cũng không hợp khẩu vị của ngài đâu.” Hân ngoài cười nhưng trong không cười, hung hăng trừng mắt, “Cẩn thận coi chừng mắc nghẹn.”

“Yên tâm, Mộ Dung tiểu thư pha trà hương thơm ngào ngạt, đệ nhất thế gian, cho dù nghẹn chết, Lăng mỗ cũng cam tâm tình nguyện.” Lăng Sở Nam nhướn mày, không hề tỏ ra yếu thế.

“Đi thôi đi thôi, huynh nói chuyện với tên bệnh thần kinh đó làm gì?” Mộ Dung Tử Lung đưa tay túm lấy cánh tay Lăng Sở Nam, “Cùng là kinh thành ngũ thiếu, là huynh đồ kị huynh tốt hơn huynh ấy.”

Mộ Dung Phong Vân lạnh lùng hừ một tiếng, “Tiểu muội, họ Lăng này xem chừng là có ý đồ xấu, muội cẩn thận.” Lung nhi là của hân, bất cứ ai cũng đừng hòng cướp đi.

Nhìn huynh muội bọn họ phong ba dâng trào mãnh liệt, Lăng Sở Nam đẩy mắt hiện lên tinh quang. Giữa Mộ Dung Phong Vân và Mộ Dung Tử Lung, hình như là có cái gì.

Mộ Dung Tử Lung hung hăng trừng mắt với Mộ Dung Phong Vân, “Huynh quản Sở Nam có ý đồ không làm gì, lão nương chính là muốn pha trà cho huynh ấy, làm điểm tâm cho huynh ấy ăn, không phục à? Tim Thi Thi đi.” Lúc đi ngang qua người Mộ Dung Phong Vân, nàng hung hăng đá hân một cái.

Mộ Dung Phong Vân bị đá một cước, hoàn toàn không chút phản ứng, trái lại nhìn về phía Tuyết Liễu, “Lăng tiểu thư, không đi theo sao?”

Tuyết Liễu cười nhợt nhạt, “Mộ Dung cô nương cùng đại ca cần bàn chuyện nghiêm chỉnh, ta chỉ là hạng nữ lưu, có đi cũng vô dụng.”

“Cẩn thận đại ca tiểu thư bị xấu nữ nhà ta bắt cóc.” Ánh mắt Mộ Dung Phong Vân rơi lên người Mộ Dung Tử Lung, “Tử Lung, cá phổi cá, tôm phổi tôm, muội dung mạo xấu xí như vậy, ngoan ngoãn ở lại trong nhà đi. Quá thân thiết với Lăng đương gia, sẽ làm người ta hiểu lầm.”

Mộ Dung Tử Lung túm lấy Lăng Sở Nam lôi ra ngoài, “Tiểu Lan, chuẩn bị một bộ trà cụ tử sa (2), ta tự mình pha trà cho Sở Nam uống.” Đi tới cửa, Lăng Sở Nam kiêu ngạo giương cằm, giống như thị uy nhìn về phía Mộ Dung Phong Vân.

(2) Tử sa: một loại đất sét, có nhiều ở Nghi Hưng, tỉnh Giang Tô. Đất rất mịn, hàm lượng sắt cao, sau khi nung có màu nâu đỏ, tím đen. Chủ yếu dùng làm đồ trà

Theo Mộ Dung Tử Lung đi vào sân, nha hoàn Tiểu Lan theo sau dùng bước, tất cung tất kính nói, “Tiểu thư, nô tỳ đứng canh trước cửa, một con ruồi cũng đừng mong bay vào.”

“Không cần canh trước cửa.” Mộ Dung Tử Lung chỉ chỉ cái đình đứng giữa hồ nước, “Canh ở đó, không cho bất cứ ai đi vào.”

“Nô tỳ tuân mệnh.”

“Mộ Dung gia quả nhiên gia quy nghiêm minh.” Lăng Sở Nam liếc mắt nhìn Tiểu Lan đang trấn thủ ở đầu cầu, “Đáng tiếc, Lăng gia không có nhiều nha hoàn hiểu chuyện như vậy.”

“Bình thường thôi.” Mộ Dung Tử Lung cười hắc hắc.

Liếc mắt nhìn Mộ Dung Tử Lung, hân cười nói, “Địch ý của Phong Vân công tử đối với ta không nhỏ.” Giọng cười hèn mọn, tựa hồ ẩn giấu thiên ngôn vạn ngữ.

Mộ Dung Tử Lung hào sảng phát tay, “Đại ca bệnh thần kinh, xem huynh ấy như không khí đi.”

Vào tới trong đình, Mộ Dung Tử Lung theo lí nói, “Mời ngồi.”

Thấy xung quanh không có bóng dáng kẻ hầu người hạ nào, Lăng Sở Nam bấy giờ mới lên tiếng “Mộ Dung tiểu thư, Sở Nam không mời mà tới, thật sự mạo muội, thỉnh tiểu thư thứ lỗi.”

Ánh mắt Mộ Dung Tử Lung rơi vào những hoa sen tràn ngập trong hồ, nhàn nhạt cười, “Lăng đại ca, người ngay không nói chuyện úp úp mở mở.”

Mười lăm tháng tám hằng năm, là ngày thi đấu giữa Thái Bạch lâu và Kim Ngọc Mãn Đường. Nghe nói tháng trước, Lục lão bản từng vào cung mời vài ngự trù ra, còn bỏ ra một khoảng tiền lớn cùng lễ vật để tìm kiếm danh trù, ngay cả trù thần nơi Tái Ngoại, cũng được Lục lão bản mời tới Thái Bạch lâu. Thái Bạch lâu cùng Kim Ngọc Mãn Đường xưa nay chung sống hòa bình, tại sao năm nay...” Lăng Sở Nam liếc mắt nhìn nàng, “Xem ra, Lục lão bản

không muốn cho Kim Ngọc Mãn Đường một con đường sống.”

Mộ Dung Từ Lung trung ra một nụ cười rạng rỡ, “Xin lỗi, chuyện buôn bán ta không lo được, những vấn đề này, tìm nương ta đi.”

“Vậy sao?” Lăng Sở Nam ngoài cười nhưng trong không cười, “Đồng thành đa số đều là cửa hàng của Lăng gia ta, nhưng Lục lão bản lại trắng trợn mua cửa hàng đồng thành, mở một ngu nhạc thành lớn, chuyện này...”

“Ta cũng chỉ nghe nói thôi.”

“Mộ Dung tiểu thư, Sở Nam thấy rất kỳ quái, Mộ Dung gia bỏ ra một món tiền lớn như vậy để tìm danh trù, trong đó một số người còn là người Lăng gia chuẩn bị mời tới. Đồng thành đa số đều là cửa hàng của Lăng gia, cho dù ngoài mặt không phải bản hiệu của Lăng gia, nhưng cũng thuộc về Lăng gia. Thế nhưng ngu nhạc thành xa hoa trụy lạc, trùng hợp không phải cửa hàng của Lăng gia.” Lăng Sở Nam tặc lưỡi, “Lục lão bản quả nhiên thần thông quảng đại.”

Mộ Dung Từ Lung khẽ nhủ mảy, mang theo vài phần sắc bén, “Lăng đương gia, huynh nói vậy là có ý gì? Thương trường cạnh tranh là bằng bản lĩnh, thắng là do Mộ Dung gia lợi hại. Có thua, cũng không oán trách người khác.”

“Mộ Dung cô nương, ta nghĩ cô hiểu lầm rồi.” Lăng Sở Nam chậm rãi từ trong người lấy ra một cái túi hương, “Ta chỉ muốn biết nàng ở đâu.” Túi hương này, là Vô Lệ để lại. Hắn từ chỗ Tài thúc lấy về, đến nay vẫn mang theo bên người.

“Là ai? Không quen biết.” Nàng thực sự không có phản ứng gì nhiều.

Nụ cười trên môi Lăng Sở Nam vẫn không thay đổi, “Chắc chắn, Mộ Dung cô nương, vì trộm được thứ Mộ Dung gia muốn mà không tiếc hi sinh trình tiết, nàng quả nhiên đủ trung thành tận tụy.”

Mộ Dung Từ Lung có hơi bối rối, “Huynh đang nói...”

“Người ngay không nói mập mờ, giao nàng cho ta, danh hiệu thiên hạ đệ nhất lâu Mộ Dung gia cứ lấy.” Lăng Sở Nam lấy lại túi hương, “Mộ Dung gia cùng Lăng gia thiết lập quan hệ thông gia, tuyệt đối trăm lợi không hại.” Mộ Dung Từ Lung nói không sai, cái gì cũng phải dựa vào bản lĩnh. Nếu thua, cũng không thể oán trách người khác. Chuyện tới nước này, hắn chỉ muốn Vô Lệ.

“Mọi chuyện rốt cuộc là như thế nào?”

“Ta còn nhớ ngày mười lăm tháng ba đó, đã từng muốn một vị cô nương. Đến khi muốn tìm nàng thì lại tìm không được. Chỉ là... Ta từng vô ý gặp nàng mấy lần, đều là nàng xuất hiện trong thư phòng, ý muốn trộm cái gì đó của Lăng mẫu.” Khóe môi hắn giương lên, “Ta vẫn không biết nàng là ai, cho đến khi... Mộ Dung gia chiếm được ưu thế.”

“Chuyện này...” Mộ Dung Từ Lung vẻ mặt khó hiểu, cũng không biết là thật sự không hiểu, hay là giả ngu.

“Chẳng hay Mộ Dung gia có đánh lòng căt ái (3) hay không?”

(3) căt ái: Bỏ đi thứ mình yêu thích.

Mộ Dung Từ Lung có chút trầm ngâm, “Lăng đương gia, ba ngày sau ta sẽ cho huynh một câu trả lời thuyết phục.”

Lăng Sở Nam tiêu sái cười, đứng lên, “Nếu đã như vậy, Lăng mẫu cáo từ.”

“Lăng đương gia, hà tất phải vội vàng như vậy, không phải muốn uống trà sao?” Mộ Dung Từ Lung khách sáo giữ lại.

Lăng Sở Nam liếc mắt nhìn nha hoàn đang đứng xa xa bên đó, “Người của Mộ Dung gia đúng là trung thành tận tụy, chỉ là... đạo đãi khách quá kém.”

Mộ Dung Từ Lung rất thích bao che khuyết điểm, mượn cơ hội chuyển sang đề tài khác, “Nói đến đây, ta ngược lại muốn hỏi Lăng đương gia một chút, làm sao huynh biết hôm nay là sinh nhật ta vậy?”

“Đương nhiên là điều tra ra rồi.”

“Lăng đương gia, hôm nào tới đây uống trà.”

“Nhất định.” Tài nghệ pha trà của Mộ Dung Từ Lung hắn đã nếm qua một lần, thanh nhã đặc trưng, khiến hắn không sao quên được.

Mộ Dung Từ Lung cười hắc hắc, “Lăng lão đại, ta tiễn huynh.”

“E rằng không được.” Lăng Sở Nam cười khỏ, chỉ chỉ bóng người đằng xa, “Cô nương xem, có người tới kia.” Hắn từ lâu đã chú ý tới xa xa có bóng người.

Mộ Dung Từ Lung nhỏ giọng nói thầm, “Bệnh thần kinh, hắn tới làm gì?”

Lăng Sở Nam tự tiểu phi tiểu, “Cô nương là đại tiểu thư Mộ Dung gia, cũng là miếng thịt béo trong mắt bọn họ.” Mộ Dung tướng quân quyền khuynh

thiên hạ, lấy Mộ Dung tiểu thư, liền có được sự ủng hộ của Mộ Dung tướng quân. Mấy vị hoàng tử đó, đều muốn được nàng.

Nàng tròn trắng mắt, “Tại sao ai cũng muốn xem ta là thịt béo chứ? Bọn chúng cũng đâu phải ruồi đâu mà chuyên đi tìm thịt.” Mộ Dung Tử Lung quay đầu liếc xéo hần, “Lăng Sở Nam, huynh cũng không phải cũng có ý đồ chứ?”

“Cô nương yên tâm” Lăng Sở Nam phát thề nói, “Lăng gia ta có đủ tiền tài, không cần nhờ hôn nhân để mở rộng địa bàn.” Hần nói đều là lời thật, đối với Mộ Dung Tử Lung, hần luôn kính nhi viễn chi. (4)

(4) kính nhi viễn chi: kính trọng nhưng không thể gần gũi.

Nữ tử giống như nàng, chỉ có thể làm bằng hữu của hần, không thể làm thê tử.

Mộ Dung Tử Lung cười nhạt, thờ dài một tiếng, ““Ai... Lăng huynh, làm người phải biết thỏa mãn, lời này rất hợp ý ta a.”

“Thê tử của ta thì phải theo ta suốt cả đời, nếu lấy thì phải lấy nữ nhân mình thích. Ai, ta không muốn Lăng gia lại tiếp tục phát sinh thêm vài bi kịch nữa.” Lăng gia nhiều đời đều xem hôn nhân như một vụ làm ăn mua bán, bi kịch liên tiếp xảy ra. Ngay cả phụ mẫu hần, cũng là người bị hại.

Mộ Dung Tử Lung nháy nháy mắt, “Không dự tính nạp vài tiểu thiếp à?”

“Hong nhan tri kỉ, chỉ cần một người là đủ.” Lăng Sở Nam nhàn nhạt mỉm cười, tâm tình có chút lơ đãng, “Gặp được người bản thân cần, hồng nhan thiên hạ đều mất hết nhan sắc.”

“Nếu nói như vậy, chẳng lẽ người đã gặp được người đó rồi sao?”

“Cô nương biết nàng ấy là ai mà? Không phải ư?” Hần chăm chú nhìn nàng.

Thật là đáng yêu quá mà, nếu như không có việc gì ngoài ý muốn, nam nhân đáng yêu này nhất định trở thành muội phu của nàng, “Lăng đương gia không chê bai xuất thân của nàng? Nàng chỉ là một nha hoàn thôi.”

Nói đến ý trung nhân, ánh mắt Lăng Sở Nam bất giác trở nên dịu dàng hơn, một nụ cười nhàn nhạt từ bên môi tản ra, “Nàng đọc được đủ thứ thi thư, suy nghĩ độc đáo, dịu dàng hiền thực, biết văn biết võ. Nữ tử như vậy, ta thật sự không tìm được lý do nào để ghét bỏ nàng.”

“Đương nhiên, là do Mộ Dung gia ta dạy dỗ mà.” Mộ Dung Tử Lung tỏ vẻ tự hào.

“Khi nào giao người?”

“Cái này...” Nàng cười đến bí hiểm, “Nếu đã vậy rồi, ta nói thật cho huynh biết, nàng ấy ở ngay bên cạnh huynh. Còn có thể bắt được hay không, tùy thuộc vào huynh.”

Nói như vậy, nàng đồng ý giao người?

Trong mắt Lăng Sở Nam hiện ra một tia tiểu ý thâm sâu, “Mộ Dung gia đưa đến bao nhiêu của hồi môn?”

“Nói thật, Mộ Dung gia không xem nàng như nha hoàn.” Tiểu ý trên môi nàng càng lúc càng sâu.

Lăng Sở Nam nghe thế, không khỏi cười khò, “Không phải Lăng mỗ hẹp hòi, hay chỉ vì tư lợi, trọng phú khinh bần.” Lời này đương nhiên chỉ là nói đùa.

“Yên tâm, nếu hai người lưỡng tình tương duyệt, Mộ Dung gia sẽ biến nàng thành Mộ Dung tiểu thư.” Những lời này, chính là hứa hẹn của Mộ Dung Tử Lung.

Từ Mộ Dung gia trở về, Lăng Sở Nam bắt đầu hết sức cẩn trọng chú ý từng hạ nhân ở Lăng gia.

Mộ Dung Tử Lung từng nói, Vô Lệ ở ngay bên cạnh hần. Ti mỉ ngẫm lại, đúng là như vậy. Nàng chỉ là một thiếu nữ tử. Không có khả năng năm lần bảy lượt né tránh hộ vệ xông vào Lăng Tiêu viện, trừ khi, nàng ở tại Lăng gia.

Thế nhưng, đã khiến hần thất vọng rồi.

Tất cả hạ nhân ở Lăng gia hần đều đã xem qua, tất cả đều không phải Vô Lệ.

Vô Lệ, rốt cuộc ở đâu?

*****

Ánh tà dương cuối cùng đã mất dạng ở sau núi, tiếp đó là màn đêm hắc ám hiện lên.

Thảo Thảo cầm theo một cái đèn cung đình, cùng Tuyết Liễu trong hoa viên tản bộ.

Bất tri bất giác, rốt cuộc đi tới một đình viện tao nhã lịch sự.

“Đây là đâu?” Ở Lăng gia lâu như vậy, nàng cũng không biết Lăng gia còn có nơi này.

“Hồi tiểu thư, đây là Vọng Nguyệt lâu. Lúc lão gia còn tại thế, rất thích đọc ả (5) dưới trăng, cho nên, đã xây ngôi lâu này.”

(5) đọc ả: Uống rượu một mình.

Tuyết Liễu mỉm cười, “Ý tưởng hay, ngươì ở đây chờ ta, ta muốn một mình lên đó xem.”

“Vâng.”

Thảo Thảo biết tiểu thư không muốn nghe nàng khuyên can, dứt khoát tỏ ra biết điều.

Vọng Nguyệt lâu được thiết kế hết sức lịch sự tao nhã, không phải rực rỡ huy hoàng. Chậm rãi bước lên, Tuyết Liễu vịn tay lên lan can bằng đá, cảm thán thành thơ, “Vô ngôn độc thượng tây lầu. Nguyệt như câu. Tịch mịch ngô đồng thâm viện. Toà thanh thâu. Tiễn bất đoạn, Lý hoàn loạn, Thị ly sầu. Biệt thị nhất ban tư vị, Tại tâm đầu.” (6)

(6) Từ khúc “Tương Kiến Hoan” của Lý Dục.

Dịch thơ (Bản dịch của Nguyễn Thị Bích Hải – nguồn: thivien.net)

Làm thinh, đơn chiếc lên lầu,

Trăng như câu.

Lặng lẽ ngô đồng trong viện,

Khóa mùa thu.

Cất chằng dứt,

Gỡ cang rồi,

Áy ly sầu.

Biết đó chính là hương vị,

Của tim đau.

“Thơ hay, thơ hay.” Một âm thanh ôn hòa từ phía sau vang lên.

“Quá khen.” Đúng là thơ hay, chỉ tiếc là văn đạo. Phu nhân nhà nàng chính là đầu sỏ gây nên, cái gọi là ‘thượng bất chính, hạ tất loạn’, chính là như vậy.

“Cô nương là ai?” Nam nhân kia đi tới bên cạnh nàng.

Tuyết Liễu khẽ nhú đôi mi thanh tú, “Ta chưa hỏi ngươì, ngươì lại hỏi ta?” Không phải là trộm chứ.

“Ta là khách ở Lăng gia. Nếu như ta đoán không nhầm, cô nương chính là muội muội bảo bối của Sở Nam, Liễu Nhi tiểu thư.” Hắn giọng điệu chắc chắn, sớm đã đoán được nàng là ai.

Tuyết Liễu không hề phủ nhận, “Không sai.” Mắt hạnh vung lên, nhìn về phía nam tử bên người.

Uy vũ hiên ngang, dáng vẻ đường đường, tuyết không phải kẻ đầu đường xó chợ.

“Lăng tiểu thư thật sự có tài.”

“Các hạ là ai?”

“Tại hạ họ Phương, là bằng hữu của Sở Nam.” Hắn cười đến tao nhã, nhưng đôi mắt như ưng kia vẫn sắc nhọn vô cùng.

Tuyết Liễu mâu quang chợt lóe, “Bá chủ phương nam Phương Đình.” Lăng Sở Nam chỉ có hai vị bằng hữu, một là Mộ Dung gia Phong Vân công tử, hai là bá chủ thương giới phương nam Phương Đình.

“Lăng tiểu thư biết ta?”

Nghe nàng chuẩn xác nói ra thân phận của bản thân, Phương Đình không nhịn được nhìn kỹ nàng mấy lần. Khuôn mặt trái xoan thanh tú, cái mũi đỉnh trực khéo léo, đôi môi anh đào nhỏ nhắn mềm mại. Không thể nói là khuynh quốc khuynh thành, nhưng cũng là một mỹ nhân.

“Đã từng nghe danh.” Là một thương nhân, nếu ngay cả bá chủ phương nam tên gì cũng không biết, chẳng phải quá thất bại rồi sao?

“Quá khen quá khen, cái gì bá chủ phương nam chứ, bắt quá chi là người trong thiên hạ nâng đỡ Phương mỗ thôi.” Phương Đình cười nhạt, không cho là đúng.

“Đề Phương công tử một mình ngắm trăng, là Lăng gia chậm trễ, Liễu Nhi xin được tạ tội với công tử.” Tuyết Liễu hơi hạ thấp người.

“Mau đứng lên.” Phương Đình nhanh chóng đỡ lấy Tuyết Liễu, “Là ta cảm thấy buồn, mới ra đây đi lại một chút.”

“Liễu Nhi gần đây thân thể không khỏe, bế môn bất xuất (7). Không biết Phương công tử đại giá quang lâm, thật sự đáng tội.” Lăng Sở Nam không muốn gặp nàng, nàng còn ra ngoài làm gì chứ? Chỉ có thể buồn bực nhốt mình trong phòng xem sách, đánh đàn viết chữ.

(7) bế môn bất xuất: Đóng cửa không ra khỏi phòng.

“Tại hạ quá nhiều tiểu thư ngắm trăng, người có lỗi là tại hạ mới phải.”Ặc... Tuy rằng là hán tới trước, có điều, trước mặt giai nhân, hán luôn luôn rất có phong độ.

Tuyết Liễu không khỏi mỉm cười, “Là ngài tới trước mà?” Đúng ra là nàng quá nhiều hán.

Phương Đình sững sốt, lập tức cười nhẹ, “Ha ha, đúng là ta tới trước.”

Ánh trăng ôn nhu trút xuống mặt đất, đẹp đến tận cùng.

“Phương công tử, cáo từ.” Lương Tuyết Liễu dời tay khỏi lan can.

Tuyết Liễu muốn chạy, Phương Đình vội vã giữ chân, “Lương thần mỹ cảnh thế này, cô nương có thể cùng ta uống một chén, được không?”

Tuyết Liễu cười sáng lạn, dịu dàng từ chối, “Hoa gian nhất hồ tửu, độc chúc vô tương thân. Cừ bôi yêu mình nguyệt, đối ảnh thành tam nhân (8). Công tử, tự mình uống đi. Một mình uống rượu, có một tư vị riêng.”

(8) Bài Nguyệt hạ độc chúc (Dưới trăng uống rượu một mình) của Lý Bạch.

Dịch thơ:

Giữa hoa một bầu rượu.

Một mình rót uống chơi.

Nâng ly mời trăng sáng.

Vội bóng, hóa ba người.

(Nguồn: amcv.free.fr)

Nhìn bóng lưng mảnh khảnh của nàng, Phương Đình vung bạc thần, “Lăng tiểu thư, chúng ta còn có ngày gặp lại.”

Tuyết Liễu chậm rãi đi xuống bậc thang, “Nhân sinh hà xứ bất tương phùng (8), tùy duyên đi.”

(9) Nhân sinh hà xứ bất tương phùng: Người sống trên đời, nơi nào mà chẳng gặp nhau.

Một cước đá văng cửa phòng Lăng Sở Nam, Phương Đình trực tiếp đi vào, rồi lại xoay người đóng cửa. “Sở Nam, ta tới gặp ngươi cầu hôn, ta muốn Liễu Nhi.” Hán bây giờ không thể chờ được, hán muốn tiểu mỹ nhân kia.

“Cái gì, ngươi muốn Liễu Nhi?” Lăng Sở Nam đờ người ra ngay tại chỗ, sắc mặt phi thường khó coi.

Phương Đình đi tới trước mặt hán, dùng quạt đập lên thư án, “Sai rồi, là lấy, không phải muốn.” Sở Nam nghĩ lệch đi đâu rồi? Hán muốn lấy Lăng Liễu Nhi làm vợ, không phải ‘muốn’ đưa về nhà làm đồ chơi.

Lăng Sở Nam không chút suy nghĩ, thốt ra, “Không được.” Tại sao không được? Cả hán cũng không biết.

“Tại sao?” Phương Đình ngẩng đầu, không cho là đúng trông mắt nhìn hán, “Ngươi dù sao cũng phải hỏi ý Lăng tiểu thư một chút chứ.”

Lăng Sở Nam sắc mặt kỳ lạ, càng lúc càng khó coi, “Không gả cho ngươi.” Nghĩ đến Liễu Nhi sẽ rời xa hán, trong lòng không hiểu tại sao lại muốn phát hỏa. Mơ hồ không rõ, ngay cả hán cũng không biết tại sao.

Phương Đình giật lấy sách trong tay hán, “Con một sách, đừng xem nữa, cùng ngươi nói chính sự đây.” Cả ngày đọc sách, có thật hay đến vậy không?

Lăng Sở Nam tàn bạo hung ác trông mắt nhìn hán, “Không gả.” Liễu Nhi là của hán.

Phuong Đình vừa tức giận vừa buồn cười, “Ta biết, ngươi vừa tìm được muối muối về, không muốn nàng rời xa ngươi. Yên tâm đi, ta không phải đang đùa giỡn nàng, mà là thật lòng muốn lấy nàng.”

Lăng Sở Nam đập bàn đứng lên, thần sắc hung ác nham hiểm, “Ta nói rồi, không gả.”

“Ngươi...” Phuong Đình lập tức đổi sang đề tài khác, “Được, đến Thiên Hương lâu uống rượu, việc này hôm khác bàn sau.”

Lăng Sở Nam lạnh lùng tròn mắt nhìn Phuong Đình, “Thiên Hương lâu? Ta có thể đem muối muối giao cho ngươi sao?”

Phuong Đình ngược lại tròn trắng mắt, “Vô nghĩa, mỗi lần chúng ta uống rượu đều đến Thiên Hương lâu, ngươi thấy ta có làm cái gì không? Ta chính là chính nhân quân tử, không giống như ngươi, lòng dạ bất chính.”

Lời Phuong Đình nói đúng là sự thật, Lăng Sở Nam không thể chống chế, thở hắt hắt, “Đi, đi uống rượu.”

Nói Lăng Sở Nam mượn rượu giải sầu tuyệt đối không sai, trong nửa canh giờ ngắn ngủi, đã uống hết bốn bình. Hai vị đại nam nhân say bí tỉ lao đảo ngã vào khuê phòng của hoa khôi Mộng Lộ, mơ mơ màng màng.

Mộng Lộ trừng mắt nhìn hai nam nhân trước mặt, đưa tay đẩy đẩy Lăng Sở Nam một cái, “Lão Lăng, tiểu Phuong Phuong, chết rồi à, đừng ngủ trong phòng ta chứ.”

Lăng Sở Nam đột nhiên nắm lấy tay nàng, “Liễu Nhi... Liễu Nhi... Đừng rời xa ta.”

Nằm mộng nói mơ, Mộng Lộ nghe không được rõ ràng, khom lưng cúi đầu, ghé vào sát tai hắn, “Lão Lăng, ngươi nói cái gì? Nói cho rõ ra.”

“Liễu Nhi... Đừng... gả cho hắn.”

“Cái gì?”

“Liễu Nhi, ta muốn muối...”

Đôi mắt sáng ngời quyền rũ lóe ra tiểu ý nồng đậm, “Nể tình huynh đệ nhiều năm, ta giúp ngươi lần này. Muốn nàng phải không? Không thành vấn đề.”

Bạn đang đọc truyện *Nha Hoàn Thâu Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Dị dàng lưu luyến

Mộng Lộ đem Tuyết Liễu đẩy mạnh vào trong phòng, tiện tay đóng cửa lại, “Lăng Sở Nam đang ở trong đó.”

Trong phòng nồng nặc mùi rượu, nồng đến nỗi nàng nhìn không được hít xì, “Mộng Lộ tỷ tỷ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Mộng Lộ khóa cửa ngoài, “Họ Lăng này uống say, không ngừng bảo muối đừng rời xa hắn. Cho nên, phụng lệnh đại tiểu thư, hạ chút xuân dược cho hắn, để hắn ăn muối.” Đúng là đại tiểu thư có bảo nàng tác hợp cho Tuyết Liễu cùng Lăng Sở Nam, nhưng hạ xuân dược này chính là chủ ý của một mình nàng. Bất quá, nàng nhất mực khẳng định đây là chủ ý của đại tiểu thư, hắc hắc.

Một màu hồng phấn thẹn thùng hiện trên khuôn mặt xinh xắn của Lương Tuyết Liễu, “Mộng Lộ tỷ tỷ... Sao tỷ lại...” Đại tiểu thư tại sao... lại làm như vậy?

Mộng Lộ giọng điệu lạnh nhạt, cười lạnh, “Hai người đã có ‘quan hệ thân mật’, còn xấu hổ cái gì? Nói cho muối biết, ta hạ dược đến năm chỗ. Nếu không giải cho hắn, muối cứ chờ xem hắn dục hỏa đốt người mà chết đi.”

“Lúc đại ca tỉnh lại, chúng ta làm sao... Á...”

Tuyết Liễu còn chưa dứt lời, đã bị kéo vào lồng ngực nam nhân cường tráng rắn chắc, ** mềm mại dán chặt vào lồng ngực ấm áp của hắn.

Khuôn mặt tuấn tú của Lăng Sở Nam gần trong gang tấc, hơi thở mang theo mùi rượu phả trên mặt nàng.

Tuyết Liễu thẹn đến muốn độn thổ, “Mộng Lộ tỷ tỷ, cứu mạng a.”

Tiếng cười của Mộng Lộ nhẹ nhàng bay đến, “Từ từ mà chơi, ta đi trước. Trước ngày mai, cái viện này một con ruồi cũng đừng hòng bay qua lọt, muối nhận mệnh đi.”

“Tỷ tỷ...” Tuyết Liễu dùng hết toàn lực, muốn từ trong lòng hấn thoát ra.

Lăng Sở Nam từ lâu đã mất đi lý trí, mùi hương nhàn nhạt tiến vào trong mũi hấn, nàng càng giãy giụa càng kích động ** trên cơ thể hấn, “Liều Nhi, Liều Nhi, tới đây, đại ca yêu muội.” Một đôi tay sắt gắt gao siết chặt, đem nàng khóa chặt trong ngực hấn.

Tuyết Liễu vừa thẹn vừa vội, “Đại ca... Đừng thô lỗ như vậy.”

“Liều Nhi, ta muốn muội.” Bàn tay to lớn luồn vào trong y phục của nàng, tà ác xé cái yếm nhỏ.

Tuyết Liễu liều mạng bảo vệ y phục của mình, “Đại ca, ai... huynh...” Đáng ghét, ** làm gì có cách thoát y thể này.

** nồng đậm vô phương ẩn giấu, Lăng Sở Nam ánh mắt nóng rực không chớp không nháy chăm chú nhìn nàng, “Liều Nhi, nguyện ý cho ta không?” Giọng nói khàn khàn phá lệ **.

Nhìn vào ánh mắt như đốt người của hấn, Tuyết Liễu nhỏ giọng lẩm bẩm, “Muội... nguyện ý.” Tuy rằng e thẹn, nhưng rất kiên định.

“Là muội tự nguyện đó, không được hối hận a.” Tiểu ý tà mị từ bên môi lan tràn.

“Người ta mới không hối hận.” Yêu hấn nhiều năm như vậy, tại sao phải hối hận?

Vừa dứt lời, Tuyết Liễu đã bị đè ở trên giường. Lăng Sở Nam từ trên cao nhìn xuống, bộ vị cứng rắn dán vào nơi mềm mại nhất của nàng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ đến độ muốn bốc khói, cắn cắn môi không dám nhìn hấn.

“Muội trốn không thoát đâu.” Thanh âm khàn khàn, để lộ khát vọng từ tận đáy lòng.

“Ai thèm trốn.” Muốn trốn cũng trốn không thoát, bất luận thế nào, thuần khiết của nàng cũng không giữ được nữa.

“Ta muốn muội.”

Gấp gáp thoát váy của nàng, đem ** thật sâu vùi vào trong cơ thể nàng.

Tuyết Liễu bất đắc dĩ thờ dài một tiếng, hấn thật sự gấp đến vậy sao? Tại sao mỗi lần hoan ái, hấn luôn luôn không kịp thoát y phục của nàng? Nghe nói Lăng Sở Nam không hao sắc, nàng lại thấy, hấn chính là đại sắc lang danh phù kỳ thực (danh xứng với thực).

Tuy rằng không phải thiếu nữ chưa trải sự đời, nhưng sự chiếm hữu thô lỗ kia của hấn lại khiến Tuyết Liễu đau đến khóc ra, “Đau quá...” Ai nói chỉ có lần đầu mới đau.

Tiếng khóc của nàng không hề làm Lăng Sở Nam cảm thấy thương tiếc, trái lại làm cho ** trên người nam nhân đại phát, “Kêu lớn lên, ta thích nghe muội kêu. Muội cũng rất vui sướng, không phải ta ép buộc muội, đúng không?” (TN: Họ Lăng này đề tiện quá =.=). Nếu bầu chọn nam chính nào đề tiện nhất cái hệ liệt này, 5 phiếu 10 phiếu bạn cũng vote cho Lăng Sở Nam =.=)

Tuyết Liễu khóc càng lúc càng lớn, “Oa oa oa, nam nhân đều là **, quả nhiên là danh ngôn kinh điển mà.”

Không phải tới hôm nay nàng mới biết nam nhân là **, thế nhưng, hôm nay mới sâu sắc ‘lĩnh hội’ nam nhân chính là **. Bị Lăng Sở Nam đè ở trên giường, kết quả chính là, bị ăn không còn một mảnh, ngay cả vụn cũng không thừa.

Dưới sự giãy vò thô lỗ của hấn, Tuyết Liễu dần mất đi tri giác. Ngay cả bản thân nàng, cũng không biết là ngủ, hay là hôn mê... Lăng Sở Nam chậm rãi mở mắt, đập vào mắt hấn chính là một gian phòng xa lạ.

Kỳ quái, sao hấn lại ở đây?

Thân ảnh trong lòng đột nhiên động đậy, tìm một tư thế thoải mái rồi lại tiếp tục ngủ.

Cúi đầu nhìn giai nhân trong lòng, Lăng Sở Nam đầu tiên là sững sờ, sau đó lập tức mỉm cười. Chi e là đang nằm mơ, nếu không phải mơ, Liều Nhi sao lại nằm trong lòng hấn.

Hắn hôn lên đôi môi nhỏ nhắn của nàng, “Liều Nhi, tỉnh dậy.”

“Đại ca, đừng phiền muội mà.” Giai nhân mơ mơ màng màng mân mê cái miệng nhỏ nhắn, hôn đôi mắt nhắm.

Đôi môi nhỏ đỏ hồng mềm mại giống như anh đào, Lăng Sở Nam cảm lòng không đành cúi đầu, thật sâu hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng.

“Ư ư ư...” Tuyết Liễu trong lúc mơ màng màng mở mắt ra, nhìn thấy chính là khuôn mặt Lăng Sở Nam.

Trước khi nàng kịp có phản ứng gì, lần thứ hai đã bị hấn ăn sạch.

Tiếng kêu khiến người ta mặt đỏ tim đập... dần dần tắt hấn, Tuyết Liễu ghé mặt vào trước ngực Lăng Sở Nam, ngượng ngùng oán giận, “Đại ca, sao

mỗi lần đều gấp gáp vậy a?”

Lăng Sở Nam ôm lấy thắt lưng của nàng, dịu dàng nói, “Bởi vì là muội a.” Hắn mơ ước thân thể Liễu Nhi không phải mới ngày một ngày hai.

Tuyệt Liễu hai mắt sáng ngời, dư vị kích tình vẫn chưa tiêu tan hết khiến khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm đỏ bừng, “Đại ca, huynh có thích muội hay không?” Chắc là thích, nếu không thích, nếu không cũng không dưới tình huống mất đi lí trí mà gọi tên nàng.

Không ngờ nàng lại hỏi vấn đề này, trong lúc nhất thời, Lăng Sở Nam ngập ngừng cả người, “Này...” Hắn rốt cuộc có thích nàng không?

Thấy hắn do dự, một cảm giác đau đớn từ trong lòng Tuyệt Liễu lan ra. Cho dù như vậy, nàng vẫn như cũ không từ bỏ ý định, “Huynh có thích không?”

Lăng Sở Nam tự hỏi một hồi, thành thật trả lời, “Ta không biết.” (TN: Có ai có dao, kiếm, mã tấu, phi tiêu, ám khí bla bla, tóm lại là cái gì có thể giết người bằng tưởng tượng được, thỉnh cho bạn mượn, bạn đi giết tên họ Lăng này =.)

“Sao lại không biết.” Tuyệt Liễu tức giận đâm đâm vào ngực hắn, “Không thích nhưng lại đối với muội thế này? Quả nhiên, nam nhân đều là **” Khóe mắt nàng lập tức đỏ lên, nhưng khả ái đến mức khiến Lăng Sở Nam muốn một ngụm ăn tươi nàng.

Cầm lấy nắm tay nàng đưa lên môi hôn, “Liễu Nhi, đừng đánh nữa, cẩn thận đau tay.”

“Không cần huynh tốt với muội như vậy.” Nàng thờ ơ xoay người đưa lưng về phía hắn.

Ngoài cửa đột nhiên vang lên thanh âm của Mộng Lộ, “Lão Lăng, gọi phu nhân ngồi dậy ăn điểm tâm.”

Ngữ khí Lăng Sở Nam đột nhiên thay đổi, dị thường cứng nhắc, “Nhân yêu chết?” Hắn không phải đang nằm mơ chứ? Tại sao ngay cả tên nhân yêu này cũng gặp phải? Nàng thật đúng là âm hồn bất tán a.

“Vô nghĩa, đương nhiên là ta rồi. Lão nương đem muội muội tâm tâm niệm niệm của người đưa tới trên giường, làm sao cảm tạ ta đây?” Mộng Lộ đẩy cửa ra, công khai từng bước tiến vào.

Nhìn đệ nhất hoa khôi phong tình vạn chủng, Lăng Sở Nam trong lòng phát lạnh. Sự tình không đúng, rất không thích hợp.

Tuyệt Liễu ngược lại e thẹn trốn sau lưng Lăng Sở Nam, “Tỷ vào làm gì?” Mộng Lộ tỷ tỷ trên danh nghĩa là nữ tử, nhưng thực tế là... bất nam bất nữ.

“Ta đến xem có phải có người truy hoan quá độ mà chết rồi hay không.” Khom lưng nháy y phục rơi là tả đầy đất, nàng ám muội nháy mắt mấy cái, “Đêm qua cũng không tệ lắm.”

Lăng Sở Nam thật sâu hít một hơi, “Người đem Liễu Nhi đưa lên giường ta?” Ngữ khí hắn rất nhẹ nhàng, nhưng vạn phần nguy hiểm.

“Đêm qua người cứ liên tục kêu cái gì Liễu Nhi, Liễu Nhi.” Mộng Lộ xòe tay, vô tội nói, “Ôm ta mà cứ gọi Liễu Nhi, còn thoát phục của ta. Hết cách rồi a, ta đành phải sai người đến nhà người, mời Liễu Nhi tiểu thư tới.” Hắc hắc, nàng tuyệt đối sẽ không nói với bất cứ ai, nàng cố tình muốn tác thành cho hai người bọn họ.

“Người biết chúng ta là huynh muội không?” Là thật, tất cả chuyện đêm qua đều là sự thật. (TN: Ồ, thế anh tưởng là mơ à =.)

Lãnh tình đã trở thành thói quen, hắn như trước diện vô biểu tình, nhưng vai hơi run run, biểu lộ tâm tình của hắn.

Mộng Lộ nhú mày, không thêm để ý nói, “Nếu yêu người ta, thì cứ đè xuống ăn tươi, sợ cái gì.” Đám hồ bằng câu hữu này của nàng, đều thích cọ cọ sát sát, tấy mây tay chân.

Lăng Sở Nam cùng Tuyệt Liễu đã đối phó xong rồi, bước tiếp theo, tiến hành kế hoạch đối phó Mộ Dung Phong Vân cùng Mộ Dung Từ Lung. (Đối phó với ác nữ từ lâu mơ ước nam sắc của Phong Vân, phi thường đơn giản.)

Thích? Không, hắn không thể thích muội muội của mình được. “Ta không thích.” Trái lương tâm thốt ra một lời.

Câu nói kia của hắn, giống như một chậu nước lạnh, gội thẳng lên người Tuyệt Liễu. Nàng nắm chặt chân, cảm giác không kiềm chế được. Cắn môi, khẽ khóc ra thành tiếng.

Tiếng khóc của nàng khiến hai người an tĩnh lại, tương đối không nói gì.

Mộng Lộ trừng mắt nhìn hắn, bưng một ly trà đến trước mặt Lăng Sở Nam, “Ngu ngốc, không thích sao người lại giống như một tên bệnh thần kinh hét gọi lại ôm, còn ăn luôn nàng? Yêu thì yêu, sợ cái gì?” Đánh chết nàng nàng cũng không thừa nhận là nàng hạ xuân được.

Lăng Sở Nam giống như bị sét đánh, thề thốt phủ nhận, “Không yêu.” Phủ nhận quá nhanh, trái lại hàm ý giấu đầu lòi đuôi. Phải a, hắn từ lâu đã yêu nàng mất rồi. Bắt đầu từ ngày đầu tiên, nàng đã tồn tại sâu trong lòng hắn.

Chưa từng có nữ nhân nào, có thể khiến hắn yêu thương sùng ái như vậy, cảm tình hắn đối với Liễu Nhi, từ lâu đã vượt trên tình huynh muội. Vì ngại thân phận huynh muội, hắn chỉ có thể lừa mình dối người, xem tình cảm của mình với nàng, chỉ như tình huynh muội.

Nguyên nhân cũng bởi yêu nàng, mới có thể đối với nàng này sinh dục niệm. Nguyên nhân cũng bởi yêu nàng, nên khi Phương Đình muốn thành thân với nàng, mới có thể giận dữ. Nguyên nhân cũng vì yêu nàng, mới có thể trong cơn say gọi tên nàng...

“Không yêu.” Mộng Lộ cười nhạt, “Ánh mắt ngươi lần đầu tiên nhìn thấy nàng, ánh mắt đó đã không bình thường rồi. Mộng Lộ ta gặp người vô số, ái tình nam nữ hay tình thương của huynh trưởng đối với muội muội, ta liếc mắt liền nhìn ra.” Ở Thiên Hương lâu này nhiều năm như vậy, nàng làm hoa khôi cũng không phải kẻ bất tài.

“Ta...” Lăng Sở Nam há hốc mồm, lại không có lời phản bác.

Ai, ngay cả Mộng Lộ cũng nhìn ra, chỉ có hấn là hết lần này đến lần khác gạt người gạt mình.

“Lão Lăng, ngươi có còn nhân tính hay không? Vừa được thân thể người ta rồi, còn làm trò ở trước mặt người ta nói không yêu người ta?” Mộng Lộ ưu nhã đứng lên, hạnh mầu hàm chứa tức giận, “Ta đưa Tiểu Phương Phương ra ngoài một chút, ngươi ăn cũng đã ăn rồi, tự mình đôi phở đi.” Đưa Tuyết Liễu muội muội lên giường hấn rồi, không thể mặc hấn chà đạp như vậy.

Mộng Lộ tiêu tiêu sái sái ôm lấy y phục của hai người, “Ta nói cho lão Lăng ngươi biết, hôm nay nếu không cho tiểu bạch thỏ sau lưng một cái công đạo, đừng hòng ra khỏi cánh cửa này.” Nhếch môi, Mộng Lộ tự tiểu phi tiểu, “Đường đường Lăng Sở Nam, chắc ngươi không thân trần chạy khắp nơi chứ.”

Lăng Sở Nam trừng mắt nhìn Mộng Lộ, ánh mắt lóe lên tia hiểm ác, “Nhân yêu chết, ta muốn bóp chết ngươi.” Quen làm bạn xấu, quen làm bạn xấu, cùng tên nhân yêu chết này làm huynh đệ chính là sai lầm nhất trong đời.

“Ha ha, người muốn bóp chết Mộng Lộ ta rất nhiều, không thiếu phần ngươi.” Mộng Lộ ngoái đầu nhìn lại, cười, ném cho Lăng Sở Nam một ánh mắt quyến rũ, “Hai vị từ từ nói chuyện.”

Một nam một nữ, lửa thể thể này thì có thể nói chuyện gì?

Mắt mở trừng trừng nhìn Mộng Lộ khóa cửa lại, Lăng Sở Nam chỉ có thể ngồi trên giường trừng theo bóng hình xinh đẹp, “Nhân yêu chết, trả y phục lại cho ta.”

“Tôi đây cướp nè... Ha ha, ngươi không dám đâu.” Biết trước Lăng Sở Nam không dám lửa thể trước mặt nàng, nàng mới kiêu ngạo như vậy.

Nhìn bóng người dần dần mất hút, Lăng Sở Nam hận đến nghiến răng nghiến lợi, rồi lại không biết làm sao.

Hắn muốn tuyệt giao với nàng, nhất định tuyệt giao.

Tuyết Liễu đưa lưng về phía hấn, từ lâu đã lệ rơi đầy mặt, “Đại ca, huynh yên tâm, muội không cần huynh chịu trách nhiệm. Chuyện hôm nay, chúng ta đều quên cả đi.” Nàng thấy lạnh quá, giống như ngày ấy, lạnh đến không thờ được.

Nha đầu ngọc này, đã đến nước này, còn nói mấy câu như vậy. Không liên quan gì đến Liễu Nhi, là chính hấn có dục niệm với nàng, mới có thể trong tình huống bất tỉnh nhân sự, muốn người của nàng.

“Liễu Nhi, ta có ép buộc muội không?” Hấn say đến không biết đất trời, căn bản không biết bản thân rốt cuộc đã làm những gì.

“Không có, là muội tự nguyện.” Ngẩng đầu, hiện lên khuôn mặt từ lâu đã khóc đến hoa lệ đầm mưa, Tuyết Liễu chân thành khăn khăn nhìn chăm chăm hấn.

Lăng Sở Nam vươn tay giúp nàng lau nước mắt đọng trên hai gò má, “Liễu Nhi, muội tự nguyện thật sao?”

“Muội...” Tuyết Liễu đỏ mặt gật đầu, “Muội không muốn làm muội muội huynh, mà muốn làm thê tử của huynh.” Đây là nguyện vọng nàng cất giữ trong lòng mấy chục năm rồi.

Ôm Tuyết Liễu vào lòng, Lăng Sở Nam bắt đầu nói, “Muội là muội muội ta.”

Tuyết Liễu rung rung lắc đầu, “Chỉ cần ca ca không sợ, muội cũng không sợ.”

Lăng Sở Nam ôn nhu ôm lấy nàng, nhận mệnh thờ dài, “Liễu Nhi, ta vẫn luôn không quan tâm luân thường lễ giáo. Chỉ cần yêu muội, không cần để tâm muội có phải muội muội ta không. Nói cho ta biết, muội có để tâm không?” Chuyện tới nước này, hấn không thể trốn tránh nữa.

Trong nháy mắt, nàng hầu như muốn nói cho hấn biết, bọn họ không phải thân huynh muội a. Vừa định thốt ra, nhưng lại nói không nên lời.

“Không để tâm, một chút cũng không để tâm. Muội yêu đại ca, muốn đời đời kiếp kiếp ở bên cạnh huynh.”

“Liễu Nhi... ta yêu muội.” Lăng Sở Nam cúi đầu, thật sâu hôn nàng.

Hấn yêu nàng? Lăng Sở Nam nói yêu nàng?

Mặc dù mơ hồ không rõ, thế nhưng, nàng nghe thấy hết sức rõ ràng.

Một giọt nước mắt nóng hổi chảy ra, Tuyết Liễu quá vui mà khóc.

“Đừng khóc, nha đầu.”

Đời này kiếp này, hắn đã định nàng rồi.

Muội muội thì đã sao? Từ nay về sau, Liễu Nhi chỉ là nữ nhân của Lăng Sở Nam hắn.

Nam nữ xích lỏa thì có thể nói gì với nhau? Đương nhiên là những điều có thể dạy hư trẻ con rồi.

Một hồi kích tình mãnh liệt qua đi, hai người vô cùng thân thiết ôm lấy nhau, lời tình miên miên không dứt.

Mộng Lộ bao giờ cũng rất không thức thời, thích nhất là quấy rầy người khác, “Hai vị nói xong chưa.” Đã nói hai canh giờ rồi, chắc cũng đã xong.

Lăng Sở Nam bạc thần khê nhếch, “Xong rồi.” Phi thường tốt.

Mộng Lộ đẩy cửa bước vào, “Thật không uống ta một phen lao tâm khổ lực.” Rốt cuộc cũng có thể ném Tuyết Liễu lên giường lão Lăng, tìm đại tiểu thư lãnh thường được rồi.

Tuy rằng quen lắm bạn xấu, nhưng Mộng Lộ xem ra cũng không đáng ghét như vậy, “Đúng là không uống phí.”

“Đa tạ tỷ tỷ tác thành cho chúng ta.” Tuyết Liễu từ lâu rút mình trong chăn bông đột nhiên thò đầu ra.

Buồng y phục trong tay xuống, “Được, người tốt người xấu ta cũng làm cả rồi, tới lúc cũng phải dứt đi, về phần hai người, cũng mau dứt, đừng xem Thiên Hương lâu như nhà của mình. Đúng rồi, tiểu cũng bị ta đuổi đi. Nếu không đi tìm Phong Vân thì chính là tìm người đó.”

“Phong Vân?” Vòng chân mày Lăng Sở Nam nhất thời gắt gao cau lại.

Ngần không nên, vạn không nên, Mộng Lộ không nên đề cập tới Phong Vân a.

Mộng Lộ lập tức thấy thần sắc Lăng Sở Nam có gì không ổn, vừa định mở miệng hòa giải lại lập tức chuyển chủ đề, “Ta quên mất, hắn đoạt người người yêu nhất, người đến giờ vẫn đề tâm. Người vẫn còn yêu Minh Nguyệt, bận tâm hắn cũng không có gì đang trách a.” Huynh đệ nhiều năm, trong lòng hai vị này nghĩ cái gì nàng làm sao không biết. Chẳng qua là, nàng không muốn Lăng Sở Nam quá yên ổn.

“Huynh đi đi, muội muốn một mình yên tĩnh một chút.” Thanh âm lạnh lùng từ phía Tuyết Liễu vang lên, không mang theo một chút cảm tình.

Mộng Lộ rất hiểu Lăng Sở Nam, cũng hiểu Tuyết Liễu, đôi môi đỏ mọng cong thành một độ cung giả dối, “Muội muội, làm sao vậy?”

“Mộng Lộ tỷ tỷ, tỷ đã từng gặp qua nam nhân nào tay ôm một người nhưng lòng lại nghĩ đến người khác chưa.” Nói cái gì không yêu Khang Minh Nguyệt, nhưng trong lòng vẫn không quên được nàng.

Chuyện giữa Lăng Sở Nam và Khang Minh Nguyệt, nàng biết rất rõ ràng. Cũng bởi biết quá rõ, nên rất dễ tâm. Nữ nhân kia, chính là một cái gai trong lòng nàng.

“Chưa từng, lão Lăng người thật đúng là đa tình đó nha, làm sao có thể dễ dàng thương tâm được.” Mộng Lộ nàng chỉ e thiên hạ không loạn.

“Liễu Nhi... ta...” Mọi chuyện không phải như bọn họ nghĩ a.

Mộng Lộ đem y phục ném lại cho hắn, “Cút ngay, ta còn chuyện muốn nói với Lăng tiểu thư.” Nàng vẫn luôn trọng sắc khinh bạn, nếu giữa huynh đệ và muội muội, nàng không chút do dự chọn muội muội.

“Nhân yêu chết, phải ra ngoài cũng phải là là người.”

Nữ nhân bên người nhẹ giọng nói, “Ra ngoài.” Thanh âm mềm nhẹ, nhưng cũng ngập tràn kiên định.

“Liễu Nhi, nhân yêu này bắt nam bắt nữ, muội đừng bị bề ngoài của nàng đánh lừa.” Nam nhân làm được, nàng cũng làm được, hắn thật sự lo lắng khi Liễu Nhi cùng nàng đơn độc ở chung.

Tuyết Liễu hung hăng đá hắn một cước, “Cút, đi tìm Minh Nguyệt của huynh.” Mộng Lộ là người thế nào, so với hắn nàng còn rõ hơn.

Tiểu nữ nhân mới vừa rồi nhu tình như nước, bây giờ lại hung hăng giống như cọp mẹ.

Lăng Sở Nam không khỏi bật cười, “Tiểu nha đầu, muội ghen phải không?” Ghen vì hắn, hắn thích.

“Cút đi.” Tiểu nữ nhân lần thứ hai rống lớn, “Muội muốn biết Mộng Lộ tỷ tỷ muốn nói gì, huynh không cho nàng nói, có phải sợ tỷ tỷ đem chuyện xấu của huynh nói ra không?”

“Ta...” Lăng Sở Nam biết Liễu Nhi đang nổi nóng, căn bản không chịu nghe lời hắn, “Nhân yêu, cút đi, để ta thay y phục.”

Muốn hấn ra ngoài chứ gì, cũng được, bắt quá, trước tiên để hấn thay xong y phục đã.

Quần áo chỉnh tề, hấn tiện tay ôm lấy tiểu nữ nhân đang chui rút trong chăn, dùng hết y phục che khuất thân thể mỹ lệ của nàng.

** xinh đẹp như vậy khiến Lăng Sở Nam **, nhưng lại sợ thân thể nhỏ nhắn xinh xắn kia không thể chịu được, chỉ có thể cố nén. (TN: Gì mà toàn ** không thể =.=')

Liên tục cả đêm, nhưng vẫn hứng thú bùng bùng. Xem ra, hấn đã không thể rời khỏi nàng được rồi.

Trên thực tế, từ khi biết bản thân yêu nàng, hấn cũng đã không thể rời xa nàng.

“Nhân yêu, vào đi.” Dem tiểu mỹ nhân che đến kín đáo chặt chẽ, hấn mới để Mộng Lộ tiến vào.

Mộng Lộ phe phẩy quạt tròn mỹ nhân, thốt tha yêu kiều ung dung tiến vào, “Tối đây, liên tục cả đêm mà ngươi vẫn còn khí lực à?” Lần sau hạ được phải giảm mười phần mới được.

Hôn lên bàn tay nhỏ bé của Tuyết Liễu, Lăng Sở Nam không tình nguyện ra ngoài, dùng ánh mắt có thể giết người trừng Mộng Lộ, “Không được làm gì Liễu Nhi.” Theo như hấn biết, cái tên nhân yêu chết này nam nữ đều ăn.

Mộng Lộ không chút khách khí đập hấn tới cửa, “Cút.” Nàng cho dù có vô nhân tính, cũng không dám hạ thủ với Tuyết Liễu. Không nói chuyện khác, chỉ cần phụ nhân nhà nàng cùng đại tiểu thư biết, sẽ lấy cái mạng nhỏ này của nàng.

Sắc mặt Tuyết Liễu trở nên hòa hoãn hơn, “Mộng Lộ tỷ tỷ, có gì muốn nói.” Nàng luôn xem Mộng Lộ như tỷ tỷ của mình.

“Tuyết Liễu, không phải ta cố tình khiêu khích ly gián, mà là...” Mộng Lộ trầm ngâm, “Muội là người của tập đoàn Lục thị, nếu có ngày lộ ra chân tướng, chỉ e hấn sẽ trách muội. Thân phận Vô Lệ ngay từ đầu chính là tiểu thâu, là thám tử của Mộ Dung gia. Cho nên, nhất định phải để hấn yêu Vô Lệ, yêu Vô Lệ thân phận tiểu thâu.” Mấy ngày trước cùng đại tiểu thư nói chuyện phiếm, nghe nói Lăng Sở Nam rất có hứng thú với Vô Lệ. Muốn hấn yêu Vô Lệ, hấn là không khó.

“Muội biết.” Đạo lý này, nàng hiểu rất rõ.

Mộng Lộ lần thứ hai trầm ngâm, “Liễu Nhi, ta bảo chứng với muội, hấn và Minh Nguyệt kia không có gì. Ban đầu tuổi trẻ không hiểu chuyện, quả thật là yêu đến si mê. Vì Minh Nguyệt cùng Lăng lão gia đoạn tuyệt quan hệ, cùng Phong Vân trở mặt thành thù cũng không có gì lạ. Tám năm qua đi, yêu cũng thành không yêu. Nếu như hấn thật sự yêu Minh Nguyệt, thì đã lấy nàng rồi.” Những chuyện ngu xuẩn xảy ra năm đó, ngay cả nàng cũng xem nó như quá khứ rồi.

“Ai...” Tuyết Liễu cười khỏ, “Muội biết, cái gì muội cũng biết, nhưng mà, muội đó kị a.” Tại sao người đầu tiên hấn gặp không phải là nàng, mà là nữ nhân đó?

Đều nói đó kị là thiên tính của nữ nhân, câu này quả nhiên là chân lý.

“Đừng đó kị, nàng không phải đối thủ của muội đâu.” Khang Minh Nguyệt cho dù thông minh, nhưng so với Tuyết Liễu thì, kém xa nhiều lắm.

Lương Tuyết Liễu mỉm cười, “Vậy sao?” Đầu qua mới biết.

“Tuyết Liễu có tri thức hiểu lễ nghĩa, cao quý trang nhã. Vô lệ quỷ quái ranh ma, đơn thuần khả ái, hấn yêu ai cũng đều là muội.” Mộng Lộ nói rất chắc chắn.

“Biến đổi sắc mặt là bản năng của thương nhân mà.” Thân là Lăng tiểu thư, đương nhiên phải có tri thức hiểu lễ nghĩa. Mộ Dung Vô Lệ, mới là bộ mặt thật của nàng.

“Vậy cũng đúng... Bắt quá... Thôi, này không phải trọng điểm. Nói chung, muội phải nhớ kỹ, để hấn song song yêu muội là được.”

“Đã biết.” Nàng ra sức gật đầu, vô cùng tự tin chắc chắn Lăng Sở Nam sẽ yêu hai người tuyệt nhiên bất đồng của nàng.

Theo Lăng Sở Nam về nhà, hai người yên lặng không nói gì. Hấn đi trước, nàng theo sau.

Chuyện đầu tiên Lăng Sở Nam làm sau khi trở về Lăng gia, chính là dặn dò hạ nhân chuẩn bị nước tắm, đưa vào Lục Liễu các.

“Huynh muốn làm gì?” Cuối cùng vẫn là Tuyết Liễu mở lời trước.

Trên mặt Lăng Sở Nam lộ ra vẻ mỉm cười, “Giúp muội tắm.”

Tuyết Liễu thân thể hơi co lại một chút, “Muội... không cần.” Nàng cúi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn từ lúc nào đã hồng lên.

“Ngâm mình trong nước nóng, muội sẽ thoải mái hơn.” Lăng Sở Nam vươn tay, vòng qua người Tuyết Liễu, ôm nàng vào lòng.

Tuyết Liễu e thẹn không dám nhìn hấn, “Đại ca, đừng như vậy.”

“Tới đây, ta giúp muội.”

Không cho Tuyết Liễu có cơ hội phản bác, hấn ôm nhu mà kiên định thoát y phục trên người nàng. Ôm nàng đặt vào nước nóng, hấn cũng thoát y, ngồi vào thùng nước.

Mặc dù đã qua hai lần **, nhưng khi thấy hấn **, vẫn như trước nhìn không được xấu hổ. (TN: Bạn rất muốn bỏ mấy cái ** này, nhưng mà, có nhiều chỗ ko đoán đc nó là gì a TT_TT)

Đem nàng ôm vào lòng, Lăng Sở Nam ôn nhu giúp nàng chà lau thân thể, “Liễu Nhi, có đau không?”

Cái đầu nhỏ nhanh chóng vùi vào trong nước, nàng không an phận gầy gĩa thân thể, “Đáng ghét, sao lại hỏi vấn đề này.”

“Tắm rửa xong đi ngủ một giấc, sẽ thấy tốt hơn.”

Cái đầu nhỏ gật gật một cái, “Ừm.”

Lăng Sở Nam mỉm cười, chăm chú ôm lấy nàng, phảng phất như muốn đem nàng nhào nặn tiến vào trong cơ thể.

.....

Hai người chơi cờ dù sao vẫn thú vị hơn một người.

Đặt quân cờ tiếp theo xuống bàn cờ, Tuyết Liễu buồn chán thở dài một tiếng, “Đại ca khi nào mới rảnh a?”

Thảo Thảo che miệng cười trộm, “Tiểu thư, mới cách xa một chút, ngài lại bắt đầu nhớ người ta rồi?” Tình cảm của hai người họ cũng tốt quá đi chứ.

“Đâu có?” Mới một chút thôi sao? Sao nàng lại thấy như rất lâu rất lâu rồi.

“Tiểu thư, nếu như Thảo Thảo nhớ không nhầm, chủ tử mới vừa đến thăm ngài đó thôi.” Thảo Thảo hai mắt đen láy đảo vòng vo một chút, “Mấy ngày gần đây, đại thiếu gia hình như đặc biệt quan tâm tiểu thư nha.” Chỉ cần có chút thời gian rảnh, đều sẽ chui vào đây.

Tuyết Liễu hai má đỏ bừng, “Đừng nói lung tung.” Bọn họ quan hệ thân mật, không chỉ là huynh muội, còn là tình lữ, Lăng Sở Nam đương nhiên quan tâm nàng.

“Lăng tiểu thư thật sự có nhã hứng a, một mình chơi cờ.” Thanh âm mang theo tiếng ý đột ngột vang lên.

Tuyết Liễu ngẩng đầu, “Là ngài?”

“Lăng tiểu thư, ta nói rồi, chúng ta còn có ngày gặp lại.” Phương Đình mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng tuyết.

Tuyết Liễu quay đầu cười, “Ngài là bằng hữu của đại ca, chúng ta gặp lại cũng đâu có gì lạ.”

Phương Đình ngồi xuống bên cạnh Tuyết Liễu, nhẹ nhàng phe phẩy chiếc quạt, “Có muốn ta cùng cô nương đánh tiếp ván này không?”

“Ý tốt của Phương công tử, ta xin nhận.” Tuyết Liễu đứng lên, xoay người muốn chạy.

Phương Đình luôn luôn được nữ tử nhà ta ưu ái, lúc này cười khỏ, “Lăng tiểu thư, ta thật sự đáng ghét vậy sao?” Dựa vào gia thế, tướng mạo của hấn, không có nữ tử nào không bị hấn hấp dẫn, vị Lăng tiểu thư này, quả là đặc biệt.

“Phương công tử, chúng ta cô nam quả nữ, không tiện.”

“Liễu Nhi tiểu thư, ta có vinh hạnh được mời tiểu thư ra ngoài một lát chứ?”

“Tìm đại ca ta.” Hấn là bằng hữu của đại ca, không phải bằng hữu của nàng.

“Đại ca cô nương nếu rảnh rồi mà đến tìm ta, ta sẽ không một mình ra ngoài quanh quẩn suốt ba bốn ngày.” Sở Nam thật sự là không có nghĩa khí, hấn đã chạy đến kinh thành xa xôi này tìm huynh đệ, vậy mà huynh đệ đó cứ nhiên để hấn chơi một mình. Từ sau ngày uống say ở Thiên Hương lâu, đến cái bóng của tên kia hấn cũng không gặp được.

Tuyết Liễu nheo mắt nhìn hấn, “Nói như vậy, là Lăng gia chúng ta lạnh nhạt với ngài?”

“Đại ca cô nương luôn lạnh nhạt với ta.” Phương Đình làm bộ làm tịch thở dài, “Ta cũng quen rồi.”

“Nếu như ta nhớ không lầm, Phương công tử ngài ở kinh thành đâu phải chỉ quen một mình đại ca ta.” Tại sao cứ quanh lấy Lăng Sở Nam không buông vậy?

“Lăng tiểu thư, cô nương thật sự rất chán ghét ta?” Phương Đình cười khổ.

“Phương công tử, nếu như ta nhớ không nhầm, đây là lần thứ hai chúng ta gặp mặt.” Kỳ quái, bọn họ không quen, nàng tại sao phải cho hắn nhả sắc?

“Đại ca cô nương không rảnh, chỉ bằng cô nương dẫn ta ra ngoài một chút, làm tròn đạo chủ.”

Tuyết Liễu quay người trừng mắt, “Phương công tử, ta đã nói chúng ta không quen a, ngài cứ quẩn lấy ta như vậy làm gì?”

Phương Đình nghe xong, không khỏi bật cười, “Lăng tiểu thư, cô nương dẫn ta ra ngoài một chút, chúng ta không phải liên quen rồi sao?”

Tuyết Liễu sắc mặt lập tức trở nên âm trầm, “Xin lỗi, ta không rảnh.” Lời còn chưa dứt, giai nhân đã đi.

Nhìn theo bóng lưng Tuyết Liễu, Phương Đình lộ ra một nụ cười giả dối, “Lăng tiểu thư, chúng ta sẽ còn gặp lại.” Nữ tử này, ép hắn vào thế bất đắc dĩ a.

Phương Đình quả nhiên nói không sai, ngay đêm đó, bọn họ lại chạm mặt.

“Lăng tiểu thư, không ngờ nhanh như vậy lại gặp nhau rồi.”

Sắc mặt Tuyết Liễu bỗng nhiên trầm xuống, “Ta cũng không ngờ.”

Lăng Sở Nam ngẩng đầu, trừng mắt nhìn Phương Đình, “Ăn cơm.” Kỳ quái, bọn họ gặp nhau lúc nào.

Vừa ngồi xuống, Phương Đình liền xưng phong nhận việc gấp một miếng cá đưa cho Tuyết Liễu, cười tươi như hoa, “Lăng tiểu thư, ăn cái này.”

Hành động của hắn khiến Lăng Sở Nam nhú mày, “Họ Phương kia, người cùng Liễu Nhi quen thân vậy sao? Nếu ta nhớ không nhầm, hai người chắc là lần đầu gặp nhau mà.”

“Lúc ở Vọng Nguyệt lâu, chúng ta đã gặp qua rồi.” Hơn nữa, còn là vừa gặp khó quên, gặp lại ái mộ.

Lăng Sở Nam đem miếng cá trong bát của Tuyết Liễu bỏ vào miệng mình, thản nhiên nói, “Họ Phương kia, đừng tơ tưởng tới Liễu Nhi. Bằng không, ta với người tuyệt giao.”

Nụ cười trên mặt Phương Đình lập tức suy sụp, “Sở Nam, người không tiếp ta thì thôi, chẳng lẽ trò chuyện với Liễu Nhi cũng không được à?”

Liễu Nhi? Lăng Sở Nam nhú mày, “Thỉnh gọi Lăng cô nương.” Tên của Liễu Nhi sao có thể cho hắn gọi.

Tuyết Liễu lạnh lẽo đưa mắt nhìn Sở Nam, gò má bỗng có hơi đỏ ửng, hóa ra đại ca lại quan tâm nàng như vậy.

Phương Đình ho khan một tiếng, vẫn chưa từ bỏ ý định, “Sở Nam, Lăng tiểu thư cũng nên gả đi rồi.”

Liễu Nhi là của hắn, vĩnh viễn cũng là của hắn, “Liễu Nhi không gả.” Lăng Sở Nam đột nhiên ngẩng đầu nhìn Tuyết Liễu, ánh mắt nhanh chóng trở nên nhu hòa, “Liễu Nhi, nói với hắn, muội không gả.”

Đầu nhỏ gật gật mấy cái, Tuyết Liễu vẻ mặt ngưng ngùng, “Ta không gả, cả đời ở cạnh đại ca.”

Ánh mắt **, tình cảm vô phương che giấu được. Phương Đình nhìn thấy một màn quý dị này, toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Lăng Sở Nam cùng Lăng Liễu Nhi... không thể nào?

Bạn đang đọc truyện *Nha Hoàn Thâu Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Ghen

Đêm hè, tiếng ve trời lên bốn phía, nóng như thiêu đốt. Ánh trăng trút xuống mặt đất, dịu dàng tột bậc.

Đêm khuya an tĩnh, Lục Liễu các, trong trường hồng la, phát ra âm thanh kiều mị.

“Đại ca, huynh... chậm một chút, miệng đau a.” Oa oa oa, nam nhân này, thật chẳng biết thế nào là thương hương tiếc ngọc mà.

Lăng Sở Nam không hề quan tâm đến kháng nghị của nàng, ngược lại càng tăng thêm lực đạo, xông vào thân thể mảnh mai nhỏ nhắn của nàng, “Miệng cùng Phương Đình gặp nhau thế nào?”

Tuyết Liễu bĩu môi, “Muội đi ngắm trăng, hấn cũng đi, không... cẩn thận gặp mặt.”

“Sau này không được gặp lại hấn nữa.” Bất luận là nam nhân nào, cũng không được tiếp cận tiểu muội muội mà hấn yêu nhất.

Đau đớn hỗn loạn khiến nàng khẽ thút thít, “Người ta biết rồi mà, sau này không dám nữa.”

“Không được gặp mặt bất cứ nam nhân nào.” Nam nhân này thật là bá đạo mà, lẽ nào ngoại trừ hấn ra, nàng không được tiếp xúc với ai khác nữa?

“Huynh bá đạo, muội chỉ là tình cờ gặp hấn thôi mà, đâu giống như huynh, đến Thiên Hương lâu uống rượu.”

“Có biết tại sao ta đến Thiên Hương lâu uống rượu không? Bởi vì hấn đến gặp ta cầu hôn, ta đồ kị, đồ kị đến điên rồi.”

“Muội...”

Sau một hồi **, Lăng Sở Nam vô lực dựa vào người Tuyết Liễu, thấp giọng thở dốc, “Nhớ kỹ, muội là của ta.”

Tuyết Liễu vươn bàn tay nhỏ bé trắng nõn ôm chặt lấy hấn, “Huynh cũng chỉ có thể là của muội, nếu như dám ăn vụng, muội sẽ thiến huynh.” Giọng nói mang theo dư vị kích tình mãnh liệt, khả ái vô cùng.

Chuyển thân, Lăng Sở Nam thuận tay ôm Tuyết Liễu vào lòng, “Mẫu lão hồ.” Nha đầu này, bình thường ôn nhu nhu nhược, không ngờ ăn giấm chua cũng hung hăng như vậy. Bất quá, hấn thích.

Tuyết Liễu nhăn mặt nhăn mũi, “Muội không phải mẫu lão hồ.” Cái này gọi là đạo huân phu thôi.

Môi hôn lên đôi gò má hồng phấn của nàng, Lăng Sở Nam cười khỏ, “Ta bây giờ chính là đang ăn vụng, ăn muội a.” Nửa đêm nửa hôm lên lút bò lên giường muội muội? Chưa từng nghĩ qua, hấn lại có hành động điên rồ như vậy.

Nàng dựa sát vào người hấn, cười đến ngọt ngào, “Tối nay huynh ăn muội, ngày mai muội ăn huynh.” Những chuyện không hay không thể để hấn làm một mình.

Lăng Sở Nam nhỏ giọng cười cười, “Tiểu nha đầu, là ta ăn muội mới đúng.”

Tuyết Liễu vô cùng mãn nguyện ôm lấy hấn, “Ai ăn ai cũng được, đều là lên lút thôi.”

Lén lén lút lút? Đúng vậy, bọn họ chỉ có thể lén lút. Có thể, cả đời đều phải lén lút.

Lăng Sở Nam có hơi khó xử, nói giọng nhu hòa, “Liễu Nhi, muội bằng lòng cả đời không danh không phận theo ta sao?”

“Đương nhiên bằng lòng.” Chỉ cần có thể cùng hấn ở chung một chỗ, cái gì nàng cũng không quan tâm.

Lăng Sở Nam lần thứ hai trầm mặc, “Liễu Nhi, muội bây giờ vẫn còn nhỏ, sau này nếu gặp được nam nhân mình thích, sẽ hối hận đó.” Tuy rằng đau lòng, nhưng không thể không nhìn thẳng vào vấn đề này.

Hấn khẽ cắn môi, “Nếu như muội hối hận... Ta...” Nếu như nàng hối hận, hấn nên làm sao bây giờ?

Từ giây phút đầu tiên gặp mặt, trái tim hấn đã đặt lên người nàng, căn bản không thể thu về được. Muốn ích kỷ độc chiếm nàng, nhưng không thể không quan tâm cảm nhận của nàng.

Nàng ngẩng đầu lên trừng mắt nhìn hấn, hung hăng nói, “Huynh có phải nữ nhân nào cũng thích hay không, chiếm được người ta còn không muốn cùng người ta ở chung một chỗ? Người huynh thích, là Minh Nguyệt cô nương phải không?”

Lăng Sở Nam bắt đắc dĩ thở dài, “Ăn giấm chua vì ai cũng được, nhưng không thể vì nàng.” Đã nhiều năm như vậy, ngay cả hấn cũng muốn quên rồi.

Tuyết Liễu lén lút nhìn hấn, chậm rãi mở miệng, “Vậy vì Vô Lệ, được không?” Liễu Nhi so với Tuyết Liễu, rốt cuộc bên nào nặng hơn?

Vô Lệ?

Lăng Sở Nam nhất thời không nói gì, cũng không còn gì để nói.

Tuyết Liễu thử thăm dò hỏi, “Huynh đừng quên, thân thể của Vô Lệ đã cho huynh rồi, huynh tính xử lý ra sao?”

Lăng Sở Nam trầm mặc nửa ngày mới mở miệng nói, “Ta không biết.”

“Huynh thích nàng không?” Nàng nhỏ giọng hỏi.

“Thích.” Lăng Sở Nam ngừng một chút, “Nàng là nữ tử đặc biệt nhất ta từng gặp qua.”

“Muốn lấy nàng không?”

“Muốn.” Hắn thật sự từng có ý nghĩ muốn lấy Vô Lệ, không thể gạt nàng.

Muốn, vậy cũng có nghĩa là thích Vô Lệ?

Tuyết Liễu vui khuôn mặt nhỏ nhắn vào trong lòng hắn, “Nếu như nàng không trao thân cho huynh, huynh có thích nàng không?”

Lăng Sở Nam một lần nữa lâm vào trầm mặc, siết chặt bàn tay, “Thích... Nàng... Nàng thật sự rất đặc biệt, ranh ma quỷ quyệt, mơ hồ khả ái, rất đơn thuần.”

Nàng rất thông minh, không mơ hồ chút nào.

“Nếu phải chọn giữa muội và Vô Lệ, huynh sẽ chọn ai?” Trên mặt nàng đầy vẻ hồn nhiên.

Đại thủ nhẹ nhàng vuốt ve dung nhan yêu kiều, cảm giác tội lỗi trong lòng Lăng Sở Nam càng lúc càng lan ra mãnh liệt, “Không biết.” Đối với Liễu Nhi nhất kiến chung tình, đối với Vô Lệ cũng vậy. Chẳng lẽ là, hắn thật sự trời sinh thì đã hoa tâm sao?

Tuyết Liễu có chút hiểu rõ, gật đầu, “Nếu như đã vậy, muội sẽ chia sẻ huynh với nàng. Chỉ cần nàng đồng ý, muội không ngại.” Hai người đều là nàng cả, không phân cao thấp cũng không sao.

Sự độ lượng này khiến Lăng Sở Nam một phen kinh ngạc, “Sao? Muội độ lượng đến vậy à?” Liễu Nhi của hắn nhìn thì nhu nhu nhược nhược, nhưng thực tế, nàng bá đạo hơn bất cứ ai.

Nàng nháy nháy mắt, “Muội đương nhiên đồng ý.”

“Ai, xin lỗi.” Lăng Sở Nam nhỏ giọng thì thầm, siết chặt nàng trong vòng tay.

Bọn họ trên danh nghĩa là huynh muội, Lăng Sở Nam không thể trắng trợn ở lại Lục Liễu các. Cũng có thể nói, trước mắt hắn không có can đảm này. Đối Tuyết Liễu ngủ say rồi, hắn lại rón ra rón rén bỏ đi. Chỉ là bất luận hắn có nghĩ thế nào, khi hắn vừa bỏ đi, tiểu nữ nhân trên giường lập tức mở to mắt.

Cho nên, Lăng Sở Nam vừa mới bước vào Lăng Tiêu viện, lập tức nghe thấy một một tràn ai oán, “Lăng Sở Nam, ngươi không có uy tín. Nói sẽ để ta thấu tâm của ngươi, vậy mà không chịu đợi ta.” Hắc hắc, động tác của nàng quả nhiên nhanh hơn hắn, không thẹn là tiểu thâu.

Mỗi lần nhìn thấy Vô Lệ, tâm tình Lăng Sở Nam luôn luôn rất tốt, đêm nay cũng không ngoại lệ, “Ngươi tới rồi?”

“Phải, tới rồi.” Tuyết Liễu phá lên cười hắc hắc, “Đến đây thấu tâm của ngươi, để ngươi yêu ta.” Nàng tràn đầy tự tin.

Lăng Sở Nam chạy đến bên cạnh nàng, chăm chú nhìn nàng, “Vô Lệ, nếu như ta lấy ngươi, ngươi có thể độ lượng để ta cùng muội muội ở chung một chỗ không?”

Tuyết Liễu cảm thiếu chút rớt ra, “Cái gì?” Không cần phải nói trắng ra như vậy chứ?

“Ta hủy đi trinh tiết của ngươi, cũng... trừ khi Liễu Nhi muốn rời khỏi ta, bằng không, ta sẽ không phụ lòng muội ắt.” Hắn nhất định sẽ chịu trách nhiệm với Vô Lệ, nhưng, hắn cũng yêu Liễu Nhi sâu sắc.

Nàng nháy nháy mắt, “Nếu nói vậy, ta cùng ngươi làm phu thê hữu danh vô thực à?” Đây... dường như không phải kết quả nàng muốn á.

Lăng Sở Nam suy nghĩ một chút, “Nếu như ngươi không ngại, chúng ta cũng có thể thành phu thê.”(TN: Gì mà khôn thế này =.=)

Vô Lệ dờ khóc dờ cười, “Hôn nhân tay ba này có phải quá chật chội rồi không?” Tuy rằng đề nghị này là của nàng, nhưng mà...

“Vô Lệ, ngươi rất khả ái, rất đơn thuần, rất thiện lương. Lần đầu gặp ngươi, ta đã bị ngươi hấp dẫn. Biết ngươi đã là nữ nhân của ta, ta thậm chí từng nghĩ đến việc lấy ngươi. Nếu như không có Liễu Nhi, ta tin tưởng bản thân mình chỉ yêu mỗi mình ngươi.” Sau khi phát giác tình cảm bản thân mình đối với Liễu Nhi, hắn chỉ biết bản thân đã định phải cô phụ một người.

Tuyết Liễu thật không biết nên cười hay khóc, “Ngươi đúng là không xem ta như người ngoài, cả chuyện này cũng đem ra nói với ta.”

“Ta hẳn nên thẳng thắn với ngươi. Liễu Nhi nói muội ấy không ngại, còn ngươi?” Hắn dừng lại trên người Vô Lệ, giọng điệu hàm chứa mấy phần khổ sở.

Cùng Liễu Nhi cùng chung một chồng? Chuyện này... Bọn họ rõ ràng là cùng một người á. Ai tới đây nói cho nàng biết, nàng phải làm sao bây giờ? Là muốn? Hay không muốn?

Sau một tiếng ‘ai’ thờ dài, nàng bỏ chạy trốn chết, “Ta... Ta không biết, ngươi tự mình nghĩ lấy đi.” Ai, tự gây nghiệt không thì không thể sống á.

*****

“Cái gì, huynh muốn đưa muội đến Mộ Dung gia gặp Mộ Dung Tử Lung?”

“Phải.” Lăng Sở Nam không chút do dự gật đầu.

“Đi. Đi làm gì chứ?”

“Tìm Vô Lệ.”

Tuyệt Liểu triệt để trốn tròn mắt, chỉ có ngáy ngốc hồ đồ mặc hần dẫn đi, ngáy ngốc hồ đồ bước vào Mộ Dung gia.

Phu phụ Mộ Dung tướng quân vốn thích an tĩnh, hạ nhân Mộ Dung gia cũng không có nhiều. Vào thời gian này, trong viện trở nên yên ắng lạ lùng.

“A...Ư...” Từng đợt ** vỡ vụn từ sau hậu son khê phát ra, cực kỳ ám muội.

Quả thực là có một đôi tiểu tình lữ đang vụng trộm ở đây mà. “Rõ ràng là ban ngày mà.” Cái đầu nhỏ cúi đến không thể nào thấp hơn, Tuyệt Liểu đỏ bừng cả mặt.

Nhìn thấy bộ dáng thẹn thùng đỏ mặt của nàng, Lăng Sở Nam hạ thân căng thẳng, “Muội... có muốn thử không.” Trời ạ, hần lại muốn nàng nữa rồi.

Tuyệt Liểu e thẹn ra sức lắc đầu, “Đây là nhà người ta mà.”

Lăng Sở Nam đem nàng đặt trên núi giả, tà khí cười cười, “Ồ nhà người ta mới mãnh liệt, Liễu Nhi, cho ta.” Ở hoa viên nhà người ta vụng trộm, quả nhiên đủ kích thích.

Cần cần môi, nàng ngáy ngốc gật đầu, “Được.” Chỉ cần có thể khiến đại ca vui vẻ, làm cái gì, nàng cũng cam tâm tình nguyện. (TN: Càng xem càng thấy bó... chiều)

Lăng Sở Nam hai mắt sáng lên, “Có thể ăn rồi.”

Đem Tuyệt Liểu ôm đến phía sau núi giả, Lăng Sở Nam đại thủ khăn cấp luôn vào vạt áo nàng, giữ lấy tiểu nhũ hồng hào mềm mại của nàng.

“Ư... Đau quá... Nhẹ thôi...” Đại ca thật là háo sắc, không chút gì gọi là thương hương tiếc ngọc.

Đại thủ thoát sạch y phục của nàng, “Liễu Nhi ngoan, không đau mà.”

“Là các người?” Một giọng nữ mang theo kinh ngạc từ phía sau truyền tới.

Lăng Sở Nam cả người chấn động, vội vã mang Tuyệt Liểu che ở sau người, trừng lớn mắt nhìn đôi nam nữ đang mười ngón đan nhau, “Là các người ở đây vụng trộm?”

Hần cũng biết là có người ở đây vụng trộm, nhưng không ngờ rằng, lại là bọn họ...

Xấu hổ, xấu hổ, bầu không khí phi thường xấu hổ...

Vụng trộm đã là chuyện hết sức xấu hổ rồi, bị người quen bắt gặp lại càng xấu hổ hơn, diễn viên vụng trộm còn lại huynh muội lại càng xấu hổ vô bờ vô bến.

Lương Tuyệt Liểu cúi đầu xuống rất rất thấp, “Chúng ta biết là có người, không không ngờ là các người.” Đôi gò má hồng hào đã sớm đỏ bừng lên.

Mộ Dung Tử Lung cũng rút rút cổ, “Đã biết có người sao còn làm?”

Lăng Sở Nam hết sức tự nhiên đem Tuyệt Liểu ôm vào trong lòng, chân mày khẽ nhíu, “Đừng trách nàng, nàng bị ta ép buộc.” Dựa vào tính tình của Liễu Nhi, nói gì cũng không thể làm ra loại chuyện này, nhất định là bị hần ép.

Mộ Dung Tử Lung hừ nhẹ, “Thông thường mà nói, một đôi nam nữ giữa thanh thiên bạch nhật lại ở trong hoa viên **, nhất định là động vật giống đực ** bộc phát, ép buộc tiểu nữ nhân khả ái cùng hần làm. Ví dụ điển hình nhất, là Mộ Dung Phong Vân. Còn ta, chính là người bị hại điển hình.”

“Các người không phải cũng như vậy sao, ở trong hoa viên làm loạn.” Lăng Sở Nam tức giận trừng mắt nhìn nàng.

Mộ Dung Phong Vân vòng tay lại, đem Mộ Dung Tử Lung ôm lên trên đùi, “Đây là hoa viên nhà ta.”

Một màu đỏ sậm hiện lên trên khuôn mặt tuấn mỹ của Lăng Sở Nam, “Nếu như không phải các người ban ngày ban mặt lại ** đến ám muội như vậy, ta cũng sẽ không chịu đựng không được.”

Mộ Dung Phong Vân bỗng nhiên trừng mắt, “Người quản nữ nhân của ta kêu hay không làm gì? Lẽ nào nữ nhân của người không kêu sao? Tự chủ quá kém.”

Mộ Dung Tử Lung mặt nhỏ đỏ hồng, bật thét chói tai, “Mộ Dung Phong Vân, huynh muốn chết hả?”

Mộ Dung Phong Vân rút rút cái cổ, đáng thương cực kỳ nhìn Từ Lung, “Hắn nói muội.”

Lăng Sở Nam quý dị cười, “Phong Vân công tử, hóa ra ngươi sợ vợ à. Không phải, là sợ muội.”

Mộ Dung Phong Vân khê ho khan một tiếng, “Khụ, không phải sợ mà là yêu thương lão bà.”

“Hai người có thù oán gì sao?” Tuyết Liễu ngẩng cái đầu nhỏ, đôi mắt đen láy lượn vòng qua hai người trước mặt.

“Phải ó, có thù oán gì sao.” Mỗi khi hai người này gặp mặt, viễn viễn luôn là đầu không nhân nhượng.

Hai người lập tức trợn mắt nhìn đối phương, nghiêng răng nghiêng lợi, trăm miệng một lời, “Là vì Minh Nguyệt.” Thần tình động tác cũng giống y như đúc.

“Minh Nguyệt là ai?” Mộ Dung Từ Lung hồ nghi nheo mắt lại.

“Minh Nguyệt là cháu gái của Lăng phu nhân, là biểu muội của đại ca.” Là nữ nhân từng mà hai nam nhân này cùng yêu thương.

Mười ngón tay nhanh chóng run lên, Mộ Dung Từ Lung ánh mắt bỗng nhiên trở lạnh, “Biểu muội.”

“Biểu muội, cũng từng là vị hôn thê.” Tuyết Liễu nhẹ nhàng đẩy tay Lăng Sở Nam ra, “Huynh về một mình đi, hôm nay muội không trở về.” Nữ nhân đó, chính là cái gai trong mắt của nàng.

Lăng Sở Nam vội vã đuổi theo sau, bắt lấy cánh tay nàng, “Liễu Nhi, muội đứng lại, ta cùng Minh Nguyệt thật sự không có gì. Người cùng nàng lưỡng tình tương duyệt chính là Mộ Dung Phong Vân, không phải ta.” Hắn với nàng thật sự không có gì.

Sắc mặt Mộ Dung Phong Vân bỗng chùng trở nên rất khó coi, “Lăng Sở Nam, ngươi nói vậy.” Hắn với Minh Nguyệt mới thật sự không có gì.

Lăng Sở Nam không cam lòng tỏ ra yếu thế, “Mộ Dung Phong Vân, tám năm trước, ngươi từng cùng Minh Nguyệt đàm hôn luận giả, chuyện này còn không phải thật sao?”

“Lăng Sở Nam, bởi vì ngươi thích nàng, cứ năm lần bảy lượt làm khó làm dễ, không phải sao?” Mộ Dung Phong Vân thét lên còn lớn tiếng hơn hắn.

Lăng Sở Nam liếc mắt Mộ Dung Từ Lung một cái, nhỏ giọng nói một câu, “Mộ Dung Phong Vân, cho dù ta có thích nàng, nhưng nàng cũng đã có hải tử của ngươi, ta còn có thể làm gì được nữa.” Huynh đệ, lúc này đừng trách ta trọng sắc khinh bạn nha.

Mộ Dung Từ Lung nhất thời ngây dại, lặng lẽ đứng dậy xoay người bỏ đi.

Thấy Mộ Dung Từ Lung bỏ đi, Tuyết Liễu cũng đứng dậy đuổi theo.

Nhìn theo bóng lưng các nàng, hai nam nhân trong đình hung hăng trừng mắt nhìn nhau, trăm miệng một lời, “Đều tại ngươi đó.” Năm đó, bọn họ cũng đã đầu khẩu với nhau thế này. Ai, tám năm rồi.

“Lăng Sở Nam, ngươi đề tiện lắm. Vì muốn cùng Minh Nguyệt phải sạch quan hệ, đổ hết lên đầu ta.” Cố tình để Từ Lung hiểu lầm hắn.

Lăng Sở Nam bĩu môi, “Ngươi không phải cũng vậy sao?”

“Khang Minh Nguyệt ban đầu phản bội ngươi mà đi theo ta, hoàn toàn là vì muốn lấy được bí mật của tập đoàn Lục thị.” Tám năm trước, Lục gia, Lăng gia, Khang gia, là kinh thành tam đại vọng tộc. Khang gia đã tâm bưng bưng, mưu đồ nhất gia độc quyền. Lăng gia Khang gia từ lâu đã kết thông gia, Khang gia đương nhiên chủ tâm đối phó vào Lục gia. Mộ Dung phu nhân Lục Thanh Nhã thông minh tuyệt đỉnh, giỏi được lòng người, Khang gia cần bản không thám thính được bất cứ bí mật nào của tập đoàn Lục thị.

Khi đó, Lăng Sở Nam cùng Mộ Dung Phong Vân hai người là huynh đệ. Khang Minh Nguyệt, lại là vị hôn thê của Lăng Sở Nam. Vô tình biết được Phong Vân là người của tập đoàn Lục thị, Khang gia bắt đầu không từ thủ đoạn lôi kéo Phong Vân. Khang Minh Nguyệt, chính là thủ đoạn đầu tiên của Lăng gia.

Khang gia nghìn tính vạn tính, lại tính không ra Mộ Dung Phong Vân là con trai của Lục lão bản. Bất luận thế nào, hắn cũng không gây bất lợi cho tập đoàn Lục thị.

Lăng Sở Nam bồi rồi xoay đầu sang chỗ khác, “Ta biết.” Tám năm trước, lòng dạ Khang Minh Nguyệt, hắn rõ hơn ai hết. Ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng sớm đã nhìn thấu nàng.

Mộ Dung Phong Vân phút chốc chăm chú nhìn Lăng Sở Nam, “Sở Nam, ta xin thề, ta tuyệt đối chưa từng chạm tới nàng. Năm đó nàng mang thai, cốt nhục trong bụng tuyệt đối không phải của ta.” Ngay cả Khang Minh Nguyệt, cũng không biết hải tử là con ai. Quả thật buồn cười, một hải tử lại lịch bất minh như vậy, nghiễm nhiên trở thành nguyên nhân khiến hai huynh đệ họ bất hòa.

Thần tình Lăng Sở Nam càng lúc càng trở nên bối rối, “Ta biết.” Ban đầu, hắn cho rằng Mộ Dung Phong Vân không muốn chịu trách nhiệm. Mãi đến khi Khang Minh Nguyệt khóc lóc ỉ ôi nói hải tử là con của hắn, hắn mới phát hiện tiền tử trong lòng hắn, kỳ thực chỉ là một nữ nhân tự tư tự lợi, giả tạo vô cùng.

Mộ Dung Phong Vân cười khỏ, “Ngươi thông minh như vậy, không thể không biết.”

Lăng Sở Nam nghe thế càng trở nên bối rối hơn, “Cũng vì chuyện này mà ngươi mất tích nửa năm. Biến thành một kẻ bất cần đời, phong lưu thành tính, là ta hại ngươi. Ta không yêu nàng, càng không hận ngươi. Chỉ là, không dám đối diện với ngươi.”

Mộ Dung Phong Vân sùng sốt, rồi lại bật lên cười khanh khách, “Sở Nam, ta thay đổi là bởi vì... tóm lại là không liên quan ngươi, cũng không liên quan Minh Nguyệt.” Đây là bí mật của hắn, bí mật không thể nói ra.

“Tám năm rồi.”

Mộ Dung Phong Vân vỗ vỗ vai hắn, thờ dàu, “Sở Nam, tám năm rồi, đủ rồi. Vì một nữ nhân mà thù hận tám năm, thật sự đủ lắm rồi.”

“Không phải hận thù, mà là, kiêu ngạo như ngươi và ta, ai cũng không nguyện cúi đầu.” Hắn chưa từng hận Phong Vân, Phong Vân cũng vậy. Bọn họ đã từng tình như thù tặc, có sao lại hận?

“Phải a.” Bọn họ ai cũng quá kiêu ngạo, không nguyện cúi đầu.

“Đi, đi uống rượu nào.”

“Nữ nhân của ngươi đâu? Không cần nữa à?”

“Nữ nhân của ngươi là nữ tử khôn khéo nhất mà ta từng gặp, có nàng bên cạnh, Liễu Nhi chắc chắn không sao. Huống chi, Liễu Nhi cũng cần được yên tĩnh một lát.” Liễu Nhi vẫn đang nổi trận lôi đình, bây giờ hắn có nói gì cũng trở nên vô dụng.

“Phương Đình không phải đang ở nhà ngươi sao? Tìm hắn uống rượu.”

“Ba huynh đệ ta đã lâu không uống rượu cùng nhau rồi.” Lần cuối cùng uống rượu với nhau, đã là chuyện của tám năm về trước.

“Làm sao có thể thiếu tên nhân yêu kia nhỉ?”

*****

Lần đầu bỏ nhà ra đi, cũng chỉ đi có hai ngày.

Nàng tạm thời vẫn chưa muốn trở về, nhưng không thể không trở về được. Mộ Dung Tử Lung chẳng những ép buộc nàng trở lại Lăng gia, còn phái theo nha hoàn Tiểu Khiết đi cùng.

Cổ kiêu hạ xuống, Tuyết Liễu cười khỏ, “Tiểu Khiết, bỏ nhà trốn đi lại tự mình trở về, có phải quá mất mặt không?”

“Si diện cũng không thể ăn được, hạnh phúc của tỷ mới là quan trọng nhất.” Tiểu Khiết đưa tay đỡ lấy nàng, tiến vào đại viện Lăng gia.

“Ặc... Nói cũng phải.” Lời này dường như rất có đạo lý.

Vừa mới về đến Lục Liễu các, Lăng Sở Nam lập tức chạy đến hỏi han.

Thấy nàng ngây ngốc ngồi ở trên giường, đại thủ vội vàng lao tới, đem nàng ôm vào trong ngực, “Liễu Nhi, đã hết giận chưa?”

Tiểu Khiết hung hăng tiến vào, “Vẫn chưa đâu.”

Lăng Sở Nam nhất thời ngẩn ra, “Ngươi là ai?” Hắn quen nàng sao?

“Ta tên Tiểu Khiết, là nha hoàn của Mộ Dung Tử Lung tiểu thư, phụng mệnh tiểu thư bảo hộ Liễu Nhi tiểu thư.” Tiểu Khiết mở miệng ngáp một cái, “Tiểu thư nói, Khang Minh Nguyệt – con hồ ly tinh đó chẳng phải loại gì tốt đẹp, bảo ta theo sát bảo hộ Liễu Nhi.”

“Thật sự náo nhiệt quá nha.” Một giọng nữ theo đó vang lên, Mộng Lộ phong tình vạn chủng tiến vào, Phương Đình cũng bám sát theo đuôi, “Về rồi à?” Nhìn thấy Lăng Sở Nam đang ôm Liễu Nhi, ánh mắt hắn hiện lên một tia u ám.

Mộ Dung Phong Vân cũng đến xem náo nhiệt, “Tiểu Khiết, đại tiểu thư đâu?”

Tiểu Khiết nheo mắt nhìn Mộ Dung Phong Vân, “Công tử, ngài ở đây làm gì? Ta nhớ rõ ràng ngài cùng tên họ Lăng này có thù mà.”

Mộng Lộ ở trên đầu nàng gõ mạnh một cái, “Nha đầu, không biết gì thì đừng nói nhảm, công tử chúng ta cùng lão Lăng là huynh đệ kết bái đó.”

Tuyết Liễu tựa người vào ngực Lăng Sở Nam, nhỏ giọng nói, “Tử Lung tỷ tỷ đã hết giận rồi, lúc này chắc cũng đã về Mộ Dung gia.”

Mộ Dung Phong Vân nghe thế vội vã chạy ra ngoài, “Sở Nam, Tiểu Phương, từ từ trò chuyện.” Hắn bây giờ phải gấp gấp đi gặp Tử Lung của hắn.

Phương Đình nhẹ nhàng phe phẩy chiếc phiến, bắt đầu đi thở than, “Loạn quá rồi.” Căn cứ theo lời Phong Vân cùng Lăng Sở Nam nói chuyện với nhau, hẳn liền biết hai nam nhân này đều yêu chính muội muội của mình.

Chả trách Liễu Nhi tiểu thư chán ghét hẳn, hóa ra, trong lòng nàng đã có người. Theo hẳn thấy, nàng đối với Lăng Sở Nam ý tình nồng hậu. Đời này kiếp này, hẳn cũng không có cơ hội rồi.

Mộng Lộ thấy hẳn thần sắc âm trầm, cười hi hi đem tay ngọc đặt lên vai hẳn, “Tiểu Phương, đừng buồn nữa, người còn có ta mà. Đi, chúng ta đi uống rượu.”

“Mộng Lộ tỷ tỷ, muội cũng đi.” Tiểu Khiết vội vã chạy theo, ám muội nháy nháy mắt, “Cho bọn họ một mình ở lại đó đi.”

Đội tất cả mọi người đều đi cả rồi, Tuyết Liễu mới hung hăng cắn lên cánh tay Lăng Sở Nam một cái, “Huynh làm gì mà nhìn chăm chăm Tiểu Khiết như vậy, có phải đã vừa ý người ta rồi không?”

Lăng Sở Nam có chút suy nghĩ, “Tình tình nàng có vài phần giống như Vô Lệ.” Nàng lại là Vô Lệ sao? Nàng cùng Tiểu Khiết có thể xem như từ nhỏ lớn lên bên nhau, hành sự tác phong dĩ nhiên cũng có vài phần tương tự.

Tuyết Liễu đột nhiên nhăn mặt, “Nam nhân ai cũng như ai, ăn trong nôi, coi trong chậu.”

Lăng Sở Nam có chút xuất thần, “Tiểu Khiết rất xinh đẹp, nhưng mà, ta đối với nàng không hề có cảm giác thương tiếc giống như Vô Lệ.”

Tuyết Liễu cúi đầu cười trộm, “Nàng không phải Vô Lệ.” Nếu như nói vậy, Lăng Sở Nam yêu chỉ có mình nàng.

“Liễu Nhi, không được ăn giấm chua vì Minh Nguyệt nữa.”

“Muội không phải ăn giấm chua vì Minh Nguyệt, mà vì bản thân mình a.” Cũng bởi vì yêu quá sâu, nên muốn một mình độc chiếm. “Vô Lệ... Kỳ thực, muội không chịu được huynh một lúc yêu cả hai người.” Tuy rằng Vô Lệ cùng Liễu Nhi chỉ là cùng một người, thế nhưng, nàng chung quy vẫn thấy quái lạ. Nếu đã có một Vô Lệ, thì hẳn phải có người thứ hai a.

Lăng Sở Nam trầm mặc một chút, “Muội nói muội không ngại mà.”

Nàng khẽ thở ra, “Muội chỉ sợ sẽ có thêm thể hai, ba, bốn Vô Lệ nữa.” Nếu như chỉ có một Vô Lệ, nàng đương nhiên không ngại.

“Liễu Nhi, người ta yêu nhất chính là muội.” Lăng Sở Nam nâng mặt nàng lên, thật sâu hôn xuống.

Tuyết Liễu giãy giụa, hồng né tránh nụ hôn của hẳn, “Nếu như Tiểu Khiết thật sự là Vô Lệ, huynh tính làm thế nào?”

“Thì đã sao? Chỉ cần nàng không lên tiếng, chúng ta cứ coi như nàng là Tiểu Khiết đi.” Phải hay không không còn quan trọng.

“Nhưng mà...”

“Ta muốn Vô Lệ, cũng vì đã động tâm với nàng, Lăng Sở Nam ta sẽ không vì hai chữ ‘trách nhiệm’ này, mà hủy đi hạnh phúc cả đời mình.” Muốn chịu trách nhiệm với Vô Lệ, bởi vì nàng là nữ nhân hẳn muốn.

*****

Thiên hạ không có tường nào không thoáng gió. Lăng gia tuy gia quy nghiêm minh, nhưng cũng không thiếu kẻ nhàn ngôn toái ngữ.

Vào một buổi trưa sau giờ Ngọ, có một nha hoàn tình cờ thấy Lăng Sở Nam cùng Tuyết Liễu nhiệt tình ôm ôm hôn hôn, bắt đầu từ đó, đủ loại lời đồn bắt đầu thi nhau kéo đến.

Lời đồn ám muội lũ lượt lan xa, tự nhiên cũng truyền đến tai Lăng phu nhân cùng Khang Minh Nguyệt.

Nghe xong tin này, Lăng phu nhân lập tức xông thẳng vào Lục Liễu các, không nói hai lời tát nàng một bạt tay, “Tiện nha đầu.”

Trong lúc Lăng phu nhân còn chưa kịp có phản ứng gì, đã lãnh trọn một bạt tay, “Lão ***.”

“Người...” Lăng phu nhân trừng mắt nhìn nha hoàn xa lạ trước mắt, “Người là ai?” Dám đánh bà?

Tiểu Khiết hống hách nghênh mặt, “Nha hoàn Mộ Dung gia, Tiểu Khiết, phụng lệnh bảo hộ Mộ Dung gia tam tiểu thư.”

“Nàng?” Lăng Liễu Nhi từ lúc nào biến thành Mộ Dung gia tam tiểu thư?

Tiểu Khiết hung hăng chỉ vào mũi bà, “Đại tiểu thư đã nhận Liễu Nhi tiểu thư làm muội muội, Liễu Nhi tiểu thư tự nhiên chính là Mộ Dung gia tam tiểu thư. Lão ** người là ai a? Dám đánh tam tiểu thư nhà chúng ta.”

Tuyết Liễu vội vàng đứng giữa hai người bọn họ, “Tiểu Khiết, không được như vậy.” Lăng phu nhân dù sao cũng là mẫu thân của Lăng Sở Nam mà.

Nhìn thấy Tuyết Liễu thần sắc hoang mang, Lăng phu nhân được một tắc lại tiến thêm một thước, “Lăng Liễu Nhi, ngươi cùng Bạch Hà quả nhiên là cùng một loại, đều là nữ nhân dễ tiện như nhau.”

Ánh mắt Tuyết Liễu đột nhiên biến lạnh, chăm chú nhìn Lăng phu nhân, “Lăng phu nhân, đánh không trả đòn, mắng không cãi lại, cũng vì bà là mẫu thân của Sở Nam, đừng được một tắc lại tiến thêm một thước.”

Lăng phu nhân khinh miệt nhìn nàng, “Vĩ vinh hoa phú quý của Lăng gia, quyền rũ đại ca của mình. Lăng Liễu Nhi, ngươi so với Bạch Hà, càng dễ tiện.”

Tuyết Liễu cười khê một tiếng, nhếch nhếch môi, mang theo vài phần trào phúng, “Sai rồi, cùng đại ca ở chung một chỗ, là vì ta yêu huynh ấy. Vinh hoa phú quý? Ta không cần. Lăng phu nhân, ta không giống như bà. Loại nữ nhân như bà, chỉ e cả đời cũng không hiểu cái gì là yêu.”

Sắc mặt Lăng phu nhân lúc đỏ lúc trắng, giận đến thở hổn hển, “Tiện nha đầu, người Sở Nam yêu là Minh Nguyệt, đối với ngươi bất quá chỉ là chơi qua đường thôi.”

Tuyết Liễu cười dịu dàng thùy mị, “Chúng ta đôi mắt chờ xem, phu nhân, không tiện.”

Lăng phu nhân bỏ đi chưa được bao lâu, Khang Minh Nguyệt lại đến.

“Biểu muội, vẫn khỏe chứ?” Không giống thái độ khởi binh vắn tội của Lăng phu nhân, Khang Minh Nguyệt nhẹ giọng nói chuyện.

Ngại vì thân phận, Tuyết Liễu ôn hòa đáp lễ, “Khang cô nương, có chuyện gì?”

Khang Minh Nguyệt do dự, cho nha hoàn cùng hạ nhân lui xuống, mới gian nan mở miệng, “Bên ngoài đồn đại, muội cùng biểu ca...”

Tuyết Liễu trong lòng cười lạnh, nhưng trên mặt vẫn không có biểu hiện gì kỳ lạ, “Là chuyện gì?” Nàng lại muốn làm sao?

Khang Minh Nguyệt cắn cắn môi, có chút khó xử, “Chuyện muội cùng biểu ca loạn luân.”

“Tỷ tin sao?” Tuyết Liễu mỉm cười, vân đạm phong khinh.

Khang Minh Nguyệt len lén quan sát thần sắc trên mặt Tuyết Liễu, hư tình giả ý, “Liễu Nhi cô nương, hai người là huynh muội a, không thể nào a.”

“Đa tạ hảo ý của Minh Nguyệt cô nương.” Lương Tuyết Liễu cố tình lộ ra thần sắc khó xử, “Nhưng mà... đại ca rất thích ta, ta cũng hết cách.”

“Không thể nào.” Minh Nguyệt nhất mực phủ quyết, “Biểu ca là yêu ta, không phải ngươi.”

“Cái gì?” Tuyết Liễu vờ như không nghe rõ..

Khang Minh Nguyệt thần sắc âm trầm, làm bộ thờ dài, “Biểu ca rất yêu ta, lúc nào cũng yêu ta.

Đáng tiếc, năm đó ta tuổi nhỏ vô tri, bị Phong Vân công tử lừa gạt.” Nàng hư tình giả ý lau lau nước mắt, “Sau đó, ta còn có hài tử của hắn. Chỉ tiếc là, đã mất rồi.” (TN: Mọi người cho bạn 5s cười lăn lộn vì cái sự ‘ngu mà tỏ ra nguy hiểm’ của em Khang Minh Nguyệt này =)))

“Vậy sao ta lại nghe nói, là Khang tiểu thư vì muốn lấy được bí mật của tập đoàn lực thị, mà cố ý quyến rũ Phong Vân công tử.” Tuyết Liễu tự tuyết phi tiểu.

Khang Minh Nguyệt thần sắc càng lúc càng trở nên thê lương, “Muội đừng nghe ngoại nhân nói bậy, Minh Nguyệt chỉ yêu mỗi mình biểu ca, đời này kiếp này, chỉ có một nam nhân, chính là biểu ca.”

“Vậy thì liên quan gì đến ta?” Tuyết Liễu nháy nháy mắt, cố tình tỏ ra vô tội.

Kỳ quái, sao nàng cảm thấy Liễu Nhi này quen quá vậy? Thân mật nắm lấy tay Tuyết Liễu, Khang Minh Nguyệt hơi hàng lệ như sắp chảy ra, “Liễu Nhi muội muội, muội cùng biểu ca dù gì cũng không thể nào đâu. Nếu đã như vậy, muội có thể giúp ta không?”

Tuyết Liễu ánh mắt lấp lánh hào quang đùa cợt, “Phải giúp thể nào?”

“Biểu ca thương muội như vậy, huynh ấy nhất định sẽ nghe lời muội. Nếu như muội bảo huynh ấy lấy ta, có thể khiến huynh ấy suy xét lại. Sau khi huynh ấy lấy ta rồi, hai người vẫn có thể tiếp tục ở bên nhau. Muội nghĩ xem, nếu như huynh ấy lấy người khác, chỉ e là không nể mặt muội.” (TN: Ôi, nói ‘ngốc’ cho nó nhẹ chứ thật ra bạn thấy em này ngu chết đi được =)))

Tuyết Liễu ngây thơ vô tội lắc lắc đầu, “Khang tiểu thư, đại ca nói huynh ấy không thích nữ nhân dựa vào xuân dược để có được nam nhân.”

Khuôn mặt xinh đẹp của Khang Minh Nguyệt đột nhiên biến sắc, “Ngươi nói cái gì?”

“Tám năm trước mê hoặc Phong Vân công tử, còn đem hài tử gán cho hắn. Mấy tháng trước hạ xuân dược với đại ca, ý đồ muốn ngồi vào lên bảo tọa Lăng gia nữ chủ nhân.” Những việc Khang Minh Nguyệt làm, nàng rõ như lòng bàn tay. Khuôn mặt xinh đẹp kia có thể lừa gạt người khác, nhưng tuyệt đối không gạt được nàng.

Khang Minh Nguyệt ánh mắt lóe lên, khóc lóc kể lể, “Bởi vì ta yêu huynh ấy, bắt đắc dĩ nên mới làm ra chuyện này.”

Tuyết Liễu không quan tâm nhún nhún vai, “Thì can gì đến ta?”

Nàng... Lăng Liễu Nhi thật sự rất quen mặt a, nàng là...

“Vô Lệ, Mộ Dung Vô Lệ.” Khang Minh Nguyệt biến sắc, buột miệng hô lên, “Người chính là tiểu nữ hài tám năm trước đã đánh ta.” Tám năm trước, nàng trong bụng mang thai, lại không biết hài tử kia là của ai, đành phải đổ lên đầu Phong Vân công tử, đến Mộ Dung gia đòi hắn chịu trách nhiệm. Không ngờ rằng, Mộ Dung gia cư nhiên đem nàng ném ra khỏi cửa, hai vị tiểu thư cư nhiên còn đánh nàng một trận. Mộ Dung Vô Lệ, chính là nha hoàn của Mộ Dung đại tiểu thư. Lúc đó, người ra tay tàn nhẫn nhất chính là nàng.

“Khang tiểu thư biết Vô Lệ sao?” Tuyết Liễu vẫn không thừa nhận.

Khang Minh Nguyệt cười lạnh, “Hóa ra là người, nha đầu năm đó suýt chút hủy đi dung mạo của ta.” Tự cho mình thanh cao như nàng, lại bị một tiểu nữ hài đánh. Nỗi nhục này, suốt đời suốt kiếp nàng cũng không quên.

“Không phải ta.” Đánh chết cũng không thừa nhận.

Khang Minh Nguyệt nghiêng răng nghiêng lợi, “Đôi mắt vô tội này, ta vĩnh viễn không quên. Mộ Dung Vô Lệ, người trà trộn vào Lăng gia là có ý gì?”

“Vì để trộm một thứ.” Một âm thanh lạnh lùng từ ngoài cửa truyền vào.

Tuyết Liễu ngẩng đầu, đập vào trong mắt chính là đôi hắc mâu thâm trầm hung ác.

Bạn đang đọc truyện *Nha Hoàn Thâu Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Có thai

Xong rồi, bị hấn phát hiện rồi.

Tuyết Liễu tìm đập thành thịch mấy hồi, chột dạ cúi đầu xuống, tránh khỏi ánh mắt sắc bén của Lăng Sở Nam.

Lăng Sở Nam chậm rãi bước tới bên nàng, cúi đầu chăm chú nhìn nàng, “Muội có phải Vô Lệ không?”

Cái đầu nhỏ gật gật hai cái, “Phải.”

Hắn nói, giọng điệu mang theo vài phần bất đắc dĩ, “Sao lại gạt ta?” Ngoại trừ Tài thúc nuôi nấng hắn trưởng thành, nàng chính là người hắn tin tưởng nhất.

“Muội vốn dĩ đến đưa tin giùm đại tiểu thư, nói với huynh tiểu thư không thể đi du hồ được. Kết quả là... bị huynh trong lúc hồ đồ chiếm đoạt. Sau khi đại tiểu thư biết chuyện, muốn thay muội đòi một cái công đạo. Lây có để trộm vài thứ, gạt muội đến Lăng gia.” Tuyết Liễu giọng nói càng lúc càng nhỏ dần.

Ánh mắt Lăng Sở Nam cũng theo đó trở nên nhu hòa, “Quả nhiên là do nàng làm.” Ngoại trừ Mộ Dung Tử Lung, Mộ Dung gia có ai lại làm ra loại chuyện này chứ.

“Đại ca... Huynh... Đừng trách đại tiểu thư, ngài chỉ là muốn tác thành cho chúng ta. Nếu muốn trách, cứ trách muội là được.” Nàng không biết cách làm của đại tiểu thư có đúng hay không, nhưng đại tiểu thư, tuyệt đối không có ác ý.

Lăng Sở Nam vươn tay, ôm Tuyết Liễu vào trong lòng, “Thật không dám đồng tình với cách làm của nữ nhân kia.” Tiếng cười trầm thấp từ bên môi phát ra, “Có điều, ta muốn đa tạ nàng.”

Tuyết Liễu sững sờ, ngẩng đầu nhìn hắn, “Sao?”

Lăng Sở Nam cười cười, cúi đầu hôn lên môi nàng, “Đa tạ nàng thành toàn cho chúng ta.” Nữ nhân gian trá kia cuối cùng cũng làm được một việc tốt, lễ vật nàng tặng, hắn thích.

Khuôn mặt nhỏ nhất thời đỏ bừng lên, nàng ngáy thơ nháy nháy mắt, “Đại ca...” Hắn... không trách nàng gạt hắn sao?

“Chuyện này là do ta sai trước, không trách muội.” Hắn chiếm đoạt nàng, nàng lừa gạt hắn, hai bên không ai nợ ai.

Tuyết Liễu khó hiểu nhìn Lăng Sở Nam, “Huynh không trách muội?”

Lăng Sở Nam lòng đầy thỏa mãn ôm chặt lấy nàng, “Liễu Nhi dịu dàng chu đáo, Vô Lệ quý quai tính ranh. Ta một lúc có được cả hai nữ nhân mình thích, còn trách móc gì?” Ngược lại hẳn nên cao hứng mới phải.

“Đại ca, suy nghĩ của huynh thật là kỳ quái.” Tuyết Liễu rụt rè vươn tay, vòng qua thắt lưng Lăng Sở Nam.

“Vụ làm ăn này là ta có lời, sao lại phải giận?” Hẳn là thương nhân, đương nhiên làm ăn có lời là được, không cần biết quá trình cùng cách thức ra sao?

Tuyết Liễu bĩu môi, không tuân mệnh dầm dẫm vào ngực hẳn, “Huynh xem muội là hàng hóa à.”

“Nếu như muội là hàng hóa, ta liền có thể mua được dễ dàng, chỉ tiếc, muội không phải.” Yêu tiểu nữ nhân này, Mộ Dung Từ Lung gian thương đó nhất định nhân cơ hội mà dọa dẫm uy hiếp.

“Khụ...” Tiểu Khiết không biết từ lúc nào đã vào đến đây, hai tay ôm trước ngực, ung dung nhàn nhã nhìn hai người họ, “Ta nói hai vị à, ở chốn đông người, trước mặt công chúng, làm ơn ý tứ chút đi. Tuy rằng Khang tiểu thư người ta rất chi là hào phóng, nhưng Lạc Khiết ta chính là hoàng hoa khuê nữ đường đường nhà.”

“Láo xược.” Khang Minh Nguyệt phẫn nộ trừng mắt nhìn Tiểu Khiết, dung nhan tuyệt mỹ có chút co giật, “Chỉ là một nha hoàn hèn mọn, ở đây khi nào phiên người lên tiếng, cút qua một bên.” Nha hoàn Mộ Dung gia, ai cũng rất quá phận.

Nét mặt Tuyết Liễu xẹt qua một tia lãnh liệt, chậm rãi buông bàn tay đang vòng qua thắt lưng Lăng Sở Nam, đi đến trước mặt Khang Minh Nguyệt, “Khang tiểu thư, Tiểu Khiết là nha hoàn của ta, không phải hạ nhân của Lăng gia. Nếu như người muốn đại tiểu thư nổi giận, thứ lỗi Tiểu Khiết không thể thấp tùng.”

Khang Minh Nguyệt cao ngạo ngẩng cằm, “Mộ Dung Vô Lệ, người bắt quá cũng chỉ là nha hoàn thôi.” Bại trong tay một nha hoàn, nàng không cam tâm.

“Ta đương nhiên là một nha hoàn, không thể bị được với Khang tiểu thư đây. Nhưng, ta dù là nha hoàn, cũng đường đường chính chính, nha hoàn giữ mình trong sạch, còn Khang tiểu thư...” Tuyết Liễu nhếch môi, vẽ ra một nụ cười giễu cợt.

“Mộ Dung Vô Lệ, đừng tưởng người có Mộ Dung gia chống lưng thì có thể tha hồ làm mưa làm gió.” Khang Minh Nguyệt tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Ta chỉ đến đoạt lại người của ta thôi.” Làm mưa làm gió? Nàng chưa từng nghĩ qua.

“Lăng gia chúng ta có người nào của người? Sở Nam, không, Sở Nam là của ta.”

Tuyết Liễu cười nhạt, đưa ngón trỏ lên trước mặt nàng, lắc qua lắc lại, “Mười bốn năm trước hẳn đã hứa là sẽ lấy ta, hẳn là của ta. Đỉnh chính một chút, người cùng Lăng gia căn bản không có chút quan hệ, đừng nên lúc nào cũng cho rằng mình là người Lăng gia.” Gia huấn Mộ Dung gia, đã là của mình thì tuyệt đối không buông xuống.

Khang Minh Nguyệt khuôn mặt trở nên tái nhợt, “Người là...” Về cái ước hẹn hoang đường đó, nàng cũng từng nghe Lăng Sở Nam nói qua.

“Muội là Tuyết Liễu đây.” Tuyết Liễu ngoái đầu lại cười, nhìn thất sắc đang kinh hãi quá độ của Lăng Sở Nam, “Sở Nam ca ca, huynh đã hứa với muội rồi, chỉ cần muội vâng lời, huynh sẽ lấy muội làm thê tử.”

Lăng Sở Nam sùng sốt hồi lâu, sau đó mới miễn cưỡng khôi phục thần trí, “Muội là Tuyết Liễu?” Chính là đứa bé năm xưa cả ngày bám theo sau hẳn gọi ‘Sở Nam ca ca’?

Thần sắc Tuyết Liễu dần dần trở nên âm trầm, “Năm đó cả nhà muội gặp phải cường đạo, phụ mẫu bị hại. Còn muội, bị bán đi khắp nơi. Qua nhiều trắc trở, cuối cùng bị bán đến Thiên Hương lâu. Phu nhân thấy muội đáng thương, liền mang muội về bầu bạn với đại tiểu thư Mộ Dung gia.”

Hắn cố tỏ ra trấn định, “Vậy còn những thông tin Tài thúc tìm được là như thế nào?”

Tuyết Liễu cười hi hi, “Đều do đại tiểu thư sắp đặt.”

Mộ Dung Từ Lung kia làm việc, quả nhiên không chút sơ hở.

Lăng Sở Nam cười khổ, “Nếu như ta đoán không sai, Bùi Linh Linh hẳn là đang ở tập đoàn Lục thị?”

Nàng gật đầu, “Phải, sau khi Bùi gia xuống dốc, phu nhân đã bỏ ra một số tiền lớn, mời Bùi Linh Linh tỵ đến tập đoàn Lục thị.”

“Không ngờ là Lăng Sở Nam ta, có ngày cũng bị người ta lừa gạt.” Cái tên Mộ Dung Lộ chết tiệt kia, cư nhiên dám lừa gạt hắn.

“Biểu ca, nữ nhân này lừa gạt huynh, mau đuổi ả đi đi.” Khang Minh Nguyệt đứng ở một bên, nghiêng răng nghiêng lợi thét lên.

Ba người ở đây không hẹn mà cùng quay lại, trừng mắt nhìn nàng, Tiểu Khiết không nhịn được bật cả hai tai, “Khang tiểu thư, người không phải luôn tỏ ra ưu nhã cao quý sao? Đừng phát điên a.”

Khang Minh Nguyệt giận đến toàn thân run lên, giống như một lão bà điên, phát cuồng bỏ nhào đến muốn đánh Tiểu Khiết, “Tiểu tiện tỳ, xem ta làm sao xé nát cái miệng của ngươi.”

“Đủ rồi, Minh Nguyệt, đừng làm loạn nữa, muội xem bộ dạng của mình bây giờ đi, còn giống cái gì? Cho dù nàng không phải Liễu Nhi, ta cũng sẽ lấy nàng. Huống chi nàng bây giờ còn là Tuyết Liễu, như vậy ta càng phải tuân thủ lời hứa, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy. Chuyện trước đây giữa hai chúng ta sau này không được nhắc tới nữa, một lần xóa sạch, không liên quan nhau.” Lăng Sở Nam nhìn thấy thần sắc Khang Minh Nguyệt đại biến, diện mạo dữ tợn, lập tức tách hai người ra, kịp thời mở miệng khuyên can.

Khang Minh Nguyệt nhất thời hồi phục tinh thần, vô cùng xấu hổ, chân tay luống cuống bắt lấy hai vai Lăng Sở Nam. Không cam tâm hỏi, “Biểu ca, huynh nhất định đã bị con hồ ly tinh này cho ăn mê hồn dược rồi, mau tỉnh lại đi.”

Tuyết Liễu mảy liễu khe chau, dùng nửa con mắt lườm Khang Minh Nguyệt, vươn tay đưa Tiểu Khiết trở lại bên mình, “Ngươi nghĩ ngươi là ai? Dám đánh nha hoàn của Mộ Dung Vô Lệ ta, còn muốn vu khống ta. Sao ngươi không vào thương giới thăm dò thử xem, Vô Lệ cô nương ta là người thế nào. Còn nữa, dù ta có cho hấn ăn mê hồn dược thì đã sao, ngươi quản được ta à? Ngươi không phải cũng cho hấn dùng mị dược sao, chỉ bắt quá thuốc của ngươi không có hiệu nghiệm thì ở đây than trời trách đất, oán giận thì có tác dụng gì? Có bản lĩnh thì đem hấn trở về đi.”

Lời vừa nói xong, Lăng Sở Nam nghe tiếng lập tức liền thay đổi sắc mặt, tránh khỏi bàn tay đang nắm chặt vai mình của Khang Minh Nguyệt, mảy kiểm không thể chịu được nhấn lại, “Vô Lệ, muội xem ta là cái gì? Sao có thể khinh suất như vậy đem ta hai tay nhường lại? Muội biết rõ ta cùng Minh Nguyệt không có chút quan hệ gì, vậy chẳng phải khiến ta khó xử sao? Sau này nhất định phải chịu phạt, rõ chưa? Được rồi, chúng ta đi.” Hấn không thích bộ dạng lạnh nhạt vô tình vừa nãy của nàng, vươn tay ôm lấy cái eo nhỏ của nàng, bỏ mặc Khang Minh Nguyệt rời khỏi đại sảnh.

Vừa lướt qua Khang Minh Nguyệt, Tuyết Liễu cố ý hừ một tiếng, cùng Lăng Sở Nam vai kề tay nắm bước ra ngoài, “Minh Nguyệt tiểu thư, người không phạm ta ta không phạm người, thế nhưng...” Những lời sau đó, đều bị tiếng cười dài lạnh lùng của nàng giấu mất.

“Khang tiểu thư, nhắc cho ngươi nhớ, ngươi vĩnh viễn không thắng nổi tiểu thư nhà ta đâu. Thấy người ta thân mật ngọt ngào, cũng đừng nên mơ tưởng, dùng quỷ kế chia rẽ tình nhân, nếu không phải bị trời phạt thì sau này cũng không gả được cho ai, phải làm bà cô già. A ha, đúng, đúng nha, còn một câu ta quên nhắc nhở ngươi, ta không phải nha hoàn Lăng gia đâu á.” Tiểu Khiết kiêu ngạo bỏ lại một câu, che miệng cười mỉa, tràn đầy sức sống đuổi theo Tuyết Liễu cùng Lăng Sở Nam

Khang Minh Nguyệt một mình đứng ngây tại chỗ, hai vai run lên, mười ngón siết chặt, thẳm sâu trong đôi hạnh mâu toát lên một ngọn lửa yếu ớt, như liệt hỏa đến từ âm ti địa ngục, lấp lánh một tinh quang quỷ dị, “Cứ chờ xem, Mộ Dung Vô Lệ. Nếu như không trả thù này, ta không phải Khang Minh Nguyệt.” Một câu nói với từng chữ âm ngoan phát ra từ hai hàm răng. Sau đó, ngẩng đầu cuồng tiếu, tư thế không hề giống như một đại gia khuê tú.

*****

Lục Liễu các, phù dung trường noãn, uyên ương cộng chắm, hương mai ngập tràn.

Không khí xung quanh bị bao phủ bởi một hơi thở nhàn nhạt, cảnh xuân khóa chặt trong màn, đệm chăn hỗn loạn, nữ tử hơi hơi thở gấp, thân trần mềm mại ghé sát vào lồng trước ngực nam nhân, lộ ra một mảnh hương cơ tuyết bối, vô cùng **. (TN: @Sở Sở đại nhân: cứ ** thế này mãi thế, chi bằng bỏ phút nó đi cho xong =.=)

Nam tử lửa thân nhẹ nhàng ôm lấy người trong lòng, đôi đồng tử đen láy tràn đầy sùng nịnh, lười nhác dùng thanh âm trầm thấp nam tính thì thầm bên tai tiểu nữ tử, hơi thở không ngừng phả ra.

“Đúng rồi, Liễu Nhi, Vô Lệ, Tuyết Liễu. Muội muốn ta gọi muội thế nào? Há?” Thanh âm khàn đặc quyến rũ truyền đến mê hoặc nữ tử đang nhắm mắt dưỡng thần.

Một lúc lâu sau, chậm rãi hé ra đôi thủy mâu như nước, nữ tử lắc lắc đầu, ôm lấy thắt lưng hấn, khẽ hé môi, dịu dàng nói, “Ai cũng là muội mà, gọi thế nào, không phải đều như nhau sao? Chỉ cần người huynh yêu là muội, tên gọi thế nào có gì quan trọng?” Bàn tay búp sen vòng qua cổ hấn, nhẹ nhàng kéo xuống, chậm rãi nhắm mắt lại, chờ đợi đôi môi nóng rực như lửa của hấn phủ lên đôi môi kiều diễm của mình...

Mãi đến lúc cả hai đều hít thở không thông, đôi bên mới lưu luyến không rời, hít thở thật sâu, tâm hữu linh tê nhìn nhau cười cười, tình ý lưu chuyển.

“Sở Nam ca ca, sau này muội có thể gọi huynh như vậy không?” Tuyết Liễu ghé người vào lồng ngực rắn chắc ấm áp của hấn, ngón tay trắng nõn hư nhược vẽ vài vòng, âm thanh nũng nịu nói.

Lăng Sở Nam đột nhiên xoay người đặt nàng dưới thân, chặn tở nhanh chóng bị kéo đi, vừa vận che ở thắt lưng gầy gò mạnh mẽ có lực của hấn, lộ ra nửa thân trên, trên lồng ngực mật sắc còn điểm đầy những dấu răng đỏ hồng, “Được thôi, chỉ có điều, ta thích muội gọi ta tướng công hơn...” Lời còn chưa nói xong, thân thể hấn đã cúi xuống càng lúc càng thấp, từ từ tiếp cận...

“A— Ha ha ha —” Bỗng nhiên bị ma trảo bắt lấy, nàng vừa tránh né vừa cười sảng sặc, “Đừng, đừng mà — Ha ha ha — Được rồi, sau này muội gọi tướng công là được, đừng — đừng hành hạ người ta nữa mà, tướng công tốt của muội.” Cười đến nước mắt cũng muốn chảy ra.

Vắt và lăm mới thoát khỏi ma trảo, Tuyết Liễu trừng mắt nhìn ‘đầu sỏ gây nên’ đang vui cười hớn hở trên người, hữu khí vô lực nói, “Huynh thật gian trá, sao có thể đối xử với muội như vậy.”

“Được rồi, nương tử thỉnh bớt giận, vi phu ngày mai sẽ không khi dễ muội nữa, được chưa?” Lăng Sở Nam thề thốt chắc nịch như vậy, nhưng kỳ thực

trong lòng có quý.

“Nghe trước vậy đi, nếu như huynh dám vi phạm lời thề hôm nay, muội liền khí phu (1) hành tẩu giang hồ, đến một nơi không ai quen biết ẩn cư.” Tuyết Liễu trong lòng cười trộm, khoe môi giương lên, cố gắng tỏ ra trấn định.

“Được, ta chiều ý muội, không phải cũng nên thưởng cho ta cái gì chứ?” Lăng Sở Nam ngắm nghía những sợi tóc đen dài mảnh bên tai của nàng, cảm nhận từ trên thân thể mềm mại kia đang truyền tới một hương thơm thoang thoảng, trước khi nàng kịp trả lời, đã bị cánh tay cường tráng của hắn ôm vào trong ngực, “Liễu Nhi, ta yêu muội.” Vừa nói, vừa cố ý đưa tay chơi đùa với anh đào trước ngực nàng. Khiến nàng một trận run lên, vươn tay nhỏ giọng nói, “Muội cũng vậy.”

Hương thơm thoang thoảng, trường tơ mảnh gấm quang cảnh diễm kiều, Kim sai tà tà, phượng điền loan đảo.

*****

Tháng tám, hoa quế thoang thoảng đưa hương.

Năm nay, hương quế hoa lại mang theo hàn ý.

Sau bảy ngày mưa to, đột nhiên nổi lên vài trận tuyết. Ba ngày hai đêm, trăm dặm kinh thành chìm trong tuyết trắng, tích thủy thành băng.

Tuyết Liễu tỉnh dậy, phát hiện gối đầu cạnh bên sớm đã không còn một chút hơi ấm.

Vừa xốc chăn rời giường, lại bị cái lạnh thấu xương bức trở lại.

“Tiểu thư, tỉnh rồi à?” Giọng nói của Thảo Thảo từ ngoài vang lên.

Tuyết Liễu run lên từng trận, gắt gao chôn mình trong chăn bông, “Lạnh quá nha.” Tháng tám, không phải lạnh thế này a.

Thảo Thảo đem y phục đi đến trước giường, “Tiểu thư, phải dậy rồi.”

Nàng ôm chăn ngồi dậy, “Thật sự rất lạnh, Tiểu Khiết đâu?” Mọi ngày sau khi thức dậy, chung quy đều gặp được nàng.

“Tiểu Khiết không được khỏe.” Thảo Thảo vô tình nhìn thấy dấu hôn trên cổ Tuyết Liễu, che miệng cười khẽ, “Tiểu thư, chủ tử thật sự rất thương ngài.”

Tuyết Liễu hai má hồng lên, “Hắn đi khi nào? Ta còn không biết.” Từ sau khi biết thân phận thật sự của nàng, Lăng Sở Nam đêm nào cũng ở lại Lục Liễu các.

“Trời vừa sáng liền đi.”

Tựa hồ đã đoán được từ trước, Tuyết Liễu chỉ hơi gật đầu, thần sắc buồn bã. Trên danh nghĩa, bọn họ vẫn là huynh muội, Lăng Sở Nam vẫn không tiện thẳng thắn ở cùng một chỗ với nàng.

“Tiểu Khiết đâu? Chạy đi đâu rồi?” Danh nghĩa là chủ tớ, nhưng nàng và Tiểu Khiết tình như tỷ muội.

Thảo Thảo hồng mặt, nói, “Tiểu Khiết... nguyệt sự có vấn đề.”

“Nguyệt sự?” Tuyết Liễu nhất thời ngáng ra.

Thảo Thảo thấy nàng thần sắc quái dị, vội hỏi, “Vậy thì sao?”

Tuyết Liễu nhẹ nhàng thở dài một hơi, “Nguyệt sự của ta đã rất lâu rồi không tới.” Không phải có thai rồi chứ? Nàng nhận lấy y phục từ tay Thảo Thảo, “Mời đại phu, ngay bây giờ.”

Kính qua đại phu chẩn đoán, Tuyết Liễu thật sự đã mang thai.

Tiểu Khiết đem một đỉnh kim nguyên bảo nhét vào tay đại phu, “Đại phu, tiểu thư nhà ta thế nào?”

“Mang thai rồi.” Đại phu vờ mặt mờ mịt.

Tiểu Khiết lại nhét thêm một đỉnh kim nguyên bảo nữa, ý vị sâu xa nói, “Rốt cuộc đã bị bệnh gì?”

Đại phu là người thông minh, lập tức hiểu rõ ý tứ của Tiểu Khiết, cười ** vuốt râu trề, “Lão phu đáng chết đáng chết, Lăng tiểu thư chẳng qua chỉ bị nhiễm phong hàn, không sao cả.”

Tiểu Khiết đem đại phu kéo đến cạnh bàn, “Thỉnh đại phu viết cho vài phương thuốc an thai.”

Viết đơn xong rồi, Tiểu Khiết lại căn dặn Thảo Thảo theo đại phu về lấy thuốc, sau đó tự mình xuống phòng bếp chuẩn bị điểm tâm.

Sau khi hết thấy mọi người đều đi cả rồi, Tuyết Liễu mới chậm rãi bước xuống giường, thay đồ trang điểm.

Tiểu Khiết bung theo một cái mâm gỗ điêu khắc lót trên tơ tằm bước vào, tiếng cười ngân nga như chuông từng chuỗi tàn ra bốn phía, “Tiểu thư, dùng điểm tâm đi.”

Tuyết Liễu vẫn không có ý đứng dậy, dung mạo dịu dàng hiền huệ trước sau không đổi, chỉ có một đôi mắt sáng là đảo qua. Trước ngực thả xuống vài lọn tóc đen, tôn thêm vài phần điểm lệ. Thanh âm thanh thúy từ hương thần phát ra động lòng người, “Thế nào, đẹp không?” Nghe nói nữ nhân mang thai sẽ trở nên xấu xí, không biết nàng có xấu đi chút nào không. (TN: Sắc nước, sắc sữa, sắc... máu... =.=)

Tiểu Khiết nhìn đến mắt trừng môi há, kinh diễm không nói thành lời. Mặt mày hớn hờ, hàm răng trắng toát bật thốt ra, “Quá đẹp, sánh ngang Tây Thi, càng thắng Vương Tường (2). Ta xin thề, Lăng Sở Nam nhìn thấy nhất định thần hồn điên đảo.”

Tuyết Liễu thân nhiên mỉm cười, “Được rồi, đã biết người cười rất đẹp. Những thứ này ta ăn không hết, bỏ đi thì rất phí, chi bằng cùng nhau ăn đi.” Ngay cả bước đi cũng hết sức nhẹ nhàng, đến bên cạnh bàn, gọi Tiểu Khiết cùng nhau ngồi xuống, phong phạm khuê tú, phong thái yêu điệu không chút sai lầm.

Điểm tâm trên bàn, cháo ngô nóng hổi tỏa hương, vài đĩa rau xanh thanh đạm, một đĩa dưa muối, tôm bóc vỏ đặt trên cái vỉ tinh xảo. Hai người ở đó người một câu ta một câu, tình như thủ túc, nói chuyện vô cùng vui vẻ.

Ăn điểm tâm xong rồi, Tiểu Khiết sau khi dọn dẹp chén đĩa xong xuôi lại đề nghị Tuyết Liễu xuất môn một lát, cả ngày ngồi ở trong phòng nhất định sẽ mốc meo. Tuyết Liễu nở nụ cười yếu ớt, “Sự thật là người buồn chán nên muốn ra ngoài chứ gì?”

“Hắc hắc, người hiểu ta không ai ngoài Tuyết Liễu tiểu thư.” Bị Tuyết Liễu thông minh lanh lợi một lời nói trắng tâm tư kiềm chế đã lâu của mình, Tiểu Khiết hai má phỉm hồng, gật gật đầu tỏ ý.

Đại tuyết đi qua, kinh thành lánh lánh ánh bạc trong tuyết trắng, phi thường xinh đẹp. Đình đài lầu các đều bị đại tuyết bao trùm, đại trạch Lăng gia nơi nơi phủ đầy tuyết trắng, xinh đẹp vô song.

Sáng tinh mơ, trong khu vườn trắng xóa ít người qua lại, yên tĩnh đến dị thường.

“Lăng cô nương, chúng ta lại gặp nhau rồi.” Âm thanh kia lười nhác nhưng cực kỳ trầm thấp, tựa như từ nguyệt xuân phong.

Tuyết Liễu dừng bước, liếc mắt nhìn. Xa xa hơn mười bước chân, dưới tàng cây tùng xanh tươi đượm nước, có một nam tử y quan chỉnh tề cao ngất đứng đó. Khóe môi lộ ra một nụ cười ôn nhu, phiêu dật xuất trần.

Nàng kinh ngạc nói, “Là người?”

Phương Đình mỉm cười, “Dùng vậy, tại hạ Phương Đình, Liễu Nhi cô nương, lâu rồi không gặp?”

“Phương công tử, lâu rồi không gặp, dạo này vẫn khỏe chứ?” Nàng chau đôi mày lá liễu.

Ánh mắt của hắn... thật sự kỳ quái.

Phương Đình vươn tay, ánh mắt sáng rực. Trước mặt là người mình ngày đêm mong nhớ, dẫn hồn nhiều mộng. Mắt phương mảy may, tóc tựa ô vân, mặt hạnh má đào, mi như xuân sơn, mắt như sóng thu uyển chuyển, mặt tựa hải đường say nắng, đài vũ lê hoa. Mắt tinh như hoa in đáy nước, cử chỉ yêu điệu dịu dàng.

Một khắc sau, ánh mắt hắn lại trở nên buồn bã, đem những rung động đó giấu sâu trong lòng, tiêu sái cười nói, “Lăng huynh có mỹ nhân rồi lại quên ta, chỗ ta có thể đi đương nhiên là ôn nhu hương ở Thiên Hương lâu rồi. Liễu Nhi cô nương, lệnh huynh chắc đang ở thư phòng?”

Tuyết Liễu ngênh đón tuần mâu của hắn, nhạt như đầm nước, trong suốt thanh thuần. Trong mắt Phương Đình, càng khiến hắn thâm phần xấu hổ, thật sự muốn hung hăng tát của bản thân mình mấy cái bạt tay, sao lại dám không biết kiêng dè lộ ra dục vọng, sinh lòng ham muốn với nàng như vậy. Bình thường đọc đủ mọi thi thư, tứ thư ngũ kinh, hôm nay lại hoàn toàn ném ra sau đầu cả.

Thần tình khó xử của hắn bị nàng thu hết vào trong mắt, trong lòng không ngừng ai oán thở dài. Chỉ trách lạc hoa hữu ý, lưu thủy vô tình. Tuyết Liễu âm thầm hiểu được, cười cười, “Phải. Nếu không có việc gì, tiểu nữ từ xin được cáo lui trước. Phương công tử thỉnh tự nhiên, cáo từ.” Bóng dáng xinh đẹp xa dần, lưu lại hương thơm phảng phất, còn có một trái tim quyến luyến si mê, tựa như điều đã đứt dây, một đi không trở lại.

Ngay khi Phương Đình thu hồi tầm mắt bỏ đi, một cái bóng từ trong bóng tối bước ra. Không phải ai khác, chính là đẹp tựa đào hoa mà tâm như rắn độc – Khang Minh Nguyệt. Vừa đi ngang đây, trùng hợp gặp phải một màn kia giữa Phương Đình và Tuyết Liễu, ánh mắt nàng lộ ra một tia hung ác phần hạn!

Nhìn theo hướng Tuyết Liễu rời đi, linh quang xẹt tới, đôi môi đỏ mọng chậm rãi cong lên, thanh âm trầm thấp phát ra trong miệng: “Ta muốn người phải trả giá thật đắt! Mộ Dung Vô Lệ.”

*****

Một cái bóng đen dựng thẳng trước cửa thư phòng, chỉ nghe ‘hất xì’ một tiếng. Phương Đình không thỉnh tự vào, ngay cả bắt chuyện cũng lười, bước

chân lão đảo ngã xuống trước bàn, miệng không ngừng lẩm bẩm, “Ta thật khổ quá, Sở Nam. Trong lòng buồn đến muốn chết rồi, theo ta đến Thiên Hương lâu giải sầu, được không?” Vừa nói vừa nghiêng ngã đứng lên.

Lăng Sở Nam trước sau không nói câu nào, sớm bị công việc quán đến không thể phân thân, bận rộn đủ điều lại gặp phải cái bao tải lớn như hấn. Đờ trán lắc đầu, hấn thật sự đã quá thảm rồi, vậy mà phước bất trùng lai, họa vô đơn chí, xui xẻo cứ lũ lượt kéo tới.

Hết cách rồi, người tâm lòng nhân hậu, tình thâm nghĩa trọng như hấn không thể mở to mắt nhìn huynh đệ kết bái của mình sa sút tinh thần như vậy, vội vã buông hết công việc trong tay, đại bộ lưu tình (3) tiến đến.

“Đi, ta theo ngươi đi là được, duy nhất lần này, không có lần sau.” Cau mày sâu nảo, nhưng cũng mang theo nhân nhật ảm áp.

Nghe đối phương đồng ý làm bạn, uống rượu tìm vui, liền cấp tốc đứng dậy chỉnh trang y phục. Thay đổi thái độ ban đầu, nghịch ngợm phá phách, làm trò nói, “Được, chúng ta uống rượu hai ngày, không say không về! Nếu có người lên đi, người đó chính là con rùa rụt cổ.” Nói xong, tiếng cười lạnh lạnh từ trong miệng phát ra.

Hai người một bước ra khỏi thư phòng, một bóng dáng nhỏ bé đồng thời hấp dẫn ánh mắt hai người, đưa tay ngăn không cho hai người họ tiến bước.

Tuyệt Liễu yếu điệu bước tới, dáng điệu thướt tha, gật đầu thay lễ. Đôi mắt long lanh lướt qua Phương Đình cao lớn anh tuấn, rồi lại chăm chú nhìn khuôn mặt gầy gò của Lăng Sở Nam, không khỏi đau lòng, chớp mũi hồng lên, nước mắt trong suốt.

Hai người thấy thế, trăm miệng một lời, “Không sao chứ?” Đồng thời đưa tay muốn thay nàng gạt lệ. Chỉ nghe Tuyệt Liễu ‘phì’ cười một tiếng, khả ái vô cùng.

“Hai người đúng là ăn ý thật. Đừng lo, chỉ là gió lạnh nhập thân thôi mà. Đúng rồi, muội mới tự mình nấu một chút canh gừng giải hàn. A, hai người muốn ra ngoài sao?” Nàng tùy tiện tìm một cái cớ lấy lệ.

Hai người càng thêm xấu hổ không biết phải làm sao, rút tay về, có chút dăm chiêu.

Thời gian trong nháy mắt tưởng như ngưng đọng, bầu không khí cũng theo đó mà đông cứng, tất cả mọi người đều im lặng chờ người khác phát ngôn.

Chờ đợi chán chường cũng là một loại hành hạ, rốt cuộc Phương Đình cũng chịu không nổi cái không khí lạnh lẽo này mà lên tiếng, phá vỡ cục diện căng thẳng, “Đúng vậy, ta mời Sở Nam huynh bầu bạn đến Thiên Hương lâu tìm vui giải buồn. Cô nương cũng biết cái tên này, nếu đã vui đầu vào công việc là ăn ngủ cũng quên, nữ nhân nào mà gả cho tên này sẽ thật sự rất thảm, không phải ngày ngày độc thủ phòng khuê thì cũng ngày ngày nước mắt rửa mặt. A, ta thật sự vì tẩu tử tương lai mà cảm thấy bi ai quá.” Hai tay xòe ra, lắc đầu than vãn.

Lăng Sở Nam đang muốn nói lời phản bác, đã bị Tuyệt Liễu đi trước cướp lời, “Sở Nam ca ca ngày ngày bận rộn vì Lăng gia, không giống như ai đi tâm hoan tác nhạc (4). Ta nói tẩu tử gả được cho ca ca chính là nữ nhân hạnh phúc nhất trên đời.” Đương nhiên, nữ nhân hạnh phúc nhất đó chính là nàng.

Lăng Sở Nam ý tình đảo dạt ngưng mắt nhìn Tuyệt Liễu một thân chính khí, thâm tình như nước không nói thành lời.

Tuyệt Liễu bị nhìn đến toàn thân khó chịu, một màu hồng nhẹ hiện lên trên mặt phù dung, trước sau nguyên dáng thực nữ nhu mì. Biến đổi đó càng khiến tâm tư hai người càng thêm gọn sọng, như liễu rủ phát phơ ven bờ, gọn sọng rung động.

Lăng Sở Nam cước bộ như bay đi nhanh về trước, kéo Phương Đình nhanh chóng ra ngoài cửa lớn. Không nhịn được thúc giục: “Ngươi không phải muốn đi uống rượu giải sầu sao? Mau đi đi.” Ham muốn độc chiếm tột bậc lại tiếp tục dấy lên, không muốn bất cứ ai mơ tưởng vẻ đẹp như thiên tiên, mặt tựa đào hoa của nàng, cho dù là huynh đệ của hấn cũng không được.

Phương Đình bị hành động nhiệt tình đột ngột đó của hấn làm cho khó hiểu, lão đảo hướng thẳng ra cửa lớn.

Tuyệt Liễu sững sờ hồi lâu, sau đó mới hồi phục tinh thần, nhẹ nhàng kéo váy chậm chậm đuổi theo.

Đi đến chỗ quẹo, thoáng thấy ánh mắt gọn sọng thu thủy của Lăng Sở Nam, khàn giọng nói, “Ta đi thì đi, canh cứ để trên bàn. Coi chừng cảm lạnh, cẩn thận chăm sóc bản thân.”

Tuyệt Liễu dờ khóc dờ cười, đáp, “Muội biết, huynh mau trở về.” Bộ dáng diễm đạm đáng yêu khiến người ta thương xót.

Nhưng chỉ là, Lăng Sở Nam không nhìn thấy được.

Trời càng lúc càng lạnh, hoa tuyết tung bay.

Thảo Thảo cầm theo một cái áo lông chồn khoác lên người nàng, nhỏ giọng khuyên giải, “Tiểu thư, trời lạnh lắm, vào nhà trước đi.”

Tiểu Khiết cũng tiếp lời khuyên nhủ, “Đừng nha, chúng ta vào nhà chờ Lăng công tử không phải tốt hơn sao? Với lại, tiểu thư...” Những lời sau đó, tâm tư cẩn mật như nàng, thế nào không hiểu?

Tuyệt Liễu cười tươi như hoa, dùng âm thanh êm tai nói, “Được rồi, chúng ta vào nhà trước đi.” Ích kỷ cũng phải có giới hạn, bản thân bị cảm cũng không thể liên lụy sinh mệnh vô tội này.

(1) khí phư: bỏ chổng

(2) Vương Tường: cũng chính là Vương Chiêu Quân (một trong tứ đại mỹ nhân Trung Quốc)

(3) đại bộ lưu tinh: sai bước, đi nhanh.

(4) tâm hoan tác nhạc: mua vui

Bạn đang đọc truyện *Nha Hoàn Thâu Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Mưu kế

Phổ phường cửa hiệu san sát nhau, ngựa xe như nước, đông người như thoi. Đoàn người rộn ràng nhộn nháo, vô cùng phồn hoa.

Vài con tuần mã cùng một chiếc xe ngựa đang hướng về phía kinh thành đệ nhất lâu tiếng tăm vang dội – Thiên Hương lâu, sau đó dừng lại trước cửa, ai vị nam tử xiêm áo chỉnh tề một trước một sau từ trong xe ngựa bước ra, người đến đích thị là Lăng Sở Nam cùng Phương Đình.

Mọi người được dịp xôn xao một phen, lờ ra tiếng vào, tiếng xì xầm to nhỏ bất đồ nổi lên bốn phía. Trẻ tuổi anh tuấn, thật khiến các vị nữ tử chưa chồng ham muốn đến chảy nước bọt. Hai mắt sáng quắc, chỉ hận không thể như keo dán mà dính chặt vào.

Phương Đình không thèm để ý, tự mình tiên phong dẫn đầu, lơ đãng toát ra vẻ khinh bỉ. Lăng Sở Nam cũng theo đó mà vào.

Vừa vào liền gặp Thiên Hương khoác vàng đeo bạc, mặt trát đầy son phấn, vừa thấy hai người, lập tức cười tươi như hoa, ‘Thần tài gia’ quá bộ tới đây thì thế nào lại không sung sướng? Thanh âm tựa như được ngâm trong mật, ‘Ồm là ngọn gió nào đã thổi hai vị đến đây thế này?’

Phương Đình khước môi co gật, không nhìn được cười, môi ghé vào tai nói, ‘Thiên Hương tỷ tỷ tựa hồ đã vừa mất người rồi, thật sự là lam nhân họa thủy (1). Lớn lên phong thần tuần lã không phải lỗi của người, mê người lắm của càng không thể trách người được, có điều hại nước hại dân thì là người không đúng rồi. Người xem những nữ tử ở ngoài kia đi.’ Nói rồi, nhìn Thiên Hương gật đầu ra hiệu.

Lăng Sở Nam chỉ cười cười không nói.

Phương Đình trông thấy dáng vẻ thần nhiên của hắn, chán nản không vui, liền hậm hực đi về hướng Mộng Lộ nhả các.

Khi đó, Mộng Lộ đang một thân hồng bào đỏ thắm, voan mỏng thả từ eo hợp phối trường quần màu vàng nhạt. Má phớt phấn hồng, tóc tai tán loạn, tú lệ vô cùng. Thân hình mảnh mai biếng nhác nằm dài trên nhuyễn tháp, xung quanh nàng như tỏa ra hào quang rực rỡ như ngọc.

Nói thì chậm nhưng chuyện diễn ra lại nhanh, cửa phòng lập tức đá văng một cách thô lỗ, Mộng Lộ cũng không thèm ngẩng đầu lên, làm ngơ như không thấy.

Phương Đình liếc thấy bộ dáng trấn định trầm ổn này của hai người, liền lớn tiếng nói, ‘Hai người các người thật là, một người không chút thú vị thì cũng thôi đi, nhưng người còn lại cũng cùng bộ dạng đó. Làm ơn đi, ta tới tìm các người không phải để thấy bộ mặt như khổ qua của các người đâu. Có phải thông đồng chọc tức ta không?’

Mộng Lộ vẫn ngoảnh mặt làm ngơ, bày ra bộ dạng không thèm để ý.

Lăng Sở Nam hòa giải nói: ‘Được rồi, người nói người có chuyện gì buồn bực? Ta cảm thấy rất có hứng thú, rốt cuộc là chuyện gì đã quấy nhiễu người?’

Phương Đình lập tức hồi phục tinh thần, vội vàng đáp lại: ‘Chúng ta chỉ nói chuyện mà không uống rượu thì làm sao được chứ? Quá tẻ nhạt rồi, người đâu, mang ba bình nữ nhi hồng đến đây.’

Đến lúc này Mộng Lộ mới lên tiếng, chế giễu, dùng đầu ngón tay chọc chọc vào vai hắn, ‘Các người tới đây quả nhiên chẳng phải chuyện gì tốt lành, nói đi. Lần này lại là cô nương nhà ai bất hạnh bị người vừa mất vậy, không lẽ là bị tương tư hành hạ rồi?’

Lăng Sở cũng tới giúp vui, cười nói, ‘A? Hóa ra là nữ tử tư tình? Rốt cuộc là cô nương nhà nào đã trói buộc được trái tim người vậy?’

Cần phải lên tiếng thông báo, tiếng thét vang của tiểu nhị vang lên, xen ngang câu chuyện của ba người bọn họ, ‘Rượu thịt tới rồi đây.’ Ngay sau đó, đẩy cửa bước vào, đem khay thức ăn nhẹ nhàng đặt lên mặt bàn, ‘Hai vị thỉnh từ từ dùng.’ Rồi lập tức thoái lui.

Phương Đình quay đầu nhìn trái phải hai bên rồi nói, ‘Tới đây, chúng ta uống rượu. Phương mỗ ta trước tiên kính các người một chén.’ Hắn hào sảng

bưng ly rượu lên, ngẩng đầu uống cạn.

Mộng Lộ, Lăng Sở Nam cũng rót ra một ly rượu, từ từ mà uống.

Mấy chén uống xong, rượu thấm vào ruột gan hóa thành tương tư lệ. Phương Đình tửu lượng không cao dĩ nhiên nhanh chóng trở nên mơ mơ màng màng, ngón tay trắng nõn thon dài vuốt ve bên mép ly rượu, giống như đang tham luyện đôi môi đỏ mọng của người trong lòng. Hắn tuần mi khẽ nhếch, sóng mắt lưu chuyển, tiếp đó bất tỉnh mê man. Đầu cúi sát bàn, miệng mơ hồ lẩm bẩm, “A... Liễu Nhi, Liễu Nhi...”

Vừa nghe thấy một câu, cả kinh thất sắc. Như thế là như thế nào? Hóa ra nữ tử huynh đệ ngưỡng mộ trong lòng đã lâu không phải đại gia khuê tú nhà nào, mà chính là người mình yêu thương nhất.

Mộng Lộ đưa tay vỗ vỗ vai hắn, nhìn mặt đoán lòng, đồng tình vạn phần nói, “A a, sức quyến rũ của Liễu Nhi không phải lớn như vậy chứ, người cũng nên cẩn thận coi chừng bị người ta gạt đi. Đến lúc đó cũng đừng trách ta sao không báo trước.”

Lăng Sở Nam thần trí lơ đãng, cầm lấy ly rượu liên tục uống một hơi.

Mộng Lộ im lặng không nói gì, chỉ đành theo hắn uống rượu giải sầu. Thật không biết được, mượn rượu giải sầu càng sầu thêm, rút đao chém nước nước chảy càng mạnh.

Ai, lại là hồng nhan gây họa. Hi vọng rằng, đừng tái diễn chuyện của mấy năm về trước, huynh đệ bất hòa.

Lo lắng này của Mộng Lộ không ngờ lại thành sự thật, ngày tiếp theo, Phương Đình đã vội vã rời khỏi kinh thành, không để lại một câu tạm biệt.

*****

Hôm sau, Mặt Trời mọc ở đằng Đông, gà trống gáy vang báo hiệu.

Lăng Sở Nam say rượu tỉnh dậy, đầu đau như búa bổ, dụi dụi mắt, nhìn quanh bốn bề, là lầu gác vô cùng quen thuộc.

Những tàn ức còn thừa lại ngày hôm qua như bài son đào hải (2) dồn dập đập vào trong đầu, không biết bản thân đã trở về thế nào. Chỉ biết chính mình cùng Phương Đình, Mộng Lộ tụ họp ở Thiên Hương lâu, tiếp đó bản thân đã uống đến say bí tỉ, cuối cùng là tỉnh dậy đã thấy thế này.

Xiêm áo chỉnh tề, rửa mặt xong xuôi. Lăng Sở Nam giật mình nhớ ra có hẹn với Tuyết Liễu.

Uống say quên mất, không biết nàng có ngồi gác ở đó chờ hắn trở về hay không? Lo lắng chi bằng hành động, ba bước nhập thành hai bước chạy tới trước cửa Lục Liễu các.

Không có nha hoàn hầu hạ, đập vào tầm mắt chính là hình ảnh Tuyết Liễu đang nằm sấp trên chiếc bàn lạnh lẽo mà ngủ ngon lành, ** hết sức mịn màng, tóc đen dịu dàng lấp lánh như thác nước trút xuống. Lăng Sở Nam trong lòng không khỏi cảm thấy ấm áp, tay chân nhẹ nhàng bước lên phía trước, động tác cực kỳ ôn nhu ôm lấy mỹ nhân đang say ngủ hướng về phía nhuyển thấp. Chạm đến bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của nàng, hắn thập phần xấu hổ.

Cẩn thận đặt nàng lên giường đắp chăn thật kỹ, sau đó cúi đầu hôn thật sâu lên đôi môi anh đào đỏ mọng của nàng.

“Ư... Ư...” Đọc theo đôi môi yêu mị của nàng mà liếm nhẹ, trái lại khiến đầu lưỡi nóng rực của hắn lún vào trong đàn khẩu, mời cái lưỡi thom tho của nàng cộng vũ, nhiệt tình **, khiến đầu óc nàng một mảnh mê mang.

Âm thanh đứt quãng ** thay nhau truyền tới, tiến vào hai tai hắn. Khóe môi câu ra một nụ cười phóng đảng bất kham, ánh mắt thâm trầm nóng rực nổi dậy, hơi thở dần trở nên dồn dập, rất nhanh thoát đại lung tiến vào trong chăn.

Tuyết Liễu đôi môi mình như bị một mảnh ấm áp phiến tình vây lấy, vội mở to mắt, tinh mâu dưới mày kiếm nhắm chặt, lông mi thật dài nhẹ nhàng bao phủ, nhìn thấy hai làn sóng mờ mờ đậm đậm, đôi môi phía dưới cái mũi thẳng đang bao lấy chính mình, hơi thở nồng hậu chậm chậm tiến đến, khiến nàng đỏ mặt tía tai.

Bàn tay đặt trên lồng ngực rắn chắc của hắn, cảm nhận được tim đập dồn dập của hắn, hắn rời khỏi môi nàng, ghé sát vào tai thì thầm, “Muội tỉnh rồi?” Sau đó dọc theo vành tai trắng nõn tuyệt mỹ của nàng mà chơi đùa, tiếng ưm thật nhỏ từ trong miệng nàng phát ra vừa lúc hắn đã hôn đến cái cổ mịn màng của nàng. Lúc này nàng tâm viên ý mã, toàn thân rã rời, tim đập liên hồi mà ngẩng đầu mặc cho hơi thở nóng rực cùng những nụ hôn hòa lẫn quấy nhiễu tâm trí của mình.

Lăng Sở Nam động nhẹ thân thể, đôi mắt ôn nhu như nước đào quanh thân thể yêu kiều của nàng, nở nụ cười sáng lạn.

“Không được cười!” Nàng đưa tay lên che miệng hắn lại, làm nũng nói.

Hắn trở tay nắm chặt, đôi môi lần thứ hai hung hăng xâm phạm nàng.

Vốn muốn cùng hắn chìm đắm chìm trong thế giới **, nhưng vừa nghĩ tới trong bản thân mình đang mang thai, không thể tiêu dao phóng túng như vậy.

“Ngừng... ngừng lại, Sở Nam ca ca. Không được...” Nàng nhẹ nhàng đẩy hắn ra, hai má vẫn chưa hết ửng hồng, vô cùng hương diễm yêu mị.

Bị nàng thân nhiên từ chối cầu hoan, Lăng Sở Nam càng lúc càng tức giận, “Có phải Phương Đình so với ta tốt hơn không?”

“Sao?” Tuyết Liễu ngẩn cả người, liên quan gì tới Phương Đình?

Lăng Sở Nam nở một nụ cười trào phúng, “Đáng tiếc, hần đi rồi.”

“Tại sao?”

“Bởi vì trong lúc hần uống say đã nói là thích muội, không còn mặt mũi gặp ta, vội vã bỏ đi rồi.” Căn cứ theo suy đoán của hần, mấy năm sau nữa, Phương Đình cũng không trở về đây.

“Hần...” Tuyết Liễu có chút chột dạ, “Thật sự đã nói rồi?” Quả nhiên là nàng đoán đúng, Phương Đình thật sự thích nàng.

Phá hỏng tình cảm giữa Sở Nam và Phương Đình, không phải chủ ý của nàng a. “Cô nương không tới hầu huynh? Đúng rồi, muội có nấu chút cháo tổ yến, đang muốn cho huynh dùng thử.”

Nói rồi lấy theo chén đĩa múc ra, đưa đến cho Lăng Sở Nam.

Thấy nàng chột dạ, một cỗ tức giận dấy lên trong lòng, hần nổi giận dùng dùng phát tay áo bỏ đi, “Muội phải nhớ kỹ, muội là của ta.”

Nhìn theo bóng lưng của hần, Tuyết Liễu chỉ thấy bất đắc dĩ, “Xin lỗi, Sở Nam ca ca, muội... muội... không phải... muốn... muốn làm như vậy. Xin huynh tha thứ... Muội chỉ vì, chỉ vì bảo bảo thôi a.” Đại phu nói lúc mới mang thai phải đặc biệt cẩn thận, nàng cũng đành hết cách.

Lăng Sở Nam tức giận khôn nguôi sắc mặt tái xanh một đường, người gặp người tránh. Đi đến lương đình thường ngày hay đến trầm tư, lẳng lặng uống rượu, cuối cùng cũng dẹp tan được phiền muộn trong lòng. Như người mê vừa tỉnh mộng, cảm giác hình như bản thân đã quá mức cáu gắt rồi? Đúng là do bản thân mình sai trước, rốt cuộc lại để giai nhân chịu thiệt, thật sự không nên. Vừa muốn đứng dậy trở về xin lỗi, lại nghe thấy một âm thanh kiêu mị vang đến bên tai: “Biểu ca, thỉnh dừng bước.”

Lăng Sở Nam thanh y phiêu dật, khoanh tay mà đứng, ngọc thụ lâm phong. Khang Minh Nguyệt si luyến nhìn tình nhân ngày trước, ghen tuông lan tràn, thiêu trong đó ký. Một cảm giác mãnh liệt phần hận toát ra từ trong ánh mắt, di động trên khuôn mặt, suýt chút trào ra. Quyển rũ nói: “Biểu ca, sao lại cô đơn một mình một bóng thế này? (*)”

Lăng Sở Nam một mực trầm tư suy nghĩ làm sao để khiến giai nhân vui lòng, không hề phòng bị, đưa tay bắt lấy cái chén ăn sạch cháo bên trong. Khang Minh Nguyệt cười gian trong lòng. (TN: Vâng, lại 1 chỗ bạn không hiểu được nữa, ở trên có nhắc gì đến chén đĩa đâu mà dưới này lại có ~~, đã dò bản gốc lại rất kỹ, không phải converter làm thiếu nên cũng đành bỏ tay, lỗi này chắc tại SS rồi ~~)

“Đúng rồi, biểu ca, lúc vừa tới đây muội thấy Mộ Dung cô nương tâm sự trùng trùng, thu thập quần áo giống như muốn không từ mà biệt. Chẳng lẽ hai người cãi nhau sao? Cũng thật là, huynh là nam tử hán đại trượng phu, không phải càng nên thông cảm cho tâm lòng nữ nhân bọn muội?...” Không chờ Khang Minh Nguyệt nói xong, Lăng Sở Nam lập tức nhanh như chớp xông vào Lục Liễu các.

Đình viện tốt cùng cô tịch, chỉ còn tiếng cười khiến người khác Mao Cốt Tung nhiên (4) của Khang Minh Nguyệt lơ đãng không ngừng.

Lăng Sở Nam trở lại Lục Liễu các, hình ảnh trong phòng không có một bóng người xông vào đại não. Giống như phát điên chạy tới chạy lui, lòng như lửa đốt. Gia đình tỷ nữ ai nấy đều hai mắt nhìn nhau, không hiểu sự tình. Đương lúc hần cúi đầu thờ dốt, đã định buông tay, Tuyết Liễu lại từ cửa sau tiến vào, Lăng Sở Nam như ‘chịu hạn đã lâu được gặp được mưa lớn’, hoan thiên hi địa vội vã chạy qua, một đôi tay mạnh mẽ có lực chăm chú khóa chặt eo nàng, khiến nàng không thể động đậy, dọa đến Tuyết Liễu hoa dung thất sắc.

“Liễu Nhi, đừng rời xa ta có được hay không? Ta hứa với muội, từ nay về sau sẽ không miễn cưỡng muội làm những điều mình không thích nữa, được không?” Lăng Sở Nam dường như muốn dùng cách khẩn cầu để giữ lại người trước mặt.

“Muội đâu có muốn bỏ đi đâu. Sở Nam ca ca, đừng như vậy mà. Ở đây có người a, mọi người đều đang nhìn chúng ta kìa.” Tuyết Liễu thấp tiếng nhỏ giọng nói với Lăng Sở Nam, do dự phóng mắt nhìn xung quanh, chuyện của hai người họ sẽ nhanh chóng trở thành ‘giấy không gói được lửa’ mất, lúc đó tin đồn nổi lên bốn phía, e chừng hối hận cũng không còn kịp nữa. Nàng không muốn Lăng Sở Nam khó xử.

Có người thì đã sao, hần chính là muốn để mọi người biết, hai người không phải là huynh muội.

Lăng Sở Nam ôm càng lúc càng chặt, ép tới nàng hít thở không thông, hai tai đỏ bừng, mặc cho hần ôm.

Gia đình tỷ nữ chứng kiến cảnh đó đều bầy miệng tám mồm nghị luận tràn lan. Lăng Sở Nam mặt lạnh quết tới, chứng nhân lập tức im miệng không dám mở lời, cúi đầu xem như cái gì cũng không thấy. Chỉ sợ chủ tử trách tội, như vậy không thể sống chút nào.

“Sở Nam ca ca, huynh không sợ sao?” Tuyết Liễu tin vẫn chưa đủ hỏi.

Lăng Sở Nam sùng nịnh hôn lên môi nàng, ngón tay thon dài trắng nõn nhẹ nhàng miết lên mặt nàng, biểu tình nghiêm túc thành khẩn, giống như phát thệ nói, “Ta không sợ, chỉ cần có muội, duy chỉ có muội. Cho dù khiến ta lên núi đao, xuống chảo dầu cũng không một câu oán trách. Cho dù như thiêu thân lao đầu vào lửa đỏ, ta cũng phải làm thế này.”

Tuyết Liễu cảm động đến lệ nóng tuông trào, hít hít mũi, thanh âm khàn khàn nói: “Liễu Nhi không sợ. Chỉ cần có thể ở bên cạnh huynh là tốt lắm rồi.

Vĩnh viễn, vĩnh viễn.”

Lăng Sở Nam đem trán nhẹ nhàng gõ vào cái trán nhỏ xinh của nàng, hai người cứ như vậy mà lộ liễu chẳng kiêng dè ôm lấy nhau.”

Tựa hồ nhớ đến cái gì, Lăng Sở Nam dò hỏi: “Muội vừa rời từ cửa sau bước vào, tại sao làm vậy? Trời rét đất lạnh, cần dặn hạ nhân đi làm không phải được rồi sao?”

Tuyệt Liễu chột dạ không dám nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo của hắn, chẳng lẽ nói với hắn là nàng ra ngoài mua thuốc an thai sao? Không, bây giờ vẫn chưa phải lúc.

“A, muội ra ngoài tìm Tử Lung, dù sao ở nhà mãi cũng thấy nhàn rồi.” Mở to mắt ra mà nói dối, nàng không phải là cố ý đầu, xin huynh lượng thứ, Sở Nam ca ca. Nàng cố tỏ ra cầu khẩn.

Lăng Sở Nam không cần nghĩ ngợi “Ừm” một tiếng, cũng không hỏi thêm gì nữa.

Gió lạnh rít rào, hoa tuyết bay bay.

Tuyệt Liễu không chịu được gió lạnh, nhìn hắn nói: “Sở Nam ca ca, muội thấy lạnh quá, chúng ta vào trong đi.” Nói rồi, lập tức hất xi to một cái.

Lăng Sở Nam thấy nàng chớp mũi đỏ hồng, hàng lông mi nhè nhẹ chớp, điểm chút tuyết trắng, tâm đầu vạn phần: “Mau vào trong đi, thân thể quan trọng, ta cũng vào. Nhất thời hưng phấn, quên mất bản thân còn đứng ngoài này.” Nói rồi không chút xấu hổ gãi gãi đầu.

Vừa bước vào phòng, một mùi hương kỳ dị đã xông tới mũi, như hoa mà không phải hoa, khó lòng diễn tả.

Lăng Sở Nam phảng phất như bị tẩy não, tay chân không khống chế được vung lên, đầu óc căng thẳng. Nhìn khắp mọi ngóc ngách, đều thấy cảnh xuân kiều diễm, hình ảnh Tuyệt Liễu lả lơi cùng Phương Đình chơi đùa hòa diễm. Bên tai chỉ nghe tiếng ù ù không rõ, cái gì cũng không nghe thấy. Đất trời như lung lay chuyển động. Hắn thống khổ nhắm chặt hai mắt, tay ôm chặt đầu, thân thể bởi vì đau nhức mà đứng không vững, suýt nữa ngã nhào xuống đất. Trước mắt nổi lên một lớp sương hồng, cố gắng kiếm tìm một chút lí trí, ngẩng mặt lên trời kêu to: “A...” Thanh âm giống như khốn thú vang tận trời xanh.

Tuyệt Liễu một bên trong thấy mà hãi hùng khiếp vía, lại không nhẫn tâm thấy hắn bị giày vò như vậy. Đau đớn như kiến bò trên chảo nóng gặm nhấm người hắn, cảm giác khô nóng khó nhịn không ngừng trỗi lên khiến hắn mơ hồ thiếp đi, Tuyệt Liễu bước nhanh về trước, kịp thời đỡ lấy hắn.

Lòng đầy nghi vấn, thật sự đã xảy ra chuyện gì? Bất quá, có thể khẳng định một điều, có người ở đây gây rối!

Chưa kịp suy nghĩ, Lăng Sở Nam bỗng dưng mở to hai mắt, miệng không ngừng lắp bắp, “Liễu Nhi, Liễu Nhi, muội không thể phản bội ta.”

Tuyệt Liễu ngây người như tượng gỗ, nhìn bộ dáng thất hồn lạc phách của hắn, vội vã kêu lên, “Sở Nam ca ca, mau tỉnh lại đi, huynh làm sao vậy? Muội là Liễu Nhi đây, huynh vẫn nhận ra muội chứ? Huynh đừng làm muội sợ nha.”

Lăng Sở Nam vừa nghe thấy thanh âm của Tuyệt, thần sắc đại biến, nhanh chóng đưa tay nắm chặt vai nàng, đem nàng đè xuống đất.

Cảm giác mát lạnh từ mặt đất truyền tới, chạy dọc toàn thân. Tuyệt Liễu không khỏi rùng mình, kinh khủng vạn phần nhìn khuôn mặt lạnh lùng như sương của Lăng Sở Nam.

Lăng Sở Nam như Thái Sơn áp đỉnh, thân thể to lớn đều đặn chăm chú đè lên người Tuyệt Liễu. Nàng càng ra sức giãy giụa, càng kích thích hưng phấn của hắn. Nắm tay dễ dàng đem hai tay Tuyệt Liễu cố định trên đầu nàng, một tay còn lại bắt lấy y phục, dùng sức kéo ra, chỉ nghe một tiếng ‘xoẹt’ tinh tế vang lên, y phục đã bị xé ra từng mảnh. Nàng ở trước mặt hắn, cho dù có nội công trong người, cũng vô phương sử dụng.

Sợ hãi, bị thương cùng bất lực tràn khắp toàn thân, mà Lăng Sở Nam, sớm đã mất sạch lí trí, ánh mắt chỉ còn những cảnh ** như có như không.

“A... A... Sở Nam ca ca, chậm... chậm một chút...” ** cứng rắn như thiết đột nhiên tiến vào hoa kính nhỏ hẹp khô khốc của Tuyệt Liễu, thoáng chút đau đến nàng không thiết sống nữa, nước mắt như suối chảy ra, phát sinh tiếng khóc tê tâm liệt phế.

Lăng Sở Nam không chút nào thương tiếc, cô thành chiếm đất, như đói như khát rút vào. Không chút quan tâm đến sự thống khổ càng lúc càng nhiều của Tuyệt Liễu, ánh mắt đỏ tươi như máu chỉ trông thấy dung nhan tái nhợt như tro tàn của Tuyệt Liễu. Tiếng hô hoai vang lên, thân thể càng nhanh lướt động, sau một trận mạnh mẽ thâm nhập, Tuyệt Liễu hai mắt khê đảo, ngất đi. Tiếp theo đó, từ giữa hai chân tuyết bạch mềm mại, một dòng cảm giác dính dính theo ** kết hợp của hai người mà chảy xuống.

Lăng Sở Nam như từ tỉnh dậy từ trong mộng, lúc này đỉnh chỉ hết mọi ý tứ giày vò, thị giác hồi phục nhanh đến kẻ khác không sao bắt kịp. Hắn không thể tin được mở to mắt nhìn Tuyệt Liễu người đầy huyết sắc, xích lỏ nằm dưới thân hắn, thân thể chặt chẽ dán vào nhau. Ở đó còn có một dòng suối máu không ngừng chảy ra, dính vào trên thân thể hai người.

Lăng Sở Nam nhanh chóng dời thân thể đi, mắt trừng môi há nhìn Tuyệt Liễu không hề động đậy, yên tĩnh nhu thuận giống như chết rồi.

Một giây sau, chạy như bay tới trước giường tùy ý bắt đại một cái chăn bông, tay chân luống cuống quần lấy thân thể nàng, kinh khủng muôn phần lao ra ngoài giận dữ hét lên, “Người đâu... Mau tìm đại phu, nhanh lên, nhanh...” Một đôi mắt chăm chú nhìn chăm chăm nàng, chỉ sợ một phút lơ là, nàng sẽ hương tiêu ngọc tán, tất cả tâm tư đều dồn vào cổ họng, “Liễu Nhi, Liễu Nhi, muội... vạn phần... không thể... có chuyện gì nha...”

Đại phu cấp bách tiến vào, bắt mạch cho Tuyết Liễu, mày sương khê cau. Sau đó dùng tay đề lên cổ nàng, bộ dạng muốn nói lại thôi. Trông thấy ánh mắt của Lăng Sở Nam, nộ hỏa phùng phùng. Rất nhanh tiến lên phía trước, đưa tay túm lấy cổ áo của đại phu mà quát to: “Liễu Nhi thế nào? Có nguy hiểm tới tính mạng không? Nếu như gặp bất trắc gì, ta nhất định cho cả nhà người bồi táng.”

Đại phu bị hấn dọa đến khụy gối xuống đất, lão lệ tung hoành, nghẹn ngào nói: “Tha... Tha mạng a, Sở Nam thiếu gia. Liễu Nhi tiểu thư... tiểu thư...”

Lăng Sở Nam toàn thân cứng đờ, giận không thể tả. Nắm tay nặng nề nện lên bàn đá, âm trầm hỏi: “Nói! Liễu Nhi thế nào... không phải...” Hắn có thể khẳng định nguyệt sự của nàng đã qua, không thể nào... như vậy, hắn không dám tiếp tục suy nghĩ thêm gì nữa.

Đại phu cúi đầu không dám nhìn vào ánh mắt như muốn ăn thịt người của Lăng Sở Nam, run run rẩy rẩy: “Liễu Nhi tiểu thư, sảy thai rồi.” (TN: O_o, chưa từng thấy tình huống nào sảy thai vô duyên thế này)

Lăng Sở Nam lập tức được bắt lấy bờ vai gầy gò như khúc củi của đại phu lắc mạnh, bán tín bán nghi hỏi: “Người nói cái gì? Lập lại lần nữa đi!”

Đại phu lần thứ hai bị dáng vẻ của hắn làm cho kinh hãi quá độ, lắp bắp nói: “Là... tiểu thư nàng, nàng có mang... nhưng mà...” Những lời tiếp theo thức thời câm miệng, không nói thêm nữa.

“Cái gì, nàng có? Nàng có rồi... tại sao lại không nói với ta... Tại sao?” Hắn ôm đầu ngồi phịch xuống đất, thập phần thống khổ nhìn về phía Tuyết Liễu, nhất thời trái tim như bị kim đâm, đau đớn kịch liệt không ngừng kéo tới.

Đúng lúc Thảo Thảo trở về trông thấy cảnh này, lập tức biết sự tình có bao phần nặng nhẹ. Đờ đại phu lên nói, “Đại phu, thỉnh ngài theo ta qua đây.”

Đại phu như mới được tới sinh, vội đáp, “Được, được.”

Căn phòng trống rỗng chỉ còn lại một Tuyết Liễu bất tỉnh đã lâu cùng một Lăng Sở Nam ngồi đứng không yên. Bên ngoài, gió tuyết phiêu linh rơi lã chã, trong phòng ba thước đóng băng.

Nửa đêm canh ba, Lăng Sở Nam bị ác mộng làm cho giật mình, mồ hôi hột chảy ướt đầm toàn thân.

Theo bản năng nhìn về phía Tuyết Liễu, phát hiện nàng vẫn đang mê man bất tỉnh, bất giác thờ dài một hơi. Nếu như sau khi nàng tỉnh dậy mà biết được tin dữ này, nàng có tha thứ cho hắn không? Không dám si tâm vọng tưởng được nàng tha thứ, chỉ cầu nàng có thể tiếp tục ở lại bên cạnh hắn, hắn nhất định sẽ lấy công chuộc tội.

Không bao lâu sau, một hồi lần thứ hai bao trùm lấy hắn, uể oải cực độ thiếp đi.

Cùng lúc đó, Tuyết Liễu mở to hai mắt, trong lòng tràn ngập bi ai, nước mắt như dòng suối ven sông theo khóe mắt chảy xuống. Những lời vừa rồi của đại phu, từ đầu tới cuối nàng không sao nghe lọt tai được. Không có, cái gì cũng không có, thân sinh cốt nhục của bọn họ còn chưa kịp thành hình thì đã mất đi rồi. Làm phụ mẫu người ta, có ai lại không đau lòng muốn chết?

Trong một khắc, tâm như tro tàn, đối với hắn vừa yêu vừa hận. Đất trời mênh mông, thần châu mờ mịt, nơi nào có thể khiến nàng quên đi oán hận này. Bỏ đi bỏ đi, chết qua một lần, nàng đột nhiên cảm thấy, yêu hay không yêu, đã không còn quan trọng nữa.

“Đại công tử, tỉnh dậy đi. Ngủ dưới đất rất lạnh á, mau dậy đi.” Thanh âm thanh thúy lạnh lùng như ngọc liên tiếp quấy rối mộng đẹp của Lăng Sở Nam.

“Đừng ồn nữa, để ta ngủ thêm một chút đi, Liễu Nhi ngoan.” Lăng Sở Nam vẫn kiên trì như trước, lẩm bẩm như nói mê.

Tuyết Liễu xoay người, nghịch ngợm bắt lấy cái mũi của hắn, cười nói: “Đại công tử, ngài còn không chịu tỉnh, ta đi gọi Tử Lung tiểu thư qua đó.”

Cái mũi bị nắm đến không thở được, Lăng Sở Nam đành phải không tình nguyện mở mắt ra, mừng rỡ như điên muốn ôm nàng vào ngực.

Tuyết Liễu lập tức tránh né, để Lăng Sở Nam ôm phải không khí. Bất mãn không vui nói: “Muội làm sao vậy, Liễu Nhi. Đừng giận ta nữa được không? Ta... Ta thật sự trong lúc thần trí bất minh mới...”

Tuyết Liễu chớp chớp đôi mắt trái đào, khó hiểu hỏi: “Đại công tử, ngài bị sao vậy? Sao ta nghe lại chẳng hiểu gì cả?”

Lăng Sở Nam kinh hô: “Muội gọi cái gì? Liễu Nhi, muội không sao chứ? Nhìn cho rõ đi, ta là Sở Nam ca ca của muội đây mà.”

Tuyết Liễu nhìn về phía trước, ra vẻ chăm chú nhìn thật rõ Lăng Sở Nam, “Không sai mà, ta tin tưởng bản thân không nhìn nhầm. Ngài đúng là đại công tử a. Làm sao vậy? Công tử, ngược lại là ngài đó. Đang yên đang lành tự dưng lại nhận mình là Sở Nam ca ca,”

Trong khoảnh khắc, Lăng Sở Nam choáng váng triệt để, tâm như bị đao cắt. Liễu Nhi của hắn... không đúng, nhất định là vẫn đang nằm mơ. Phải rồi, nhất định là đang mơ. Không dám tin tưởng đưa tay lên mặt mình nhéo một cái, “A, đau quá á.” Đau đớn thật sự khiến hắn không thể không đối diện với sự thật này, hắn thật sự không phải đang mơ. Như vậy là... Liễu Nhi của hắn... mấy trí rồi?

Tuyết Liễu vội vàng bắt lấy tay hắn, thương tiếc nói, “Công tử, ngài không thể hành hạ mình như vậy a, tiểu thư nhất định không vui đâu. Ngài chờ đó, ta đi tìm đại phu cho ngài.” Nói rồi, không thêm đề ý tới hắn mà chân trần trong giá rét chạy khỏi cửa lớn.

Lăng Sở Nam nhìn theo bóng dáng yếu điệu ở phương xa, khóc không ra nước mắt. Thế gian này còn gì đáng cười hơn. Người yêu của mình, cứ nhiên xem mình như một nam nhân khác, từng câu từng chữ thốt ra đều là tên người khác.

Mới đây cũng đã đến mười lăm tháng tám, là ngày quan trọng nhất của Lăng Lục hai nhà.

Ở chỗ này đi qua đi lại hồi lâu, Lăng Sở Nam càng nghĩ càng thấy có gì kỳ quái, mặt ủ mày ê, hồi tưởng lại những chuyện đã xảy ra hôm đó. Hắn tại sao lại cường hành bạo ngược Liễu Nhi mà không hay biết gì, hơn nữa, một chút ấn tượng cũng không có, đầu óc trống rỗng. Lúc trước không thấy có gì khác thường, chẳng lẽ là dục cầu bất mãn? Cười khổ, không thể nào, bản thân lúc nào cũng tự chủ rất cao. (TN: Có ai tin câu này của họ Lăng không? @ @) Tuy rằng mỗi lần như thấy Liễu Nhi thiên tư quốc sắc, bản thân đều khó tránh mơ tưởng hảo huyền.

Quần gia thẳng đứng một bên, thấy hắn trước trầm tư sau lại tươi cười thỏa mãn một cách khác thường. Không hiểu tại sao nói, “Thiếu gia, chuyện gì có thể khiến ngài hao tâm phí sức như vậy? Không ngại nói ra, đề tiểu nhân giúp ngài gánh vác, được chứ?”

Lăng Sở Nam nửa chữ cũng không nghe rõ, lại cơ hồ như nhớ ra cái gì, nói, “Không sao, đừng rồi. Mười lăm tháng tám năm nay không phải có một trận đấu nấu ăn sao? Chính là trận đấu với Thiên Hương lâu đó.”

Quần gia cung kính nói: “Phải, thiếu gia. Xin hỏi thiếu gia muốn ứng chiến thế nào? Chẳng phải nên chuẩn bị một chút sao?”

Lăng Sở Nam phát phát tay, tùy ý nói, “Quên đi, trong mắt ta, là thắng hay thua cũng không đáng một đồng. Hiện tại quan trọng nhất chính là bệnh của Liễu Nhi, những cái khác về sau hãy nói.” Cuối cùng, quét mắt qua bức thư vừa mới niêm phong trên bàn, bắt đầu căn dặn, “Đem phong thư này giao đến tận tay Mộ Dung gia Mộ Dung Tử Lung, mau đi đi.” Hiện tại, Tuyết Liễu mới là người hắn quan tâm nhất.

Quần gia cũng thập phần đồng tình với Tuyết Liễu, thờ dài nói: “Hồi thiếu gia, sáng sớm hôm nay đại phu vẫn theo lệ tới đây mấy lần, giúp Liễu Nhi tiểu thư bắt xong lại lắc đầu, nói ‘Đại phu thật sự vô năng bất lực, thân thể Liễu Nhi tiểu thư đã không còn gì đáng ngại, chỉ là...’” Liếc mắt quan sát sắc mặt Lăng Sở Nam, áp a áp ứng nói, “Đầu óc của tiểu thư... chẳng khác chi... một tiểu hài tám tuổi...”

Lăng Sở Nam cắn chặt môi, sắc mặt hết trắng lại xanh, hết xanh lại đen, chuyển biến liên hồi vô định.

Quần gia thấy hắn dọa người như vậy, nhanh chóng cầm lấy thư chuẩn mắt, rất sợ chạy chậm một bước sẽ biết thành dê con thế mạng.

Quần gia đi rồi, Tiểu Khiết nghe tiếng bước vào, hùng hùng hổ hổ tiến vào, bắt phân trắng đen thị phi liền hung hăng trút giận, “Tại sao ta mới đi có một lát đã xảy ra nhiều chuyện thế này? Họ Lăng kia, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Ban đầu người hứa hẹn thế nào, bây giờ lại đem tiểu thư biến thành như vậy, ta thật sự đã nhìn lầm người rồi, thật sự không nên tin tưởng người.”

Lăng Sở Nam lòng đau như dao cắt, sự kiên cường khổ công xây dựng bây giờ đã bị đánh đến sụp đổ tan tành. Nức nở nói: “Ta không biết nữa, ta cảm lòng không dạng ** nặng, thậm chí hại nàng sảy thai.”

Tiểu Liễu vừa nghe xong, như sét đánh giữa trời quang, nổi trận lôi đình. Thuận lý thành chương mà hung hăng xông tới cho hắn ăn một cái tát, xấn tay áo lên suy nghĩ xem làm sao cho hắn ăn thêm một cái tát nữa.

Lăng Sở Nam thẹn quá hóa giận, bắt lấy tay Tiểu Khiết, cả giận nói: “Người nghĩ ta là ai? Ta cũng là một trong những người bị hạ. Ta không hề lường trước được mọi chuyện sẽ xảy ra thế này a. Huống chi lúc đó ta bị người ta lập kế hạ độc, nếu không sao lại làm như vậy?”

Tiểu Khiết thấy hắn thái độ thành khẩn, tức giận cũng tiêu mất mấy phần. Bỗng giật mình mấy cái, phần hận nói: “Nàng à! Nhất định là ả ra tay quỷ phá rồi. Tốt lắm, hại tiểu thư nhà ta thê thảm thế này, xem ta làm sao trừng trị ả.”

Lăng Sở Nam chỉ cảm thấy có một trận gió từ trước mặt thổi qua, nơi đó còn có bóng dáng của Tiểu Khiết? Nàng? Nàng rốt cuộc là ai?

Chưa đầy năm phút đồng hồ, Khang Minh Nguyệt đã đầu bù tóc rối, tóc tai tán loạn bị Tiểu Khiết như áp giải phạm nhân đưa vào. Miệng không ngừng chửi mắng: “** chết tiệt người, ăn phải gan hùm mật gấu gì rồi? Dĩ nhiên dám hãm hại tiểu thư nhà ta? Lão nương giết chết người.”

Lăng Sở Nam không hề tiến tới can ngăn, đôi mắt toát ra một tia lạnh lẽo, “Là thật sao? Minh Nguyệt. Chuyện này thật sự là do muội làm?”

Khang Minh Nguyệt mắt thấy sự tình đã không thể cứu vãn, bại lộ chân tướng. Phát ra tiếng cười sắc nhọn, ánh mắt khinh miệt liếc nhìn hai người bọn họ. Ngũ quan méo mó như ma như quỷ, cười đến nhe răng trợn mắt, “Ha ha, không sai, người đã bị ta cho dùng ‘hợp hoan lăng điệp tán’. Thuốc này sau khi phục dùng sẽ miên mang suy tưởng, cần phải có nam nữ ** mới có thể giải độc, nếu như không tức khắc giải độc, toàn thân sẽ nứt toác ra mà chết. Thế nào, Mộ Dung Vô Lệ không chết sao? Thật sự là đáng tiếc quá, ta vốn tưởng rằng ả sẽ bị người hành hạ tới chết chứ.”

Tiểu Khiết đã không bình tĩnh được nữa, một tát giáng lên khuôn mặt như hoa như ngọc của Khang Minh Nguyệt, tức thì, một bàn tay nắm ngón ừm hồng quý dị hiện lên trên mặt nàng. Đầu bị đánh đến lệch qua một bên, nhưng vẫn tiếp tục cuồng tiếu không ngừng.

Lăng Sở Nam lao đảo thoái lui vài bước, giống như điên loạn nhìn về phía nàng quát, “Tại sao lại làm như vậy?”

Khang Minh Nguyệt ngừng cười, si cuồng nhìn về phía Lăng Sở Nam, cả tiếng phản bác: “Người hỏi ta tại sao lại làm như vậy? Người có biết ta yêu người thế nào không? Đến cuối cùng, người lại vì ả mà vứt bỏ cảm tình mười mấy năm giữa hai chúng ta. Ta hận ả, hận ả cướp đi người bên cạnh ta. Ta muốn trả thù các người. Bắt đầu từ ngày đầu tiên ả bước vào Lăng gia, ta đã muốn giết ả rồi.” (TN: Bạn có nghe lộn không? Bậy, bạn có nhìn lộn không @ @, em họ Khang này mà cũng biết yêu nữa hờ @ @?)

Giết Liễu Nhi, Lăng Sở Nam ánh mắt lóe lên, “Trước kia ta cùng Tuyết Liễu bị người ám sát cũng là do ngươi làm?”

Khang Minh Nguyệt cúi đầu, lệ như hồng thủy tuôn ra, cuộn trào mãnh liệt, “Không sai, là ta, ta không cho phép ả cướp đi sự sống ái của ngươi dành cho ta.”

“Ta đã không còn sống ái ngươi lâu rồi.” Có phải Liễu Nhi cũng như vậy không.

“Không không...” Khang Minh Nguyệt liên tục lùi lại, “Nếu như không có Liễu Nhi, ngươi nhất định sẽ tiếp tục sống ái ta, ta biết mà, ngươi muốn có một muội muội. Nếu như không có ả, cho dù ngươi không yêu ta, cũng sẽ sống ta.”

“Không.” Hấn giọng điệu cương quyết, lãnh khốc vô tình.

Tiểu Khiết tự biết chuyện nhà người ta không thể nhúng tay vào, nhìn Lăng Sở Nam nháy mắt ra hiệu: “Nợ phong lưu của ngươi, ngươi tự tính, ta về trước đây.” Đi ngang qua Khang Minh Nguyệt, cũng không quên đá nàng một cước, tiếng rên la đau nhức theo đó tiêu tán trong không trung.

Khang Minh Nguyệt âm u cười, “Lăng Sở Nam, ngươi đã nhìn thấy những gì? Có phải là Mộ Dung Vô Lệ vụng trộm không?”

“Làm sao ngươi biết?” Rõ ràng chỉ là ảo giác của hấn, làm sao nàng biết được?

“Bởi vì, ngươi hoài nghi ả.” Nàng đắc ý ngẩng cao đầu, “Chính vì trong lòng ngươi đã có mầm mống hoài nghi ả, mưu kế của ta mới có thể thành công.”

“Ngươi là nói...”

“Không sai, sau khi bị hạ độc, trong lòng nghĩ gì, sẽ nhìn thấy cái đó. Cho nên, không phải là ta hại ả, mà là do chính ngươi không tin tưởng ả mà hủy diệt ả.” Nói xong câu cuối cùng, Khang Minh Nguyệt lại cười lên khanh khách, tiểu ý tràn đầy.

Lăng Sở Nam không còn lời nào để nói, giống như bị sét đánh, chậm rãi ngồi xổm xuống, thống khổ ôm đầu.

Thấy hấn không chút động tĩnh, Khang Minh Nguyệt nhìn không được đẩy đẩy hấn, “Sao rồi? Hối hận sao?”

Hấn khàn khàn lên tiếng, “Ta đã hại nàng.” Thanh âm thống khổ kiềm chế tựa hồ như mang theo than khóc, giống như tiếng khóc than tuyệt vọng của loài vật trước khi chết.

Thấy Lăng Sở Nam thống khổ, Khang Minh Nguyệt trong lòng có một ** trả được thù, “Đừng quên, còn có nghiệt chủng của các ngươi.”

Thanh âm Lăng Sở Nam bị ép xuống càng lúc càng thấp, “Ta xem như chưa từng có một biểu muội như ngươi. Sau này đừng để ta trông thấy bộ mặt xấu xí của ngươi nữa, thật khiến người khác cảm thấy buồn nôn.”

“Ha ha ha, ha ha, ta thành công rồi.” Khang Minh Nguyệt thỏa sức cười lớn, dần dần đi xa.

(TN: Gì, để cho em này đi dễ dàng như vậy. Từ Lung tỷ đâu, ra bắt về hành hạ cho em này sống không bằng chết coi =.=”, gấp bên VTST là Tịch Linh tỷ tỷ có người thử thuốc cho rồi =.=”)

---

(1) Lam nhan họa thủy: Câu gốc của nó là ‘hồng nhan họa thủy’ (cái này ai cũng biết), nhưng hồng là tượng trưng cho nữ, lam (xanh) tượng trưng cho nam nên qua lời của Phương Đình đã biến thành ‘lam nhan họa thủy’

(2) Bài sơn đảo hải: [thành ngữ] dời núi lấp biển.

(3) [TN: Xin lỗi mọi người, chỗ này còn 1 câu nữa, nhưng bạn không biết ý nó muốn nói gì nên đành mạo muội bỏ qua (nó đây: 难道慕容南嘴口. Mọi người có ai biết nó nghĩa khẩn xin giúp đỡ, TN chân thành cảm ơn ^^)]

(4) Mao cốt thủng tiên: sồn tóc gáy, sồn gai ốc...

Bạn đang đọc truyện *Nha Hoàn Thâu Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Hoa giá

Ngày qua ngày, bệnh tình của Tuyết Liễu vẫn như cũ không hề thuyên giảm. Trừ việc mỗi ngày hết lòng chiều chuộng, Lăng Sở Nam không còn cách nào khác để bù đắp cho nàng. Lăng phủ không khí nặng nề, bọn hạ nhân ai nấy đều cảm thấy như nghẹt thở.

Tuy rằng khô khan vô vị, nhưng lại rất yên bình.

Mãi cho đến khi, người được gả làm Viêm vương phi – Mộ Dung Tử Lung phái người đưa tin, muốn Lăng Sở Nam đi gặp nàng.

Lăng Sở Nam không chỉ tiếp một mình Tử Lung, mà còn gặp được nữ trung Gia Cát trong truyền thuyết – Bùi Linh Linh.

Vừa bước vào trong phủ, Mộ Dung Tử Lung đã làm ầm lên đòi gặp Tuyết Liễu.

Còn chưa vào tới trong viện, đã nghe thấy một tràng cười ngân như chuông bạc vang lên, “Tỷ tỷ, đến bắt ta đi, mau lên a.”

Khi ba người vừa bước vào, chính là lúc Tuyết Liễu đang chạy tới, đụng vào người Lăng Sở Nam, “Công tử, ngài tới xem ta à?”

Nha hoàn Thảo Thảo cũng theo qua đó, đứng ở một bên Tuyết Liễu không dám động đậy.

“Ừm.” Lăng Sở Nam có hơi gật đầu, nhưng vẫn không giấu được thống khổ nơi đáy mắt.

Chú ý tới Mộ Dung Tử Lung, Tuyết Liễu cao cao hứng hứng bắt lấy tay nàng, “Đại tiểu thư, tỷ tới rồi.”

Mộ Dung Tử Lung vỗ vỗ tay nàng, “Ừ, ta tới gặp muội đây.” Nụ cười buồn bã, không giấu được đau lòng.

Nàng giống như một tiểu hải tử, chuyển hướng nhìn Linh Linh, cười hi hi ôm lấy cánh tay nàng, “Linh Linh tỷ, tỷ mặc nữ trang thật sự rất đẹp.”

“Chuyện đó đương nhiên.”

“Đại tiểu thư, Tuyết Liễu có khả ái không, có ngoan không.” Nụ cười ngọt ngào thuần chân vô tà, hồn nhiên chân chất.

Mộ Dung Tử Lung nhin không được vрон tay, xoa xoa mái tóc đen nhánh của nàng, ôn nhu nói, “Tuyết Liễu là ngoan nhất, khả ái nhất.”

Nàng dựa sát vào người Tử Lung, thẹn thùng cúi thấp đầu, “Nói nhỏ cho tỷ biết nha, trong bụng Tuyết Liễu đã có bảo bảo rồi. Nó nhất định sẽ rất giống muội, rất ngoan, rất khả ái.” Nó...

Mộ Dung Tử Lung không kiềm được sóng mũi cay cay, hai mắt ngấn lệ.

Linh Linh không biết được chân tướng, mừng rỡ như điên, “Thật sao? Đại tiểu thư cùng ta cũng đã có rồi.”

Nước mắt không thể nhịn được rơi xuống, Mộ Dung Tử Lung cắn răng, “Lăng Sở Nam, lão nương giết chết ngươi.” Gỡ một cây trâm trên búi tóc xuống, hung hăng đâm về phía hán.

Đương lúc cây trâm của Mộ Dung Tử Lung sắp đâm trúng vai Lăng Sở Nam, Tuyết Liễu lại bấu môi chắn trước mặt nàng, “Đại tiểu thư, tỷ ức hiếp công tử, muội nhất định đi mách với phụ nhân.” Nói rồi, nàng xoay người bỏ chạy.

Mộ Dung Tử Lung càng thêm chua xót, nhất thời toàn thân vô lực, nhẹ buông tay, cây trâm liền rơi xuống đất, một tiếng ‘kẹt’ vang lên.

Linh Linh cũng tựa hồ nhìn ra vấn đề, đưa tay giữ lại Tuyết Liễu đang sắp chạy đi, chỉ vào Lăng Sở Nam, “Hán là ai?” Hán là đại công tử sao?

“Là đại công tử của chúng ta a.” Nàng ngậy thơ nháy nháy mắt.

Mộ Dung Tử Lung hai mắt đầm lệ, thất thần cười khẽ, “Linh Linh, ngươi đã biết vì sao ta muốn giết Lăng Sở Nam rồi chứ.” Nụ cười rất ôn nhu, nhưng cũng vô cùng nguy hiểm.

Bùi Linh Linh cắn cắn môi, tận lực không chế tình cảm của mình, nàng siết tay thành nắm đấm, “Cho ta một phần.”

“Đánh cho ta.” Dám đem Tuyết Liễu nhà nàng ngược đãi thành như vậy, đánh chết hán.

Nắm đấm của hai nữ nhân như vũ bão rơi lên người Lăng Sở Nam, hán cũng không né tránh, lẳng lặng chịu đựng.

“Đại tiểu thư, Linh Linh tỷ, không được đánh.” Tuyết Liễu đứng một bên gấp đến độ xoay vòng vòng.

Hung hăng đá Lăng Sở Nam một cước, Mộ Dung Tử Lung đi đến bên cạnh Tuyết Liễu, “Tuyết Liễu, tỷ tỷ đưa muội về nhà, có được không?”

Tuyết Liễu hai mắt sáng lên, vừa nhảy vừa la, “Được a được a, về nhà đi.”

Mộ Dung Tử Lung mỉm cười, thương yêu vén những lọn tóc tán loạn ra sau tai nàng, “Tuyết Liễu, từ nay về sau, không còn ai có thể tổn thương muội nữa.” Đây chính là hứa hẹn của Mộ Dung Tử Lung đối với Tuyết Liễu.

“Không được.”

Mộ Dung Tử Lung xoay người, nhìn thấy chính là thần tình phần nộ của Lăng Sở Nam, nàng thuận tay đem Tuyết Liễu bảo hộ ở sau người, thái độ lạnh

lùng nói, “Linh Linh, đưa Tuyết Liễu đi.”

“Được.” Bùi Linh Linh chạy đến bên người Tuyết Liễu, lôi kéo nàng đi ra.

Tuyết Liễu gật gật đầu, ngoan ngoãn theo Bùi Linh Linh đi.

Lăng Sở Nam thấy Tuyết Liễu bỏ đi, liền muốn đuổi theo. Ngay lúc đó, Mộ Dung Tử Lung đưa tay chắn trước mặt hắn, “Lăng đương gia, Tuyết Liễu quấy rầy đã lâu, cũng nên đi rồi.”

“Tử Lung, tránh ra.” Thấy Tuyết Liễu chạy càng lúc càng xa, Lăng Sở Nam lòng như lửa đốt.

Mộ Dung Tử Lung ngẩng đầu nhìn xa xôi, thân nhiên nói, “Lăng đương gia, đa tạ hậu ái của ngài đối với Tuyết Liễu. Đáng tiếc, Tuyết Liễu bạc phước, không xứng với người như thần như thánh giống ngài. Lão nhân gia ngài đại phát từ bi, rù lòng thương xót, đừng bám lấy người ta nữa.”

“Tử Lung, ta...” Lăng Sở Nam vô cùng bất đắc dĩ, “Muội biết rõ là ta yêu nàng, tại sao lại muốn ngăn cản ta?”

“Yêu nàng?” Mộ Dung Tử Lung cười lạnh, “Đem nàng hành hạ đến nông nỗi này còn bảo là yêu nàng? Nếu ngươi hận nàng, vậy chẳng phải nàng đã hại cốt không còn rồi sao.”

“Ta...” Hắn bị Mộ Dung Tử Lung nói đến nghẹn họng không thốt được lời nào.

Mộ Dung Tử Lung liếc mắt nhìn ra phía cổng, không còn thấy bóng dáng Tuyết Liễu cùng Bùi Linh Linh đâu. Nàng một churòng đẩy Lăng Sở Nam ra, chạy khỏi viện tử, “Lăng đương gia, cáo từ.”

Lăng Sở Nam không cam lòng tỏ ra yếu thế, vội vội vàng vàng đuổi theo sau.

“Đại tiểu thư, hắn chạy theo kia.”

Mộ Dung Tử Lung cười lạnh, “Đề hắn đi theo.” Chỉ sợ hắn có đi mà không có về.

Về đến Tê Phượng sơn trang, Mộ Dung Tử Lung căn dặn Tiểu Khiết đưa Tuyết Liễu vào trong, thuận tay đóng cửa lớn lại, chỉ còn hé ra một cái khe hở, “Họ Lăng kia, ngươi đến đây làm gì?”

“Ta muốn Tuyết Liễu.” Tuyết Liễu là của hắn, không cho phép bất cứ ai đưa đi.

“Họ Lăng kia, ta đếm đến ba, phiền ngươi rút đi, bằng không...” Trong đôi mắt sáng rực của Mộ Dung Tử Lung lóe ra một tia lạnh lẽo, “Ta không biết bản thân mình sẽ làm ra chuyện đáng sợ gì đâu.”

“Ta không đi.” Hắn không cho rằng Mộ Dung Tử Lung đang uy hiếp hắn, thế nhưng, hắn không đi.

Mộ Dung Tử Lung nghiêng răng nghiêng lợi, mặt đầy hỏa khí, “Họ Lăng kia, ngươi nếu còn dám động vào một sợi lông nào của Tuyết Liễu, lão nương lập tức giết ngươi.”

“Ta muốn gặp Tuyết Liễu.” Không gặp được Tuyết Liễu, thế không bỏ qua.

Mộ Dung Tử Lung nhếch môi cười, nụ cười mang rất nhiều trào phúng, “Họ Lăng kia, ngươi chưa từng làm mẹ, không thể hiểu được đau đớn của một người mẹ mất đi đứa con của mình. Bây giờ còn giả vờ làm tình thánh, muộn rôi.” Nàng cấp tốc ném ra một churòng, đánh thẳng vào ngực Lăng Sở Nam

Mộ Dung Tử Lung võ công rất cao, đánh đến Lăng Sở Nam trở tay không kịp. Lão đảo thối lui vài bước, một ngụm máu tươi từ cổ họng phun ra.

Nàng chậm rãi tựa người trên cánh cửa lớn sơn son, lạnh lùng nhìn hắn, “Lăng Sở Nam, ngươi nghe cho kĩ đây, chỉ cần Mộ Dung Tử Lung ta còn chưa chết, nhất định sẽ không để bất cứ ai ức hiếp Tuyết Liễu đâu.”

Lăng Sở Nam ôm ngực ho khan vài tiếng, “Mộ Dung Tử Lung, nói điều kiện đi.” Nữ nhân gian trá này bằng mọi cách làm khó làm dễ hắn, rốt cuộc là muốn gì?

“Lăng Sở Nam, ngươi thật dễ tiện.” Mộ Dung Tử Lung chậm rãi tiến đến trước mặt hắn, “Ta xem Tuyết Liễu như thân muội muội của mình, không phải xem nàng như thương phẩm. Muốn gặp nàng sao? Chỉ cần nàng tha thứ cho ngươi, ta không còn gì để nói.”

“Ta không phải xem nàng như thương phẩm, chỉ muốn gặp nàng.”

Mộ Dung Tử Lung lạnh lùng lườm hắn một cái, xoay người vào trong, ra sức đóng mạnh cửa lại, cao giọng nói, “Anh, Hùng, Hào, họ Lăng này nếu như bước vào Tê Phượng sơn trang một bước, đem đầu tới gặp ta.”

“Tuân lệnh.”

Cánh cửa lần thứ hai được mở ra, ba vị nam tử đánh ngay trước cửa, ai nấy đều mặt đầy phần nộ.

Lăng Sở Nam từ từ lui ra phía sau, “Ba vị, nếu như các ngươì cần ta, ta chỉ còn cách tự mình động thủ.”

“Nhảm nhí, muốn đánh thì đánh đi.”

Bóng người chuyển động, bốn đại nam nhân, ở trước cửa Tê Phụng sơn trang múa võ.

*****

Nhìn Tuyết Liễu đang ngoan ngoãn ngồi trong viện ăn điểm tâm, Mộ Dung Tử Lung ra sức nắm chặt tóc mình, để những đau đớn trên thân thể, làm giảm bớt nỗi khổ trong lòng.

“Đại tiểu thư, ngài đừng tự trách mình. Là ta không tốt, không thể bảo vệ Tuyết Liễu chu toàn.” Tiểu Khiết đi tới sau lưng nàng, gỡ từng ngón tay của nàng ra khỏi tóc.

Nàng vẫn cố sức nắm chặt không buông, “Không trách ngươì, muốn trách phải trách ta. Ngươì chẳng qua chỉ là một nha hoàn, không có đủ sức. Tất cả mọi chuyện, đều do ta gây ra. Nếu như không phải ta tự cho mình là đúng, nếu như không phải ta nhúng tay vào chuyện ngươì khác, nàng sẽ không biến thành thế này.”

Tiểu Khiết lắc đầu, “Không trách ngài được. Tuyết Liễu trước nay vẫn luôn cảm kích ngài, cảm kích ngài luôn nghĩ cho nàng. Ta thấy, thiên hạ nào có chủ tử nào, lại đối tốt với nha hoàn như vậy.” Nàng than nhẹ, “Chỉ là thiên ý trêu ngươì.” Đại tiểu thư đối với Tuyết Liễu, đã là chí tình chí nghĩa lắm rồi.

“Nếu như đối xử tốt với nàng, thì sẽ không để nàng biến thành như vậy.” Mộ Dung Tử Lung vùi đầu vào hai gối, nước mắt từng giọt chảy ra thấm ướt cả váy.

“Đại tiểu thư, ngài đã cố gắng hết sức rồi. Có chút chuyện, không phải ngài có khả năng khống chế được.”

Mộ Dung Tử Lung nghiêng răng nghiêng lợi, gần từng chữ thốt lên, “Khang – Minh – Nguyệt, Lăng – Sở – Nam.” Từng chữ từng chữ, đều chứa đầy hận ý.

Tiểu Khiết thuận tay dao cắt trái cây đến trước mặt nàng, “Lăng Sở Nam vẫn một đường đuổi tới, hiện tại đang bị ba vị ca ca của ta cản ở ngoài, còn Khang Minh Nguyệt tiện nhân chết tiệt kia thì còn ở lại Lăng gia.”

“Ngươi đưa dao cho ta làm gì?” Mộ Dung Tử Lung cầm lấy con dao, vẻ mặt khó hiểu.

Tiểu Khiết phẫn nộ tới cùng, “Giết ngươì đó, nếu ngài muốn đi, ta cùng đi với ngài.”

“Lão tử không giết ngươì.” Mộ Dung Tử Lung khoé môi cong ra một tia cười lạnh, “Ngươi lập tức đến văn phòng, đem chuyện của Tuyết Liễu nói cho mọi ngươì biết. Sau đó bảo bộ cơ mật phái mấy ngươì võ công cao cường, đem Khang Minh Nguyệt bắt đến Thiên Hương lâu. Muốn quyến rũ nam nhân chứ gì? Lão tử cho ả quyến rũ đủ.” Hừ, đám đê tiện với ngươì của Mộ Dung Tử Lung nàng, chán sống.

“Đi ngay.”

Tiểu Khiết vừa mới rời đi, Mộ Dung Tử Lung liền đứng lên đi vào trong viện, xem Tuyết Liễu cùng Linh Linh chơi đùa.

“Linh Linh tỷ xấu quá, để muội ăn đi.” Bị Linh Linh đoạt mất điểm tâm, Tuyết Liễu giận dỗi bĩu môi.

Bùi Linh Linh xoa xoa đầu nàng, “Vô Lệ, không thể ăn nữa, ăn nhiều không tốt cho bao tử đâu. Đợi lát nữa hãy ăn, được chứ?”

Mộ Dung Tử Lung bước qua, dịu dàng nói, “Vô Lệ, muội vừa mới ăn trái cây, chờ thêm lát nữa rồi ăn, được chứ?”

Tuyết Liễu nghe thế càng tỏ ra mất hứng, “Muội có thể không ăn, nhưng bảo bảo muốn ăn đó, bảo bảo nhất định đã đói rồi.” Bàn tay bé nhỏ xoa xoa dưới bụng, nàng thàn bí cười nói, “Nói cho hai ngươì biết, bảo bảo rất ngoan, không hề thích đá.”

Mộ Dung Tử Lung sóng mũi cay cay, cố kiềm nước mắt mà ra sức tươi cười, “Phải a, rất ngoan.” Linh Linh ngược lại không khống chế được bản thân, cúi đầu lau nước mắt.

“Đại tiểu thư, bảo bảo nói hán đói bụng rồi.” Bàn tay mềm mại mịn màng chụp lấy một miếng điểm tâm, nhét vào trong miệng.

Mộ Dung Tử Lung cúi đầu lau nước mắt, “Tỷ tỷ làm bánh trứng cho muội ăn, có được không? Còn có bánh ngọt nữa.” Nếu nàng chỉ biết ăn điểm tâm, thôi thì để nàng ăn cho có dinh dưỡng một chút.

“Được a.” Nàng diện vô biểu tình, bụng khay thức ăn lên, liên tiếp nhét điểm tâm vào trong miệng của mình.

Chưa tới nửa canh giờ, Mộ Dung Tử Lung đã bụng vài món điểm tâm đơn giản đến.

“Linh Linh, ăn điểm tâm.”

Khay thức ăn còn chưa đặt xuống, Tuyết Liễu đã vươn tay, từ trong chén canh hạt sen bắt lấy một quả táo đỏ, “Hay quá, có điểm tâm ăn rồi.”

“Cái này không phải ăn như vậy.” Linh Linh mỉm cười, đặt một miếng điểm tâm vào trong miệng Vô Lệ, “Có ngon không?”

Tuyết Liễu nhu thuận gật đầu, “Ngon lắm.”

“Đây, cẩn thận coi chừng nghẹn, uống canh đi.” Bưng canh hạt sen tới, Mộ Dung Tử Lung từng muỗng dứt cho nàng.

Uống xong một ngụm, Tuyết Liễu lại giận dỗi bĩu môi, “Quá ngọt, muối không thích.”

“Vậy thì ăn cái này đi.” Linh Linh dứt một miếng điểm tâm khác cho nàng.

“Không được vào trong.” Một âm thanh khó khăn truyền đến bên tai Mộ Dung Tử Lung.

Xoay đầu, Mộ Dung Tử Lung liền thấy Lăng Sở Nam đứng ở ngoài xa.

Nàng theo bản năng đem Tuyết Liễu che ở sau người, “Linh Linh, mang Vô Lệ đi.”

Linh Linh bưng theo khay thức ăn, kéo tay Vô Lệ đi vào. Mộ Dung Tử Lung tiện tay cầm lấy con dao trên bàn, cười lạnh bước qua, “Lăng Sở Nam, ngươi tới đây làm gì?”

“Gặp Tuyết Liễu.” Ánh mắt kiên định không dời nhìn Mộ Dung Tử Lung, tỏ ý không lùi bước.

Mộ Dung Tử Lung ngắm nghía con dao trên tay, thản nhiên nói, “Tuyết Liễu đã bị người giết chết rồi, không có Tuyết Liễu ở đây.”

“Cho ta gặp Tuyết Liễu.” Ánh mắt hấn vẫn tiếp tục đuổi theo bóng hình nhỏ xinh đó.

Mộ Dung Tử Lung cúi đầu, mỉm cười, “Kỳ quái, tại sao ta phải để người gặp nàng? Nàng là cái gì của người?”

“Thê tử của ta.” Trong lòng hấn, sớm đã xem Tuyết Liễu như thê tử của mình.

“Thê tử? Đợi người lấy nàng rồi nói đi.” Nàng cười khê, trên mặt lộ ra đầy vẻ trào phúng.

“Lão nô ta sống đã năm mươi mấy năm, nhưng chưa từng thấy qua nam nhân nào bức điên thê tử của mình, càng chưa từng thấy qua nam nhân nào đích thân sát hại thân sinh cốt nhục. Lăng đương gia, Vô Lệ nhà ta không xứng với ngài đâu.” Tổng quản Tê Phụng sơn trang, Lạc đại thúc không biết từ khi nào xuất hiện. Nói xong, bắt đầu cầm chổi lên quét rác. Chỗ hấn quét, chính là dưới chân Lăng Sở Nam (TN: =)), Lăng đương gia bị xem như rác quét ra khỏi nhà =)))

“Phải há, ta cũng chưa từng thấy qua nha.” Lạc gia tam nhi tử Lạc Hào tiến tới tiếp lấy chổi trong tay Lạc đại thúc, “Cha, để con cho.”

Quét quét đến chân Lăng Sở Nam, Lăng Sở Nam suýt chút đã bị Lạc Hào ‘quét’ ngã. “Mộ Dung tiểu thư, thật ra muốn thế nào?”

“Năm nay tuyết lớn, nếu như người có thể quyên góp vài trăm vạn lượng bạc cứu trợ thiên tai, có lẽ ta sẽ suy nghĩ lại. Đương nhiên, đem băng hiệu Thiên hạ đệ nhất từ lâu dâng tới, ta cũng sẽ rất cao hứng.” Mộ Dung Tử Lung cười tươi như hoa, xoay người trở vào trong, “Đại thúc, phiền thúc tiễn khách thay ta.”

Cứu trợ thiên tai? Thiên hạ đệ nhất từ lâu?

Vì Tuyết Liễu, muốn lấy mạng của hấn cũng còn được. Nàng muốn, hấn cho.

Lăng Sở Nam nhìn theo bóng lưng Mộ Dung Tử Lung, âm thầm ra quyết định.

*****

Gia đình hiển hách tại kinh thành thì có rất nhiều, nhưng hiển hách nhất đương nhiên thuộc về Mộ Dung gia.

Mộ Dung tướng quân quyền khuynh triều dã, Mộ Dung phu nhân xuất thân danh môn, Mộ Dung nhị tiểu thư là chủ đông cung. Đại tiểu thư mặc dù bị hưu, nhưng trước đây cũng đường đường là Viêm vương phi. (TN: sắc nước, vậy chuyện của Tuyết Liễu xảy ra sau khi Tử Lung thành thân 1 khoảng thời gian lâu lắm à O_o?)

Trước khi Mộ Dung đại tiểu thư xuất giá, người muốn cùng Mộ Dung gia kết thân đều như muốn giẫm tan tành cánh cổng này rồi. Nhưng sau khi đại tiểu thư xuất giá, cũng không có ai tới cầu thân nữa. Không phải là không dám cùng Mộ Dung gia kết thân, mà là Mộ Dung gia đã không còn nữ nhi để gả.

Hôm nay, Mộ Dung gia lại phi thường náo nhiệt, kinh thành thủ phủ Lăng Sở Nam đến nhà cầu thân. Ngoại trừ Mộ Dung đại tiểu thư không biết giữ phụ đạo bị hưu, Mộ Dung gia cũng không còn khuê nữ nào có thể gả đi được, đối tượng mà hấn cầu thân rốt cuộc là ai.

Lăng Sở Nam đứng đợi xấp xỉ một canh giờ, Mộ Dung Tử Lung mới dưới sự giúp đỡ của nha hoàn xuất hiện.

“Lão Lãng, tới đây làm gì?” Phu phụ Mộ Dung tướng quân cùng đại công tử Phong Vân không có ở kinh thành, mọi chuyện ở Mộ Dung gia đương nhiên do nàng làm chủ.

“Cầu thân.” Ngoại trừ cầu thân, còn có thể làm gì.

Ánh mắt Mộ Dung Từ Lung đảo quanh các loại vật phẩm quý giá, lộ ra vẻ tươi cười, “Xem ra, Lãng đương gia thật sự rất có lòng.”

Tuy rằng không quen chứng kiến bộ mặt gian trá này của Mộ Dung Từ Lung, nhưng Lãng Sở Nam trước sau vẫn tất cung tất kính, “Thỉnh Mộ Dung tiểu thư gả Tuyết Liễu cho ta.”

Mộ Dung Từ Lung chậm rãi nhắm mắt, khóe môi nhếch lên cười lạnh, “Sính lễ gấp ba.”

“Ngươi...” Gấp ba?

Những sính lễ đặt trong đại sảnh này, ít nhất cũng trị giá mấy chục vạn lượng. Nữ nhân này, cư nhiên còn muốn gấp ba, rõ ràng là muốn làm khó hấn mà.

Lãng Sở Nam hít sâu một hơi, “Được.” Chỉ cần Tuyết Liễu có thể trở về bên cạnh hấn, để nàng lừa gạt hấn cũng cam tâm tình nguyện.

Mộ Dung Từ Lung nghiêng mặt lườm hấn, tự tiểu phi tiểu, “Ta còn có một điều kiện.”

“Điều kiện gì?” Vì Tuyết Liễu, hấn nhin.

“Bùi Linh Linh sắp gả cho Viêm vương làm phi, ta muốn ngươi nhận nàng làm biểu muội, cho nàng một thân phận tử tế.” Mộ Dung Từ Lung từ từ đứng dậy, nắm lấy một miếng bảo thạch ngắm nghía, “Đương nhiên, thân phận của Tuyết Liễu cũng sẽ là Mộ Dung gia tam tiểu thư, nghĩa muội của thái tử phi.”

“Được.” Lãng Sở Nam lập tức đáp ứng.

“Được rồi, xem được ngày thì báo với ta.” Mộ Dung Từ Lung ngập một cái, đứng dậy chuẩn bị tiến vào nội đường.

“Hai mươi sáu tháng mười, chính là ngày tốt.” Hấn đã xem được ngày từ lâu rồi.

Mộ Dung Từ Lung trừng mắt nhìn hấn, “Nếu đã như vậy, đến ngày đó tới Mộ Dung gia nhận người.”

“Khoan đã, Minh Nguyệt đâu?” Khang Minh Nguyệt vô duyên vô cớ mất tích, tuyệt đối là có quan hệ với Mộ Dung Từ Lung.

Mộ Dung Từ Lung dừng bước, “Hai ngày sau, gặp lại ở Thiên Hương lâu.”

Hai ngày sau, Mộ Dung Từ Lung đưa Tuyết Liễu quang lâm Thiên Hương lâu.

Kiệu vừa hạ xuống, Tuyết Liễu lập tức kinh ngạc hô lên, “Oa, đại tiểu thư, đẹp quá a.”

Mộ Dung Từ Lung cười cười, dặt tay nàng tiến vào, “Tuyết Liễu ngoan, chúng ta vào đi.”

Vào đến Thiên Hương lâu, tú bà Thiên Hương lập tức phong tình vạn chủng bước ra nghênh đón, “Hai vị tiểu thư sao lại tới đây?”

“Khang Minh Nguyệt đâu?” Mộ Dung Từ Lung ngẩng đầu, ánh mắt không rời các vị cô nương.

Thiên Hương thần tình xẹt qua một tia phẫn hận, “Nhót sau hậu diện, chờ đại tiểu thư xử lý.”

Mộ Dung Từ Lung xoay đầu nhìn biểu hiện ngây thơ hồn nhiên của Tuyết Liễu, thân nhiên nói, “Con mẹ nó, dám vu khống muội muội ta hồng hạnh xuất tường, hạ chút xuân dược, tìm vài tên khất cái đến đây.” (TN: Bạn biết mà, Sở Sở đại nhân làm gì dễ dàng tha cho mấy em phản diện dễ dàng như vậy =)))

Thiên Hương sắc mặt tức khắc tái xanh, “Đại tiểu thư, như vậy có phải hơi quá đáng không?” Khang Minh Nguyệt dù gì cũng là biểu muội của Lãng Sở Nam, làm lớn chuyện thế này e rằng không có kết quả tốt.

Mộ Dung Từ Lung cười lạnh, “Quá đáng? Á trước tiên là vu cáo đại ca ta, sau lại hãm hại Tuyết Liễu, sao ả không cảm thấy quá đáng đi? Muội muội ta xuất tường chứ gì? Ta tìm người tới cưỡng gian ả.”

Tuyết Liễu đột nhiên tiến tới, hồn nhiên hỏi, “Tỷ tỷ, cái gì gọi là cưỡng gian á?” Cúi đầu, trong mắt hiện lên một tia không nở.

Lệ khí trên mặt Mộ Dung Từ Lung cấp tốc rút đi, ôn nhu cười nói, “Tuyết Liễu, tỷ tỷ đưa muội đi ăn điểm tâm, được không?”

“Được nha được nha.”

Mộ Dung Từ Lung kéo tay Tuyết Liễu đi lên lầu, “Thiên Hương tỷ tỷ, đưa chút thức ăn đẹp mắt ngon miệng tới chỗ Mộng Lộ đi, thuận tiện đưa Khang Minh Nguyệt tới luôn.”

Tuyết Liễu theo Mộ Dung Tử Lung tiến vào Lộ Châu các, đệ nhất hoa khôi lập tức yêu thương kéo nàng tới bên người, “Tuyết Liễu, muội khỏe không?”

Tuyết Liễu bắt lấy một chùm nho, nhét vào trong miệng, “Rất khỏe.”

Mộ Dung Tử Lung bắt đầu cười, “Ăn từ từ thôi.”

“Đại tiểu thư, Khang Minh Nguyệt phải xử lý thế nào?” Nhắc tới Khang Minh Nguyệt, Mộ Dung Tử Lung cũng đồng dạng nghiêng răng nghiêng lợi.

Mộ Dung Tử Lung nhàn nhã bóc nho cho Tuyết Liễu, “Trước tiên giày vò à một trận, sau đó tìm mười mấy người tới à.” Ngữ khí của nàng thân nhiên giống như đang nói thời tiết hôm nay thế nào.

“Đại tiểu thư, như vậy có phải quá độc ác rồi không?” Khang Minh Nguyệt cho dù có xấu, cũng không cần tìm người tới ** a.

Tuyết Liễu có chút gật đầu, “Phải đó phải đó, quá ác rồi.”

Mộ Dung Tử Lung yêu thương dứt một quả nho cho nàng, “Tuyết Liễu à, không làm vậy nữ nhân này không nhớ rõ đâu.”

“Đại tiểu thư, Khang Minh Nguyệt đã được đưa tới rồi.”

Cửa bị đẩy ra, bốn vị nam tử đưa Khang Minh Nguyệt đã bị trói như bánh chưng đứng chờ ngoài cửa.

“Đề à vào, các người lui ra.”

Bốn vị nam tử đem Khang Minh Nguyệt đẩy mạnh vào trong, đóng cửa lại.

“Thế nào, thoải mái không?” Mộ Dung Tử Lung một cước đá vào chân Khang Minh Nguyệt, Khang Minh Nguyệt lập tức khó khăn quỳ xuống.

Mỹ nhân phong hoa tuyệt đại, lúc này áo quần rối loạn, lời thò lách thếch như một lão bà điên. Nàng hung ác trừng mắt nhìn Tuyết Liễu, “Lương Tuyết Liễu, xem như người lợi hại.”

Mộ Dung Tử Lung lạnh lùng mở miệng, “Lợi hại là ta, không chỉ bắt cóc người, lão nương còn muốn tìm mười mấy tên khát cái tới cưỡng gian người nữa.”

Khuôn mặt Khang Minh Nguyệt nhất thời méo mó, “Mộ Dung Tử Lung, người dám.”

Mộ Dung Tử Lung không để ý tới Khang Minh Nguyệt, xoa xoa đầu Tuyết Liễu, “Tuyết Liễu, muội thấy không, à chỉ như một con chó đồ chơi dùng để tiêu khiển. Qua đây, chơi đi.”

Tuyết Liễu lắc lắc đầu, “Không muốn, muội muốn ăn điểm tâm.”

Khang Minh Nguyệt sắc mặt trở nên trắng bệch, “Người... Mộ Dung Tử Lung, người không phải người.”

Mộ Dung Tử Lung lạnh lùng nhìn nàng, “Người biết ta là ai không? Ta là sát thủ, sát thủ quốc tế bài danh đệ ngũ –Hắc Quả Phụ. Sự tàn nhẫn của ta, không phải người muốn tưởng tượng liền tưởng tượng được đâu.”

Khang Minh Nguyệt không hiểu rõ lời nói của Mộ Dung Tử Lung, nhưng nàng biết thế nào là bản chất của sát thủ, “Mộ Dung cô nương, ta... ta sai rồi.” Sự tàn nhẫn của sát thủ, không phải muốn tưởng là tưởng. Người đang ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Mộ Dung Tử Lung thay Tuyết Liễu chỉnh lại đầu tóc, móng tay đỏ tươi dị thường quý dị, “Họ Khang kia, người khiến Tuyết Liễu nhà ta biến thành cái dạng này, lão tử tìm vài nam nhân tới ** người.”

“Người.. Ta... Người...” Khang Minh Nguyệt bị dọa đến cả người phát run, “Người...”

Thiên Hương đẩy cửa tiến vào, cắt đứt lời Khang Minh Nguyệt, “Đại tiểu thư, điểm tâm của ngài đây.”

Mộ Dung Tử Lung bung lên một ly trà, nhẹ nhàng vuốt ve miệng chén, thần tình đột nhiên biến lạnh, “Lôi à xuống dưới tắm rửa, tìm mười... không, một trăm người tới **. Mãi đến khi à chết mới thôi.”

Tuyết Liễu toàn thân chấn động, nước trà bắn tung tóe trên váy.

Thiên Hương thần sắc hốt hoảng, “Tuần mệnh.”

Khang Minh Nguyệt không nói được thành lời, mặc cho Thiên Hương kéo xuống.

“Đại tiểu thư, không phải quá ác rồi chứ?” Một trăm người? Thực sự là quá mức độc ác.

Mộ Dung Tử Lung cúi đầu, tự tiểu phi tiểu, “Đi nói với Thiên Hương, đừng làm gì à, hung hăng dọa cho một trận là được rồi.”

Tuyết Liễu vẫn như cũ cúi đầu ăn điểm tâm, ánh mắt khản trương đã dần dần biến mất.

Mộng Lộ vội vàng vàng vàng đuổi theo, Mộ Dung Tử Lung bụng điểm tâm dứt cho Tuyết Liễu, tựa như lẩm bẩm, “Chỉ cần là người ai cũng sẽ phạm sai, nếu như ả biết hối cả, tha thứ cho ả cũng không thành vấn đề. Tuyết Liễu ơi Tuyết Liễu, đừng vì một phen đánh cuộc, mà hủy hoại hạnh phúc cả đời mình.”

Tốc độ ăn điểm tâm của Tuyết Liễu dần dần chậm lại, cuối cùng là ngừng hẳn, “Tỷ tỷ sao lại nhìn ra.”

Ánh mắt Mộ Dung Tử Lung rơi lên làn váy của nàng, “Phản ứng của muội ta đều thấy hết, chuyện này kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra. Tuyết Liễu, nhân từ với địch nhân, là tàn nhẫn với bản thân mình. Lăng Sở Nam sắp tới đây rồi, ta muốn để muội biết, hắn yêu muội bao nhiêu.”

“Tỷ tỷ, tại sao lại giúp hắn.” Tuyết Liễu không thể hiểu được.

Mộ Dung Tử Lung mỉm cười lắc đầu, “Sai rồi, ta không giúp hắn, mà là giúp muội. Yêu càng đậm, hận càng sâu. Chính vì quá yêu, nên mới hận đến tận cùng. Tuyết Liễu à, đừng dồn bản thân vào đường chết.”

Tuyết Liễu cúi đầu lẩm bẩm, “Yêu càng đậm, hận càng sâu.” Thật sự là như vậy sao?

“Cái tên họ Lăng ngoài cửa, lăn vào đây.”

Giọng nói lạnh như băng của Mộ Dung Tử Lung vang lên bên tai nàng, cắt đứt dòng suy nghĩ miên man của Tuyết Liễu. Nàng vội vàng ôm lấy một cái khay, ra sức ăn lấy ăn để.

Theo âm thanh cánh cửa mở ra, Tuyết Liễu liền cảm giác có một ánh mắt sắc bén đang quét lên người nàng, đầu cúi càng lúc càng thấp hơn.

Mộ Dung Tử Lung cảm thấy một cái chén, hung hăng ném tới, “Họ Lăng kia, ngươi nhìn cái gì, chưa từng thấy qua mỹ nữ sao?”

Lăng Sở Nam bắt được cái chén, hắc mâu thâm trầm lóe ra một tia nóng rực, “Tuyết Liễu, muội khỏe không?”

“Hôm nay tôi không phải đề tâm tình.” Mộ Dung Tử Lung trừng mắt, “Qua mấy ngày nữa, nàng đã là của người rồi. Đến lúc đó, muốn nhìn thế nào tùy người, bây giờ đừng ở trước mặt ta lộ ra biểu tình đó.”

Ánh mắt nóng rực không chút nào giảm sút, “Ba trăm vạn lượng cứu trợ thiên tai, bằng hiệu Đệ nhất tửu lâu, cứ lấy đi.”

Mộ Dung Tử Lung thần tình hiện ra một tia mỉm cười không dễ nhận ra, “Sảng khoái. Có điều, ta có một điều kiện nữa.”

Lăng Sở Nam nhàu mày, “Cái gì?” Rốt cuộc là nàng có bao nhiêu điều kiện.

“Đề Khang Minh Nguyệt ở lại Thiên Hương lâu làm khách mấy ngày, yên tâm, ta bảo đảm ả lông tóc vô thương.” Mộ Dung Tử Lung nở nụ cười vô cùng quỷ dị.

Hắn có chút suy nghĩ, “Tốt.” Mộ Dung Tử Lung tuy rằng gian trá, nhưng cũng đã nói là làm. Nếu nàng đã hứa sẽ không tổn hại Khang Minh Nguyệt, nhất định sẽ không làm.

“Sảng khoái. Nếu người đã phóng khoáng như vậy, ta cũng không hẹp hòi, tập đoàn Lục thị sẽ quyên ba trăm vạn lượng cứu trợ thiên tai.” Nói rồi Mộ Dung Tử Lung kéo tay Tuyết Liễu, “Chúng ta đi, chờ đêm động phòng hoa hai vị gặp lại đi.”

*****

Sau khi Mộ Dung đại tiểu thư xuất giá, tướng quân phủ lại thêm một lần nữa gả nữ nhi.

Tuy nói Mộ Dung tam tiểu thư cùng Bùi tiểu thư Bùi cô nương không phải là thân sinh nữ nhi của Mộ Dung gia, nhưng mức độ hao tài tốn của cũng không thua gì lúc thái tử phi xuất giá. Mộ Dung tam tiểu thư giá trang (đồ cưới) phong phú, càng khiến người ta tròng mắt ghen tị.

Nghe nói, trước trước sau sau có hơn mười chiếc xe, ngay cả giá trang của đường đường Mộ Dung đại tiểu thư, cũng chỉ bằng một phần ba của nàng. Chỉ là một nghĩa nữ, Mộ Dung gia tại sao lại hậu đãi nàng như vậy? Chẳng lẽ, nàng là con riêng của Mộ Dung tướng quân hay sao?

Người ngoài đương nhiên không biết rằng, trong số những giá trang này, có hơn một nửa là sính lễ của Lăng gia. Mặc vào giá y, đầu đội mũ phượng, bái lạy trời đất, Tuyết Liễu sau đó liền bị đưa tới tân phòng.

Nền long phụng lợp đỏ được đốt lên, hi khí ngập trời. Hai tay nắm chặt vạt áo, nàng ngoan ngoãn ngồi yên trên giường.

Không biết đã qua bao lâu, thanh âm mở cửa đột nhiên truyền tới tay nàng. Ngay sau đó, khăn hồng được xốc lên.

Nàng ngẩng đầu, nhìn thấy đích thị chính là Lăng Sở Nam.

Nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt tinh tế của nàng, Lăng Sở Nam lộ ra một tia mỉm cười, “Liễu Nhi, muội rốt cuộc cũng là của ta rồi.”

Tuyết Liễu khẽ cười đứng dậy, bụng hai chung rượu đã được rót từ lâu, một chung đưa cho Lăng Sở Nam, “Đại ca, uống rượu giao bôi.”

Lăng Sở Nam không chút nghi ngờ nhìn nàng, ngoan ngoãn uống cạn.

Nàng đặt chung rượu không trên tay xuống, đôi mắt híp lại lạnh cái khe, “Đại ca, ngon không?”

“Rất ngon.” Kỳ quái, sao hắn lại thấy nụ cười của nàng có gì đó rất quý dị.

Tuyết Liễu cười quyến rũ, nhẹ nhàng đẩy Lăng Sở Nam lên trên giường, “Đại ca, huynh có cảm thấy là rất nóng không?” Hừ, rốt cuộc cũng chờ được cơ hội báo thù rồi.

Nghe Tuyết Liễu nói, Lăng Sở Nam mới bắt đầu thấy cả người phát nhiệt, “Có.”

Trong mắt xẹt qua một tia cười lạnh, Tuyết Liễu từ dưới gối đầu lấy ra một sợi dây thừng, cấp tốc đem hai tay hắn cột lên đầu giường.

“Muội muốn làm gì?”

Tuyết Liễu chậm rãi đứng lên, ánh mắt rơi trên mặt Lăng Sở Nam, “Quên nói cho huynh biết, trong rượu huynh uống đã bị ta hạ xuân dược. Hôn nữa, liều lượng còn rất mạnh.”

Nhìn ánh mắt trong suốt lại lạnh khốc của nàng, Lăng Sở Nam đột nhiên hiểu ra cái gì đó, “Liễu Nhi... Muội không sao cả.”

Tú mi nàng khẽ nhú, “Ta đương nhiên không sao cả, chẳng lẽ huynh tưởng ta vẫn cứ ngu ngơ để huynh khi dễ hay sao?”

“Liễu Nhi... đáng chết, muội thả ta ra.” Một luồng nhiệt khí từ bụng dưới tràn lên, hắn rất nhanh không còn khả năng khống chế.

“Muốn ta chứ gì? Xin lỗi, cô nương ta không hầu.” Vươn ngón trỏ hung hăng đâm đâm vào ngực Lăng Sở Nam, “Ta không phải là **.”

Tuyết Liễu làm cái mặt quỷ, cười nham hiểm chạy đi, thuận tay đóng cửa lại.

Dưới sự giày vò ** này, Lăng Sở Nam không thể nhịn được **, “A... Lương Tuyết Liễu, quay lại cho ta.”

“Họ Lăng kia, ngừng lại xem khi xưa huynh đối với ta thế nào? Hừ, cứ ở đó từ từ hưởng thụ đi.” Tuyết Liễu nhanh chóng chạy đi thật xa, bóng dáng yêu kiều dần dần biến mất dưới ánh trăng mờ ảo.

Trong Lăng Tiêu viện, truyền ra từng cơn rống nhẹ, cả đêm không dứt.

(Sở Sở: Chuyện của bọn họ tới đây thì đã hết rồi? Chưa đâu, vẫn còn chưa xong mà. Lăng tiểu thư thực sự rốt cuộc đang ở đâu? Hắc hắc, tạm thời không nói cho mọi người biết. Bất quá ta có thể tiết lộ, chuyện của Lăng tiểu thư cũng là bản lẻ nha. Đến lúc đó, Sở Nam cùng Tuyết Liễu của chúng ta, lại có thể bước ra hợp diễn rồi.)

(TN: Xin mọi người cứ coi như cái tin trên chỉ là một bản tin dự báo thời tiết bình thường, nghe cho vui tai nhé:-j. Vì thực tế cái NHTT này hoàn từ hồi cuối 2009 rồi, nếu SS có viết truyện về Lăng tiểu thư thì đã viết từ lâu, bây giờ ko thấy tức là... không có:-j)

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Nha Hoàn Thâu Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.